

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELISSA KEIL

ASOSYAL GEZEĞENİNDE AŞK

Bazıları inek sever

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DE
X

Lisenin en ezik grubu onlardı; korku filmleri hastası inek Sam, küçük bir trole benzeyen Adrian, kara kuşak sahibi gay Mike ve tüy gibi elektiriklenmiş saçlarıyla oynayıp duran Allison.

Lisenin havalı beyinsizler sürüsünden sürekli kaçarlardı.

Ta ki bir gün, havalı ötesi Camilla hayatlarına girene dek.

Camilla beyinsizler sürüsü yerine Sam'lerin ezikler grubunu seçti ve her şey tepetaklak oluverdi...

Korkularını yenmeleri için sihirli bir değnek gibiydi.

"Babam hâlâ çalışma odasında hapisti.
Belki de babam gizliden gizliye Batman'di.
Bruce Wayne de angutun tekiydi sonuçta.
Bu teori birçok şeyi açıklardı."

**DE
X**

www.dexkitap.com

   /DEXpub

ISBN 978-605-09-4954-4

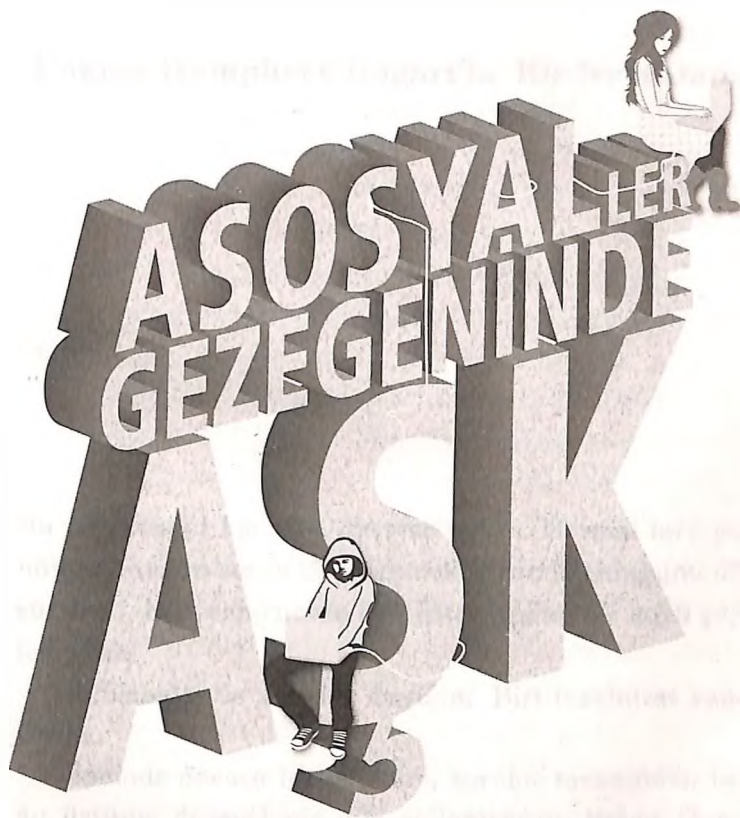
9 786050 949544

serifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 24

MELISSA KEIL

DE
X

Asosyaller Gezegeninde Aşk

Özgün adı: *Life in Outer Space*

© 2013, Melissa Keil

Yazan: Melissa Keil

Çeviri: Sibel Doğru

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Grafik uygulama: Kamuran Ok

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

İlk olarak 2013 yılında Avustralya'da Hardie Grant Egmont tarafından yayınlanmıştır.

1. Baskı: İstanbul, 2018

ISBN: 978-605-09-4954-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayırlı Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çakma Humphrey Bogart'la* Bir Nevi Dans

Bu pazartesiye kış üstü düşerek açtım. Normal biri, günün bundan sonra iyiye gitmek zorunda olduğunu düşünürdü. Bense durumun öyle olacağından bir hayli şüpheliydim.

Gülüşmeler ve alkışlar duydum. Biri tezahürat yapıyordu.

Tepemde devasa bir pankart, koridor tavanından her an üstüme düşecekmiş gibi sallanıyordu. Bahar Dansı Komitesi'nin hazırladığı simle kaplı, bu pembe ve mor pankart adeta bir kıyamet habercisiydi.

Justin Zigoni üzerimden zıplayarak sıçrayıp pankarta eliyle bir tane çaktı. Tavandan aşağı bir sim yağmuru süzülde ve bir tanesi gözüme yapıştı.

Gözlerimi yumdum.

* *Casablanca*, *Maltese Falcon* gibi sinema klasiklerinin başrol oyuncusu, Amerikalı aktör. (ç.n.)

Acaba insanın kendi kendine inme indirmesi mümkün mü?

Justin tekrar tezahürat yapıp yumruğunu başının üstünde sallamaya devam etti. Etrafına türlü türlü kızlar ve hepsi nedense aynı ayakkabılardan giymiş erkeklerden bir kalabalık toplanmıştı. Beyinsizler Sürüsü, fındık toplayan sincaplar gibi günlerinin neşe ihtiyacını benim kıçımı yere yapıştırmamdan almaya gelmişti.

Eğer dünyanın en büyük lise klişesine verilen bir ödül olsaydı, Justin Zigoni o ödülü kazanmakla kalmaz, ödülle onun adını da verirlerdi. Liseli Göt Kafalılar Şöhret Kulübü'nün çok büyük ihtimalle daimi üyesi olurdu.

Justin'in yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden yola çıkarak, Bowen Lakes Lisesi'nin şaka deyince ne anladığını gösteren bu olaydan onun sorumlu olduğunu anlamıştım. Okul dolabımın tam önüne bir şişe cila dökmüştü.

Justin "İyi düştün mü bari Sammy?" diye bağırdı ve Beyinsizler Sürüsü ile onların dalkavukları kahkahalarla güldüler.

Bana kimse Sammy demezdi. Annem arada sırada "Samuel" derdi ama herkes, her zaman, sadece Sam derdi. Sammy beş yaşındakiler, oyun programı sunucuları ve Aşırı Mutlu İnsanlar'a göre bir isimdi.

Ve ben, kesinlikle, Sammy değildim.

Mike, hâlâ yerde oturmakta olan bana hafif bir endişeyle baktı. Hafif diyordum, çünkü 1) en yakın arkadaşım Mike'ın yüzünde "hafif"ten daha yoğun bir duyguyu çok nadiren görürdünüz, 2) Mike daha şiddetli bir tepkinin, en sonunda ayağa kalktığımda başıma daha fazla bela açacağını biliyordu. O elini uzatıp beni ayağa kaldırırsa

kadar yaklaşık dokuz saniye daha yerimde öylece donmuş oturdum.

Adrian koridordakilere ateş püsküren gözlerle yanımda belirdi. Yüzünde “Birazdan kışınızı tekmeleyeceğim” ifadesi vardı. Objektif olmak gerekirse, Adrian Radley’nin kış tekmeleme potansiyeli sıfırdı. Bugünün “sadece kötü”den “felaket seviyede iğrenç”e dönüşmek üzere olmasından endişe etmeye başlamıştım.

Mike kapüşonlu hırkamin cebinden yere saçılmış müslî barlarını topladı. Sonra da gözlüğünü düzelterip Justin’e döndü.

“Tam bir gerizekâlısın Justin,” diye mırıldandı.

“Ne dedin gay çocuk?” diye elini kulağına götürüp cevap verdi Justin. Sanki sadece salak değil aynı zamanda sağırdı da.

Justin Mike’ın gay olduğunu bilmiyordu. Ben, Adrian ve Allison dışında hiç kimse Mike’ın gay olduğunu bilmiyordu. En yakın arkadaşımı açık etmeden Justin’e karşılık verme şansım olmadığı için mantıklı olanı yapıp tepki vermemeye karar verdim.

Ancak Adrian’ın başka fikirleri vardı. Hızla yanımdan Justin’e doğru fırlarken birden ortaya çıkan hayatta kalma refleksim sayesinde uzanıp onu kazağının kapüşonundan tam zamanında yakalayabildim.

“Trolüne hâkim ol Sammy,” dedi Justin. Hâlâ gülüyordu ama filmlerdeki kötü adamların kahkahaları gibiydi artık gülüşü. Radyoaktif köpek balıklarının üzerinize salmadan hemen önce attıkları türden.

Adrian’ın boyu ancak koltukaltıma geliyordu. Son zamanlarda çenesinin alt kısmında bir kulağından di-

ğerine uzanan tüy gibi sakalları çıkmıştı ve traş olmayı reddediyordu. Kıvrıcık saçlarını senelerdir kesmiyordu. Biraz kilolu sayılırdı. Mitolojik mağara sakinleri hakkında yanlış kanıları olanların Adrian'ı neden biraz trol ms  bulduğunu anlayabiliyordum. Adrian'a sekizinci sınıftan beri trol diyorlardı. Artık bunu umursadığını sanmıyordum.

“Boşver Adrian,” diye geveledim.

Adrian'ın yüzü mosmor olmuştu. *Star Trek* göndermeleriyle dolu bir tirada başlayacak diye korkuyordum ama Mike önce bir m sli barıyla, sonra da her yere saçılmış kitaplarımı toplayarak onun dikkatini dağıttı.

Justin yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Var ya, bu Ezikler Fabrikası Yılın Ezikleri  d l  veriyor olsaydı siz kesin Ezik Grammy'si filan kazanırdınız.”

S ylediğı şeyin hiçbir anlamı yoktu ama Sürü'n n umurunda değıldi. Güldüler. *Texas Chainsaw Massacre*'ndan* Leatherface'in birden okul koridorunda belirlediğini hayal ettim. Ancak zil çaldı ve Justin yanımdan geçerken bana kasten çarptı. Ondan uzundum ama o daha gelişmiş bir erkek familyasına aitti.  arpmasının etkisiyle okul dolaplarına savruldu.

Erkekler bize ateş saçan bakışlar atarak onu takip ettiler, kıızlarsa kıkırdayarak dağıldılar.

Adrian ve Mike yanımda belirdi. Kazağımy düzelttim. “Hayatımdan nefret ettiğimi söylemiş miydin?”

Mike i  çekti. “Sık sık.” Boş gözlerle bana baktı. “edebiyat dersine hazır mısın?”

“O  ocuğun hakkından gelebilirim,” diye hırladı Adrian.

* 1974 yapımı kült bir korku filmi. ( .n.)

“Evet,” dedi Mike. “Biz de sonra seni Acil’e götürebiliriz. Sakin ol.”

Olduğumuz yerde on dokuz saniye boyunca öylece durduk. “Sürü” edebiyat sınıfımıza varana kadar beklemek için sessiz bir anlaşıma içindeydi sanki. Birbirimize bakmasak da yeterli zaman geçtikten sonra birlikte yürümeye başladık.

•

Bowen Lakes Lisesi’ni hiç sevmedim. Hayatım bir senaryo olsaydı, BLL yer ve zaman satırından daha öteye geçmezdi. Ancak son zamanlarda üst üste gelen olaylar, benim bu belli belirsiz antipatimi sanki düpedüz tiksineyme dönuştürmeye çalışıyordu.

Zigoni’nin yavaşaklığı bu yıl yeni bir seviyeye ulaşmıştı. Belki de yaz tatilinde yavaşaklık ve kötü adamlık suyuyla dolu bir havuzun içine filan düşmüştü. Ya da belki de çalışan üç beyin hücresinin iyice canı sıkılmıştı.

Ayrıca, Bahar Dansı’na daha dokuz ay olmasına rağmen, Dans Komitesi tüm okulu şimdiden simli pembe bir kaleye dönuştürmüştü bile.

Eskiden sanat projeleri ve cinsel yolla bulaşan enfeksiyonlara karşı uyaran posterlerle kaplı olan duvarlarımız, şimdi Bahar Dansı çöplüğüyle bezeliydi. Film posterleri korkunç şekillerde piç edilirken, öpüşürken verilmiş çeşitli pozlardan oluşan kolajlar her yerdeydi. Eski Hollywood cazibesinin Target’tan* alınmış kırtasiye malzeme-

* Çok çeşitli ürünün ucuz fiyatlara satıldığı Amerikalı bir süpermarketler zinciri. (ç.n.)

leriyle poster kâğıtları üzerinde yakalanabileceğine asla inanmayacaktım.

Satranç Kulübü'nün duyuru panosu *Casablanca** poster ile kaplıydı. Humphrey Bogart ve Ingrid Bergman'ın yüzleri Justin Zigoni ve Sharni Vane'inkiyle değiştirilmiş; Sharni'nin ifadesiz bakışları Justin'in boş gözlerine odaklanmıştı. Suratlarına basit bir bıyık ve boynuz çizmemi hak edip etmediklerini düşündüm.

Bahar Dansı Komitesi taşaklarımın kör bir kurşun kalem saplasaydı, benim için bu temayı seçmelerinden daha az acı verici olurdu. İçinde lise, dans ve ikisinin kombinasyonu olan filmlerden genelde uzak duruyordum. Fakat mecbur kahrırsam, gelmiş geçmiş en iyi okul dansı sahnelerini şöyle sıralayabilirim:

1. *Carrie*'nin balo sahnesi. Hatun çıldırıp beyniyle okulu patlatıyordu. Nasıl listemin başına oturmasın ki?
2. *Buffy the Vampire Slayer*'ın film versiyonunun balo sahnesi. Üsttekinе benzer sebeplerden ama patlama olmadan ve kan emen vampirlerin eklenmesiyle.
3. *Prom Night*'ın balo sahneleri. Sadece bizim sene sonu dansımızın da gözü dönmüş bir seri katil tarafından basılması umudum yüzünden.
4. Orijinal *Footloose*'un sonundaki dans sahnesi. Sadece Aşırı Gay Hafta Sonu** için izlenmişti. Berbat ötesi olduğu ve de filmde oynayan hiçbir adamın ritim duygusu olmadığı için listede. Onları bu konuda çok iyi anlıyorum.

* 1941 yapımı, üç Oscar ödüllü Michael Curtiz filmi. Başrollerinde Humphrey Bogart, Ingrid Bergman ve Paul Henreid bulunmaktadır. (ç.n.)

** Sandığınız gibi değil.

5. *Grease*'in mezuniyet sahnesi; hani şu uçan arabayla son bulan karnavalın olduğu. Uçan arabanın öbür dünyaya yolculuğu simgelediğine inanıyorum. Yani Sandy ve Danny muhtemelen dönme dolaptan uçtular ya da biri sonunda o kas gücünü ölçen çekici amacına uygun olarak kullandı. O pişkin, yarı beyin ölümü gerçekleşmiş kas yığınınına da böyle bir son yaraşırdı zaten.

Mike ölü ruhlu olduğu için *Grease*'in asıl meselesini anlamamış olabileceğimi söyledi. Bunu bir iltifat olarak almayı tercih ettim.

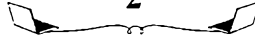
•

Mike'la ben edebiyat dersini birlikte alıyorduk ama Adrian onun yerine Bayan Chow'un matematik dersini alıyordu. Yine de bizi sınıfımıza kadar geçirdi. O yolu geri dönmesi gerekecek ve bu yüzden geç kalacaktı.

Mike solumda telaşsız ayaklarını sürüyordu, Adrian da yavaşça sağımda. Mike gözlüğünü yeniden yukarıya itip koluma öylesine bir fiske vurdu. Kazağımdan aşağıya simler süzüldü. Adrian boğazını temizleyip eliyle saçını taradı. Ben de öyle yaptım ve zeminin üzerine pembeli morlu bir sim yağmuru daha yağdı.

Diğer insanlarla uyum içinde hareket etmeye en fazla bu kadar yaklaşabilmişim.

Sözün özü, Bahar Dansı'na gitmiyordum.

Uçuşan kalpler ve âşık kokarcalar

İlk ders edebiyattı.

Her zamanki yerimde, önden üçüncü sırada kambur kambur oturuyordum. Yanımda Mike vardı; kalabalık içindeyken hep olduğu gibi ifadesiz ve sessizdi. Kahverengi saç ve kahverengi kıyafetleriyle Mike çoğu arkaplanda kaybolurdu. Yakında bukalemun gibi derisinin rengini de değiştirmeye başlarsa şaşırmayacaktım.

Diğer tarafımda, Allison Winfield defterinden kopardığı bir kâğıda tepesi çiğnenmiş Hello Kitty kalemyle bir şeyler çiziktiriyordu. Yan gözle bana bakınca yüzü ekşidi. Allison yüzünü çok sık ekşitirdi. Nedenini bazen anlayamıyordum. Yine de, Hello Kitty'ye rağmen, sürekli yüzünü ekşiten birinin bizden biri olduğunu biliyordum.

Allison benim tek kız arkadaşımdı. Şimdiye kadar gördüğüm en ince telli sarı saçlar ondaydı ve yüzüne elektriklendirilerek tutturulmuş gibi sürekli diken diken du-

ruyorlardı. Ancak yirmi beş yaşında ergenliğe girebilecek türden kızlardandı Alison. O da eğer şanslıysa.

Mike kızlar konusunda Allison'ın elde edebileceğimin en iyisi olduğunu ima edip duruyordu. Bense o kadar emin değildim. Bir gün deneme amaçlı onu üstsüz hayal etmiştim; benim on iki yaşındaki halim gibi görüldüğünü farz ediyordum. Bunun benim için hiçbir şekilde çekici olmadığını fark etmekten mutluluk duymuştum.

Allison saçını çığniyordu. Mike dudağının altına iki kalem tıktırmış durumdaydı ve boş gözlerle tahtanın üstündeki saate bakıyordu. Onun diğer tarafındaysa Victor Cho vardı. Victor her zamanki pozisyonunu almış, kafasını klasörünün üzerine koymuştu bile. İki-nokta-dört dakika sonra uykuya dalmış ve salya akıtmaya başlamış olacaktı.

Bay Nicholas'ın başı çekmecesine gömülüydü. Sınıfın sesiye saatin tıkırtılarıyla birlikte gittikçe yükseliyordu. Bay Nicholas iyi bir öğretmendi. Sadece biraz fazla ciddiye, o kadar. Kot pantolon ve eski tip ceketler giyerdi hep. Klasik korku filmlerinin hayranı olduğunu biliyordum çünkü onu bir-iki kez Astor Sineması'nda görmüştüm. Bu da onu bu okuldaki tüm öğretmenlerden daha havalı yapıyordu.

Normalde edebiyat dersini çok severdim ama son Zigoni olayı *Macbeth* şevkimi yerle bir etmişti. Defterimde boş bir sayfa açtım. Orijinal *Superman* filmindeki Yalnızlık Kalesi'nin detaylı bir taslağını çizmeye koyuldum. Eğer zamanı doğru ayarlayabilirsem dersin geri kalanında bitirebilirdim.

Sınıf kapısı tıklatıldı.

Kapı açıldı.

Müdür yardımcımız Bay Faville içeri girdi. Burnunu gürültüyle mendiline sümkürdü. Burnundan çıkanlara gereğinden hayli uzun baktıktan sonra, mendili elinde büzüştürüp cebine soktu.

Arkasında bir kız vardı. Filmlerde, –insanların arka bahçelerinde çektikleri sanat filmlerinde değil, jetonu geç düşenler için önemli olayların insanın gözüne sokulduğu Hollywood filmlerinde– önemli şeylerin olacağına işaret eden mecazlar kullanılır ya; eğer hayat bir film olsaydı, o pazartesi sabahı kapı açıldığında şunlar olurdu:

Müzik coşardı; piyano ve keman duyulurdu. Belki bir de çello.

Sınıftan içeriye rüzgâr dolar, beraberinde bir sürü yaprağı, muhtemelen ağır çekimde savururdu.

Sınıfın tüm erkek nüfusunun, *Romantik Pepe'nin** dişi kokarcayı her görüşünde yaptığı gibi göğüslerinden kırmızı kalpler fırlardı. Gay olduğu için Mike ve ruhum ölü olduğu için ben hariç.

Sınıftaki gürültü önce duraksadı, sonra da tamamen kesildi.

Bay Faville aceleyle Bay Nicholas'ın yanına gelip onunla fısır fısır konuşmaya başladı. Konuşması bitince Bay Nicholas'ı başıyla selamladı, kızı başıyla selamladı, bizi başıyla selamladı ve sonra da tek kelime dahi etmeden sınıftan yine aceleyle çıktı.

Okulda olan hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Ancak iyi bir gözlemci olduğum söylenebilirdi; hani şu günlerini mikroskopik büyüklükte mantarları inceleyerek geçiren

* Orijinal adı *Pepe Le Pew* olan, Looney Tunes çizgi film karakteri. (ç.n.)

biliminsanları gibi. Yeni bir kız taze kan demektir. Sosyal düzende meydana gelebilecek muhtemel değişiklikler demektir. Ve belki de, zerre ilgimi çekmese de bir şekilde haberdar olacağım, üç öğlen arasına bedel dedikodu demektir. Hepsi manasızdı ama gelecekteki senaryolarım için malzeme çıkabilirdi.

Kalemimi *Superman* taslağımdan çektim. Zihnimdaki kalemi zihnimdaki sosyal karnenin üzerinde hazır tuttum.

Bay Nicholas masasına yaslandı. Sınıf sessizdi. Kız bekliyordu.

Üzerinde 1950'lerin ev kadınlarının giydiği türden sarı bir elbise ve topuksuz kırmızı çizmeler vardı. Saçı rahatsız edici olduğunu tahmin ettiğim kadar uzundu; ortadan ikiye ayrılmış, kahverengi dalgalar halinde neredeyse beline kadar uzanıyordu. Sakince sınıfa bakındı. Korkmuş görünmüyordu. Ancak yedinci sınıftayken, *Dışarıdakiler*'in* kitap raporu ödevi için sınıfın karşısında şarkı söyleyen Adrian gibi delicesine özgüvenli de görünmüyordu. Mike ve ben, o olayı grubumuzun sosyal statüsü havuzunda dibi boylamasının sebebi olarak görmüştük.

Kız ne korkmuş ne de kendini beğenmiş görünüyordu. Bu sosyal karnesine artı olarak yazıldı.

Bay Nicholas ona gülümsedi. "Görünen o ki Bowen Lakes ailesine yeni bir üye katılıyor. Camilla'ya... Yabancılık çekirtmeyeceğinizden eminim. Bize biraz kendinizden bahseder misiniz Bayan Carter?"

Camilla. Lüzumsuz sesli harflerle dolu olmayan, sıra dışı bir isim. Bir artı daha.

* Orijinal adı *The Outsiders* olan, Francis Ford Coppola tarafından sinemaya da uyarlanmış S.E. Hinton romanı. (ç.n.)

Kız, iyi niyetli olmama ihtimali yüksek yirmi sekiz yabancıya hitap etmek büyük bir şey değilmiş gibi omuzlarını silktili. “Peki. Buraya yeni taşındık. Babam ve ben. Aslen buralıyız ama bir süredir çok yer değiştirdik.”

İngiliz aksanı vardı. İki artı daha.

Objektif olursam çekici bir kızdı. Üç artı daha. Kıyafetleri çok garip olsa da. Kızların neleri beğendiğini bilmiyordum ama kıyafetleri karnesine eksi olarak yazılabilirdi herhalde.

Dövmesi vardı. Gerçek bir dövme hem de. Sol omzunda, mavi çiçekleri olan kıvrır kıvrır bir şey. Dövmesi olan başka tek bir on birinci sınıf öğrencisi tanımıyordum. Sınıfta bir iki mırıldanma başlamıştı. Beş artı daha.

“Babam yazar. Yani gazeteci. Çok uzun süre Londra’da yaşadık ama son bir senedir babam New York’ta çalışıyordu. Ondan önce de bir süredir Amerika’nın çeşitli yerlerinde aylaklık ediyorduk.” Yarım bir gülümsemeyle tekrar omuzlarını silktili. “Sanırım memleketini özlemişti.”

New York’luydu ve İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Yirmi artı daha.

Bay Nicholas’ın yüzü garip bir şekilde değişti. “Bir dakika... Senin baban *Henry Carter* mı?”

Şöhretin o hafif kokusu etrafa yayılmıştı. Sınıftaki hava birden değişti. Zihnimdeki kalem karnenin üzerinde kuşkuyla süzüldü.

“Şey, evet. Hayranlarından mısınız?”

“Sen şaka mı yapıyorsun?” Bay Nicholas, kıza sınıfa elinde Shakespeare’in kellesini bir kutunun içinde sallayarak girmiş gibi bakıyordu. “Baban... NME’ye* Grand

* İngiltere menşeli bir müzik dergisi. (ç.n.)

Funk Railroad’la ilgili o yazıyı yazdı, değil mi?”

“Evet. Babam klasik rock gruplarını çok sever. Mark Farner çok kafa adam ama.”

Gülümsedi. Utangaç ya da kendini beğenmiş bir gülümseme değildi. Öylesine bir gülümsemeydi işte. On iki artı daha.

Bay Nicholas yakınında yirmi sekiz insan daha olduğunu sanırım hatırladı, çünkü sonunda ağzını kapattı ve bu kızın babasına karşı duyduğu devasa hisleri bir kenara koydu. Yeniden masasına yaslandı. “Şu işe bakar mısınız. Çocuklar, Henry Carter günümüzün en iyi müzik yazarlarından biridir. Lou Reed’den Bowie’ye kadar herkesle röportaj yaptı.”

Fısıldaşmalar oldu. Bunların çoğu, bahsettiği müzisyenlerin kim olduğunu bilmeyen ama bunların meşhur insanlar olduğunun kısmen farkında olan, bu yüzden de fısıldaşmaları hak ettiklerini düşünen insanlardı.

Bay Nicholas gözlerini devirdi. “Uncut dergisi için Kenny Elfin’le de röportaj yaptı.”

Sınıftan heyecanlı nefesler ve histerik mırıldanmalar yükseldi. Kenny Elfin, geçen senenin X Factor* ikincisiydi.

Yeni kız sadece başını salladı ve yine ona yarım yamalak gülümsedi. Nihai karne puanı on beş milyarla çarpılmıştı. İğrençler ordusu A Sınıfı için bir dalkavuk daha aramıza katılmıştı.

Bay Nicholas uyuşukluğundan sıyrıldı. Önden ikinci sıradaki, Jackie Nguyen’in yanındaki bir sandalyeye işaret etti. Yeni kız rahat bir havayla sırasına yürüdü. Üzerinde bir sınıf dolusu göz vardı ama o sınıfta kendisinden

* İngiltere’de yayınlanan bir televizyon şarkı yarışması. (ç.n.)

başka kimse yokmuş gibi hareket ediyordu. Justin Zigoni bacaklarına bakayım derken neredeyse sırasından düşecekti.

Bay Nicholas bize sırtını döndü ve tahtaya bir şeyler yazmaya başladı. Kimse onu takmadı.

Kız sırasına oturdu. Uzun saçını özensiz bir atkuyruğu yaptı. Çantasından deri kaplı bir defter ve kedi gözü bir gözlük çıkardı. Gözlüğünü taktı.

Sırasında kendini arkaya itip bacak bacak üstüne attı ve defterini dizinin üstüne koydu. Arkasındaki iki kız çaktırmadan onu taklit etti.

Victor Cho kendi tükürüğünü yutarak horultuyla uyandı.

Allison yüzünü ekşitti.

Mike dudağının üstündeki kalemleri aldı. Göz göze geldik. Ne düşündüğünü biliyordum: *En azından Justin ve Beyinsizler Sürüsü uzunca bir süre meşgul olacaklar.*

Gözlerimi devirdim. O da kendininkileri şaşı yaptı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Yalnızlık Kaleme geri döndüm.

Samuel Kinnison ve Aşırı Gay Hafta Sonu

Mike bize gay olduğunu bir sene önce, annemle babamın sessiz meditasyon inzivasına çekilmek için seyahate çıktıkları bir hafta sonu söyledi. İki gün boyunca bir tarlada konuşmadan oturacaklardı. Tarlayı saymazsak, bunun bizim evde geçirilen herhangi bir hafta sonundan ne farkı olduğunu anlayamadım.

Cuma gecesi idi ve Mike, Adrian ve ben oturma odamda DVD koleksiyonumu karıştırıyorduk. Ben onları *Tron*'u on sekizinci kez izlemek yerine *13. Cuma** maratonu yapmaya ikna etmeye çalışıyordum ki Mike kolasından koca bir yudum aldı ve:

“Ben sanırım gay'im,” dedi.

Ona baktım. Adrian da ona baktı. Adrian bana baktı. Mike kolasına baktı. Sonunda ben yarı işe yarar bir şey söyleyebildim. O da sanırım şuydu:

* İlk filmi 1980'de vizyona girmiş korku filmleri serisi. (ç.n.)

“Emin misin?”

Mike omuz silkti. “Muhtemelen.”

Adrian’ın seksle deneyimi, yatak odasının duvarlarını kaplayan çeşitli kadın görünümlü robot karakterlerle sınırlıydı. Prenses Leia’nın ya da *Battlestar Galactica*’dan* Numara 6’nın yakınlarımızda görülme ihtimali epey bir düşük olduğundan, klinik aseksüel olma ihtimali çok yüksekti.

Dolayısıyla aklımıza gelen tek şeyi yaptık. Konuyu Google’ladık.

Xanadu’yu indirdik. Muhtemelen gözlerimin maruz kaldığı en büyük sinema yüz karasıydı. Adrian’ın ısrarları üzerine *Lesbian Vampire Killers*’ı kiraladık. O da, itiraf etmeliyim ki, hepimizin iyice aklını karıştırdı.

Dirty Dancing’i izledik. Mike uyuyakaldı ama ben itiraf etmeliyim ki biraz beğendim. Bu da üzerine gitmemeyi seçtiğim bir sürü soru doğurup kendi cinsel tercihlerimi sorgulamama yol açtı.

Adrian kendini feda edip Mike’ı öpmeyi teklif etti. Mike, Adrian’ın dördüncü sınıftan beri dişlerini fırçalamadığından şüphelendi. Heteroseksüel olmamaktan korkanların açtığı birkaç siteye girdik ama Mike’a göre hiçbir şey, onun Adrian’ı öpme düşüncesi karşısında yaşadığı dehşetle boy ölçüşemezdi. En sonunda babamın vintage porno zulasını talan ettim ve çiftlik malzemelerinin üzerine eğilmiş koca memeli kızların sayfalar dolusu fotoğraflarına baktıktan sonra, Mike babamın televizyon koltuğunda geriye kaykıldı ve “Gay olduğumdan eminim,” dedi.

* 2004-2009 yılları arasında yayınlanmış, Emmy ödüllü bir bilimkurgu dizisi. (ç.n.)

Bu iş de böylece sonuçlanmış oldu.

O zamandan beri de bu konuyu hiç konuşmadık.

Konuştuktan çekindiğimizden değildi. Mike sadece Mike'tı işte. Mike, sekiz yaşındayken annelerimizin bizi yazdırdığı Sahnede Özgüven Kazanma atölyesinde tanıştığımızdan beri sadece Mike'tı benim için.

Mike'ın gay olması umurumda değildi. İkimizin de başka birilerinin bir yerlerine dokunma şansının epey düşük olduğunu düşündüğümünden, cinsel kimliklerimiz arasındaki farklılık manasız bir tartışma konusuydu.

•

Aşırı Gay Hafta Sonu bugün farklı birkaç sebepten aklımdaydı. Bir sebep Mike için endişelenmemdi. Ama asıl sebep *Dirty Dancing*'di.

Beni bu düşüncelere iten olaylar zinciri şu şekilde gelişti:

15:20. Son zil çaldı ve ben diğerleriyle buluşmak için IT ofisine doğru yöneldim. Sabahki kıçüstü düşüşümü saymazsak günün kalanını göze batmadan geçirmiştım. Çünkü bugün herkesin dikkati Camilla Carter'ın üzerindeydi. Onu göz ucuyla gördüğüm her seferde etrafında kendinden yapışkanlı hayran toplulukları vardı.

Ders aralarında bol bol babasını Google'ladık. Adrian bile onu iPhone'unda aratacak kadar etkilenmişti, ki Adrian nadiren iPhone'unu Angry Birds oynamak dışında kullanacak kadar bir şeyden etkilenirdi.

İnternet Henry Carter'a ait şeylerle doluydu: makaleler, eleştiri yazıları ve baba olamayacak kadar genç

görünen siyah saçlı bir adamın fotoğrafları. Camilla'nın annesiyle ilgili tek bir haber vardı. 90'ların büyük isimlerinden sayılabilecek, Camilla'nın babasıyla beş dakika evli kalmış İngiliz bir mankendi kadın. Camilla'nın da sürekli kullanılan iki fotoğrafı vardı: Birinde Wombats'in yeni albüm lansmanında babasının üzerine eğilmişti. Diğesinde *Harry Potter* filmlerinin oyuncularından bazılarıyla takılıyordu.

Bu aşamada ben ilgimi yitirdim. Ünlülere olan bu belli belirsiz yakınlığın, Beyinsizler Sürüşü'nü en az bir ay meşgul edeceğini varsayıyordum. Benzeri, biz onuncu sınıftayken gelen Yedinci Kanal'daki hava durumu sunucusu kızı benzeyen sözleşmeli öğretmenden beri görülmemiş, olaysız bir ay. Bu ayın acısının sonradan çıkmayacağım garanti edemezdim. Ama bazı şeyleri garanti edebilirdim: Izdırap olacaktı. Dedikodu olacaktı. Ve yeni kız sayborg çıkmadığı sürece, benimle hiçbir alakası olmayacaktı.

Benimle alakası olan şey Mike'ın karakter kursundan ayrılmış olmasıydı.

Mike, insanların yüzlerini tekmelemenin gerçek bir spor dalı olduğunu keşfettiği yedinci sınıftan beri karate delisiydi. İbadete varan bir düzenlilikle antrenman yapardı ve açıkçası çok başarılıydı. Kendi kursundaki en iyi kara kuşaklardan biriydi.

Bugünse IT ofisine girdi, elindeki altı kutu kolay Alessandro'nun kablo yığının üzerine atıp o monoton sesiyle "Antrenman yapmayı bırakıyorum," dedi.

Mike'ı uzaktan tanıyan Alessandro bile durakladı.

Geçen senenin yarısında, okul tarafından Alessandro'nun asistanlarından biri olarak işe alınmış-

tım. Alessandro'nun duş almaya ihtiyacı vardı ve muhtemelen bir de dişçiye. Justin Zigoni ile aramda bir öğlen arası yaşanan olaydan sonra beni hizmetine hileyle almaya karar vermişti. Bahsi geçen olay bir kriket kale kazığı, atlama ipi ve en ekstrem korku filmi senaristlerinin bile koltuklarını kabartacak etkileyicilikte, fısıkyeye benzeyen bir kanlı burun hortumunu içeriyordu.

Alessandro'nun tahminen Adrian'ın on sene sonraki haline benzer bir görüntüsü vardı, ancak tek bir farkla: Alessandro 1,93'tü ve herkesin mail şifresini biliyordu.

Kimse onunla takışamazdı. İstedığımız zaman onun ofisinde takılmamıza izin veriyordu. Burada olduğumuz zamanlarda tamamen özgürdük.

Arka planda Foals* çalıyordu çünkü arka planda her zaman Foals çalardı. Pazartesi öğleden sonralarının bir rutini vardı; aptallık ve düşmanlıkla dolu dünyamda bu rutinden destek almaya başlamıştım.

Mike ve Allison 15:30'da yolun karşısındaki dükkândan aldıkları kola ve çikolatalarla geleceklerdi. Allison dosya dolabının üzerine o gün hangi *Akira*** romanını tekrar okuyorsa elinde onunla tüneyecekti. Adrian Alessandro'yu *Call of Duty**** hakkında yaklaşık on iki dakikalık bir tartışmaya tutacaktı. Ben bilgisayarlardan birinde artık ezbere bildiğimiz için sesi açık izlememize gerek olmayan *Battlestar Galactica*'yı açacaktım. Adrian ve Alessandro tartışmalarını "Sen en iyisi Space Invaders/Checkers/Pong oyna," cümlesinin farklı bir varyasyonu ile sonuç-

* 2005'te kurulmuş İngiltereli bir rock grubu. (ç.n.)

** Katsuhiro Otomo tarafından çizilmiş siberpunk türünde bir manga serisi. (ç.n.)

*** Birinci şahıs nişancı türü aksiyon oyunları serisi. (ç.n.)

landıracaklardı. Sonra da Alessandro sinirle çıkıp gidecek ve gitme zamanımız gelene kadar da geri dönmeyecekti.

Bugün Mike, gözleri tavanda, sandalyesini yavaşça döndürüyordu.

Allison Volley'lerini* dosya dolabına vurmaya kesmişti. Yine saçlarını çığnemeye başlamıştı.

Adrian ikinci çikolatasını yiyordu çünkü aptalca bir şey söylememesi için ona dik dik bakmaya başlamıştım ve Adrian'ı aptalca şeyler söylemekten alıkoyan tek şey ağzının dolu olmasıydı.

Mike dönmeyi bıraktı. Göz ucuyla bana baktı.

"Karateyi bırakmanın bir sebebi var mı?" dedim sonunda.

Omuzlarını silkti.

"Bir çocuk yüzünden mi?" diye sordu Adrian Mike'ın kolunu tükürüğüyle çikolata yağmuruna tutarak.

Dik bakışlarımı korkutmaktan öldürme seviyesine yükselttim.

Mike iç çekti. "Hayır, yok."

Bir şey daha söylemem gerekiyormuş gibi hissettim. Anlayışlı bir şey. Sonradan alıntılanmaya değecek bir şey.

Ama işte burada *Dirty Dancing*'e geçişimizi yapmalıydık.

Gelmiş geçmiş en iyi beş film repliği listem, sürekli değişirdi. *Star Wars* repliklerinin korku filmleri repliklerine olan oranı ruh halime göre değişkenlik gösteriyordu. Ancak listemden atamadığım bir replik vardı ki o da şuydu:

"Kimse Bebek'i bir köşeye atamaz."

Listeme dahil edip etmeme konusunda epey bir kafa

* Bir spor ayakkabı markası. (ç.n.)

patlatmıştım. Bir kere film bir kız filmiydi. Ve bir dans filmi. Ve de daha önce de belirttiğim gibi, bahsini artık açmadığımız Aşırı Gay Hafta Sonu'nu çağrıştırıyordu. Listemi sadece beş repliğe indiriyorsam *Dirty Dancing*'den bir replik ilk yüz listesine bile girmemeliydi. Ama sırf geyiğine ve birden fazla duruma uygunluğuyla bu repliği dahil etmemem de imkânsızdı.

Kendi hayatımdan harika tek bir replik çıkacağını sanmıyordum. Mike'a söyleyecek cesaret verici bir şey düşünmeye çalışırken bir yanda da zihnimde can havliyle film replikleri listemi tarıyordum.

Ne var ki, Mike omuzumun üstünden bir yere bakıyordu. Birden gözleri büyüdü. Adrian çikolatasını çiğnemeyi bıraktı. Allison saçını çiğnemeyi bıraktı.

Ve arkamda bir ses duydum. Şöyle dedi:

"Dostum. Dizüstü bilgisayarının arkaplanı çok iyiymiş. Numara 6 dar kırmızı elbisesiyle ha? Korvet üzerinde poz veren bir sarışın fotoğrafı bulamadın mı?"

Dirty Dancing'e layık bir replik olmayabilirdi. Ama yine de dönüp baktırmıştı.

Kapı aralığında Camilla Carter duruyordu.

"Sam'e bakmıştım," dedi.

Onu gün içinde bir iki kez gördüğümde dikkatimi çeken tek şey –etrafının iğrenç tiplerle sarılı olmasını saymazsak– saçını sürekli değiştirmesiydi. Bazen topluyordu. Bazen açık bırakıyordu. O an kafasının üstünde topuz yapılmıştı. Bu şizofren saç olayını anladığımı sanmıyorum. Kızların dış dünyaya adım atmadan önce saçlarının mükemmel görünmesi için saatler harcadıklarını düşünürdüm oysa ki.

Adrian beni işaret etti. Mike beni işaret etti. Allison beni işaret etti. *Battlestar Galactica*'dan Numara 6'mn dizüstü bilgisayarındaki arkaplan fotoğrafına sekiz saniye kadar baktıktan sonra fark ettim ki Sam sahiden de benim.

"Benim," diye geveledim.

"Selam," dedi. "Ben de Camilla."

Sesinde herhangi bir vurgu sezmedim. Sesinde vurguyla etrafta dolanan insanlardan tiksindiririm. Bir artı daha.

Bilgisayarına bakarken bir kaşını havaya kaldırdı. "Şeytani kaltağın teki olduğunun farkındasın değil mi? Mükemmel göğüsleri olsa da."

Kimse kımıldamadı.

"Neyse... Beni buraya öğrenci işleri gönderdi. Ağa bağlanamıyorum. Seninle konuşmam gerektiğini söylediler."

Elinde bir MacBook Air vardı. Konuşması *Underworld*'deki Kate Beckinsale'e benziyordu.

"Eğer müsait değilsen sonra da gelebilirim. Ama görünüşe göre gelen kutumda beni bekleyen bir hoş geldin paketi varmış. Bilirsin, tuvalet, gizli S&M zindanları ve diğer her şeyi gösteren bir harita..."

Altı buçuk saniye daha kimse kımıldamadı.

Adrian ayaklandı. "Çikolata?" deyip ona bir gofret uzattı. Camilla odaya girip gofreti kabul etti.

Bunu takip eden olaylar silsilesinin etkisi, Neo'nun sonunda Matrix'i nasıl kontrol edeceğini öğrenmesinin yarattığı etkiyle aynıydı. Odada birden bir hareketlenme oldu.

Allison dolabının üzerinden, Mike da koltuğundan zıpladı ve ikisi birlikte Adrian'ı iterek geçip Camilla'ya doğru

* Başrolünde Kate Beckinsale'in oynadığı, vampir Selene'nin hikâyesini anlatan aksiyon filmleri serisi. (ç.n.)

bir sandalye iteklediler. Kız oturdu. Çikolatasının pakedini yırtıp bir ısırık aldı. MacBook'unu bana doğru uzattı.

Tek düşünebildiğim, güvenli mabedimin kutsallığının darbe aldığı ve pazartesi günümün düzeninin bozulduğuydu. Dizüstü bilgisayarını ondan tek kelime etmeden aldım.

Çikolatayla dolu ağızıyla "Teşekkürler," dedi. "Kusura bakmayın, sanırım sizlerle henüz tanışmadım. Telaşlı bir gündü."

Adrian elini uzattı. "Adrian, Mike, Sam, Allison," dedi hızlıca. "Gerçi Sam'le zaten tanıştın. Benim adım Adrian. *Adrian.*"

Camilla onun elini sıktı. Allison'a gülümsedi. "Sanırım sen de Mike olmuyorsun?"

Allison yüzünü ekşitti. "Hayır. Ben Allison. Şey... Tanıştığımıza memnun oldum?"

"Aynen," dedi Camilla neşeyle.

Bilgisayarını açtım. Arkaplanı adı sanırım *Manhattan** olan siyah-beyaz bir filmde bir fotoğraftı.

Tüm bu olanların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama işi ne kadar çabuk bitirirsem dördümüzü eski halimize o kadar çabuk döndürebileceğimi tahmin ediyordum. Ayrıca, bunun gibi bir kızın Adrian'la kapalı bir alanda bulunmasının hiçbir iyi sonucu olamayacağını da biliyordum.

Bilgisayarını dizlerime yerleştirdim ve elimden geldiğince hızla yazmaya başladım. Yine de yeterince hızlı değildim.

Adrian kızın dövmesini dürttü. Tam olarak anlatmak gerekirse, işaret parmağını kızın koluna gömdü. Nefesi-

* Woody Allen'ın yazdığı, yönettiği ve başrollerini Diane Keaton ile paylaştığı 1979 yapımı kült film. (ç.n.)

ni tuttuğunu görmem için dönüp Mike'a bakmama gerek yoktu.

Kızlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ama yarı olgunlaşmış avokado gibi dürtülmekten hoşlanmadıklarından emindim.

"Gerçek mi bu?" diye sordu Adrian.

Camilla koluna baktı. "Evet."

Adrian kaşlarını çattı. "Nasıl yaptırdın?"

Kız omuz silkti. "Çok seyahat ettik. Kimlik kontrolü yapmadan dövme yapan bir sürü yer var. Ve babam da kendini ifade etme konusunu çok önemsiyor." Dövmeye parmağıyla kolundaki hayali bir tozu silkiyormuş gibi bir fiske vurdu. Mavi çiçeklerin arasında dans eden bir sıra ufacık nota olduğunu fark ettim.

"Yaptırırken acıdı mı?" diye fısıldadı Allison. Birkaç tel saç hâlâ ağzının içindeydi.

Camilla sırttı. "Hem de ne biçim."

Hiçbirimiz buna nasıl cevap vereceğimizi bilemiyor gibiydik.

Macbook'undaki Firefox simgesine tıkladım ve okulun ana sayfası açıldı. Çılgınlar gibi terlemeye başlamama sadece birkaç saniye kaldığını hissettim.

"Halloldu," diye geveledim. Bilgisayarını ona geri uzattım. Aldı ve bana gülümsedi. Alessandro'nun mantar panosuna yeni bir *Barbarella** posterini raptiyelediğini fark ettim. Adrian'ın çenesindeki tüylere bir damla karamel yapıştığını fark ettim. Camilla'nın gözlerinin ela olduğunu fark ettim.

* Fransız çizgiroman *Barbarella*'dan uyarlanmış, 1968 yapımı kült aksiyon filmi. (ç.n.)

“Bölgen hangisi?” diye sordu.

“Pardon?” diye şaşkınlıkla cevap verdim.

Bilgisayarımın ekran koruyucusuna işaret etti. World of Warcraft’tan Night Elfin bir resmiydi.

Arkadaşlarımla bakışlarının kafamın arkasını deldiğini hissettim.

“Ha, şey... Alliance... Frostmourn.”

“A, süper. Ben de Frostmourn’da Dwarfuma level atlatmaya çalışıyorum.” Camilla bir post-it aldı. Üzerine bir şeyler karalayıp bana uzattı.

Post-it’in üzerinde “AltheaZorg” yazıyordu.

“Genelde dokuz gibi online oluyorum. Bot’larla oynamazsan daha keyifli oluyor.” Bilgisayarını çantasına yerleştirdi. “Teşekkürler Sam. Çikolata için de teşekkürler Adrian. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Görüşürüz.”

Bize el sallayıp gülümsedi ve ofisten uzaklaştı.

Post-it’e baktım.

Beni biraz önce Warcraft oynamaya mı davet etmişti? Basit bir quest yapması için yardım etmek zorunda kalacağım bir noob muydu yoksa? Ya da onu Justin ve Beyinsizler Sürüsü mü göndermişti? Okulun en büyük göt kafalıları bu akşam bilgisayar başına oturup bana beyinsizce ama şüphesiz küçük düşürücü bir eşek şakası mı yapacaklardı?

Hiçbir fikrim yoktu. Ama tek bir çözüm vardı.

Bir daha asla Warcraft oynamayacaktım.

Nasıl Bir Daha Warcraft Oynamadım ve Diğer Gereksiz Kararlar

Pazartesi rutinimiz tamamen mahvolduğundan, Mike ile eve yürürken keyfim epey bir kaçmıştı. *Battlestar* ve Fols kombinasyonu bile yeni kızın ziyaretinin yarattığı heyecanı bastırmaya yetmemişti. Bir okul dolusu moronun ona yaltaklanmasını anlıyordum ama benim arkadaşlarımın daha mantıklı hareket etmesi gerekirdi.

Ayrıca, Alessandro'nun ofisi benim Tarafsız Bölgemdi. Bu dünyaya sadece bana acı çektirmeleri için getirilmiş bir sürü düşmandan uzak olduğum nadir yerlerden biriydi.

Birlikte yürürken tüm bunları Mike'a anlatıyordum ama Mike'ın beni dinlediğinden emin değildim.

Mike kapüşonlu kazağının ipini soldan sağa çekiştirmeyle meşguldü. Kahverengi ipi kapüşonun içinde neredeyse kayboluncaya kadar çekiyor ve sonra da diğer taraftan yavaşça çıkarıyordu. Bunu üç sokaktır yapıyordu.

Tam bir gerizekâlıydım. Bunu nasıl daha önce fark etmemiştim?

Mike Adams fazla konuşmazdı. Yüzünün en fazla üç farklı ifadeye girebilecek kapasitesi vardı. Ama o an bir tek elinde megafonla “Bir sorunum var!” diye bağırması eksikti.

Camilla Carter’ı unuttum. “Peki... Karate?”

Mike gözlerini kısıp yolun ilerisine baktı. “Evet. Sanırım bıktım.”

Bir sokağı daha konuşmadan yürüdük. Uzaylılar tarafından ele geçirilmediği sürece Mike’ın karateyi öylece bırakması mümkün değildi. Odası hep Deep Heat* ve spor ayakkabı kokardı. Üzerine bir şey koyulabilecek her yüzeyi kupalarla kaplıydı. Ve geçtiğimiz yıl, Astor’daki altı filmlik *Star Wars* maratonunu –takvimimizdeki en önemli olaylardan birini– sırf kursunun hafta sonu antrenmanını olduğu için ekmişti.

Boğazımı temizledim. “Tek sebebi bu mu?”

Omuz silkti. “Evet. Tek sebebi bu.”

Yalan söylediğini biliyordum. Ama neden olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden bu konuyu konuşmayı bıraktık.

Parkın yakınındaki sokağın köşesinde on dört dakika dikilip Bay Norrell’in tarih ödevini, *The Walking Dead*’in son bölümünü ve Adrian’ın suratına bir yumruk yemeden bu ayı çıkarıp çıkaramayacağını konuştuk. Sonuç olarak hepsi için sırasıyla şunlara karar verdik: Manasızdı, efsaneydi ve muhtemelen çıkaramayacaktı. Sonra da Mike el salladı, ben el salladım ve kendi yollarımıza gittik.

* Vücut ısınısını arttırarak geçici kas gevşetici ve ağır kesici etki yaratan bir krem. (ç.n.)

Karate olayını sorunlar listeme ekledim.

Parkla ev arasındaki dört bloklu yolu yürümeye başladım. Şekilli budanmış çalılıkları ve sayıları her gün *The Night of Living Dead*'in* zombileri tarzı artıyormuş gibi gelen çocuk arabalı insanları geçtim. Bazen zombiler bizi gerçekten istila etse ne olurdu diye düşünüyordum. Kimse fark etmezdi herhalde.

Her şeyden bir hikâye çıkarabilmem gerektiğini biliyordum. İyi senaryo yazarları saçma ve sıradan olandan ilginç filmler yaratabiliyorlardı. Ancak yazmak hakkında okuduğum her şey, her zaman *Bildiğini yaz* öğüdüyle başlıyordu. Benim bildiklerimse şunlardı: sessiz sokaklar, şekilli budanmış çalılıklar, liseli gerizekâhı göt kafalılar ve ödevler. Birileri ödev hakkında film yapmış mıdır acaba? Muhtemelen. Ve bahse girerim Fransız filmidir.

Eski Yunan taklidi kolonların arasından geçip evimizin ön kapısını açtım. Annem, yanında kendisiyle birlikte iki büklüm olmuş öğrencilerinden biriyle birlikte piyanonun üzerine abanmıştı. Öğrencisi Kendra, Kendal ya da ona benzer bir şey isimli, çelimsiz bir çocuktü. Kendra/Kendal bastığı her parmakta Rachmaninoff'u katlediyordu. Notalara son bir kez basıp arkasını döndü. Annem de aniden bana doğru döndü.

"Selam Sam! Günün nasıl geçti?"

Günün nasıl geçti! Evet, annem vurgulu konuşan insanlardandı.

"Selam anne. Biyolojiden sınav olduk. Sanırım iyi geçti."

"Harika! Sam, Kelly'yi hatırladın mı?"

"Merhaba Sam," diye fısıldadı Kelly. Utançtan yanak-

* 1968 yapımı kült korku filmi. (ç.n.)

ları kıpkırmızı olurken ayakkabılarını yavruağzı halının üzerinde sürttü.

Aptallığa varan yavanlıkta bir şeyler söylemek için kendimi zorlarken annemin en sevdiği kolyeyi taktığını fark ettim. Kendini sadece çok kötü hissettiği zamanlar taktığı, pahalı kolyeyi. Gözlerim oturma odasında gezindi. Annemin televizyonun yanına koyduğu bir DVD yığnında durakladım. En üstte *Beaches** vardı.

Bu iyiye işaret değildi. Bu, annemin kısa süre sonra karanlıkta oturup kadınların çeşitli hastalıklardan öldükleri ama bunu yaparken de kırılğan ve çekici göründükleri filmleri izlerken salya sümük ağlayacağına işaret etti.

Annem Kelly'yle dersine geri döndü. Ben de oturma odasına girdim ve *Beaches*'i kitaplık raflarından birinde *The Thing*'in arkasına sakladım. *28 Days* ve *28 Weeks Later* DVD setlerimi bulana kadar DVD koleksiyonumu karıştırdım.

"Anne, sonra zombi filmi maratonu yapalım mı?"

Annem arkasını döndü. Yüzündeki rahatlama canımı sıktı. "Klasikler mi?"

"Yok. Danny Boyle'unkiler** olsa?"

Gülümsedi. "Harika olur Sam."

Annem ve Kelly bir sebepten bana artık yaşarmış gözlerle bakıyorlardı, bu yüzden hızlıca odadan dışarı çıktım.

Tam yanından görünmeden geçmeye çalışırken babam mutfaktan kafasını uzattı. Yüzünde son zamanlarda hep takındığı o ifade vardı: Biraz muğlak ve epeyce şaşkın.

"Baba," diye ağzımın içinde geveledim.

* Bette Midler ve Barbara Hershey'nin başrollerini paylaştığı 1988 yapımı Oscar ödüllü drama. (ç.n.)

** *28 Days Later*, *Trainspotting* gibi filmlerin Oscar ödüllü yönetmeni. (ç.n.)

Babam boğazım temizledi. “Sam,” dedi.

Beş saniye daha birbirimize baktık. Babamın derisi vücudundan kayıp aslında *Men in Black*’deki* gibi insan boyutunda uzaylı bir hamam böceği olduğu açığa çıksaydı, sanmıyorum ki şaşırırdım.

Babama saygısızlık etmeye çalışmıyorum. Vasat olmak muhtemelen bir suç değil. Fakat şeyleri ana bileşenlerine indirgemek gerektiğine inananlardanım. Ve babamı indirgemek ne yazık ki çok kolay:

Babam Harvey Norman’ı, Discovery Channel’ı ve bir sebepten kertenkeleleri seviyordu. En son 2008’te bir gün gülümsemişti ve az sayıdaki ortak noktalarımızdan biri buydu. Sanırım yine en son aynı tarihte annemle doğru düzgün sohbet etmişti.

Görünüşü bana benziyordu. Yani bir Stormtrooper’a. Havalı *Star Wars* tarzı bir şeyden bahsetmiyordum. İkimiz de uzun ve sarışındık ve sakallarımız o kadar azdı ki hiç çıkmasa daha iyiydi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp odamın kapasını arkamdan kapattım ve tüm gün boğazımda sıkışıp kalmış gibi gelen nefesimi sonunda bıraktım. Masamı toparlayıp bilgisayarımı açtım ve internette Yu Kan-do It Karate’yi arattım. En son bültenleri daha yeni paylaşılmıştı. Yakın bir tarihte tüm haftasonunu kapsayacak antrenmanları olacaktı ve kurstan biri piyango biletleri satıyordu. Queensland’li, adı Travis Azumi olan bir hoca işe almışlardı ve son turnuvalarının DVD’si çıkmıştı. Mike’ın durumuna ışık tutacak hiçbir şey göremedim. Görünüşe göre dedektiflikte de berbattım.

* Başrollerinde Will Smith ve Tommy Lee Jones’un oynadığı, uzaylıların dünyayı istila etmesini konu edinen macera filmi. (ç.n.)

Bilgisayarımı iç çekerek kapattım. Ödevlerime başlasam iyi olacaktı. Bunun yerine masamın çekmecesini açtım. Elimi Empire ve Total Film dergilerimin ve babamın bir sebepten hâlâ eşyalarımın arasında duran eski porno dergilerinin altına uzatıp defterlerimin en yenisini aralarından çıkardım. *Killer Cats from the Third Moon of Jupiter*, annem Jenny Teyze'nin psikopat tekirine bakıcılık yaparken aklıma gelen bir senaryo fikriydi. Kurt adam mitolojisi, klasik istila filmleri ve Sam Raimi'nin *Evil Dead* filmlerine saygı duruşunun bir karışımıydı. İsmi hâlâ kesinleşmemişti. Ben aslında sadece *Cats* olsun istiyordum ama Mike o ismi birinin zaten kullanmış olabileceğini söyledi. Her neyse, *KcftTMoJ* projesi ciddi ciddi diğer defterlerimin yanını boylamak üzereydi. Gardırobumun arkasına yığılmış kıyafetlerimin altını yani.

Sorun şuydu ki, ben filmin nasıl olması gerektiğini biliyordum: Tarantino'ya yaraşan diyalogları ve kafa göz yaran açılış sahnesiyle, gösterişli bir bilimkurgu. O an ise elimde sadece hantal bir isim ve devasa bir kedi eskizi vardı.

Sayfaya bakarken içimde gittikçe artan felaket hissini bastırmaya çalıştım. Gardırobumdaki hiçbir şey üniversite portfolyomu hak etmiyordu ve her şey Plan'a bağlıydı. Ben sinema okumak için Sidney'e taşınacaktım, Mike da gelip orada Hukuk okuyacaktı ve birlikte havalı bir semtte, kelepirci bir dairede yaşayacaktık. Yine de her şey yoluna girecekti çünkü lise sadece sıkıcı ve silik bir anı olacaktı. Ne Justin Zigoni'yi ne de Bowen Lakes Lisesi'nden herhangi birini, bir daha görmek zorunda kalacaktım.

Bir gün kendi kült klasığımı yazacaktım. Alıntılanmaya değer repliklerle dolu bir film olacaktı. Ancak o zama-

na kadar statükoya boyun eğecek ve Domestik Rutin'e katlanacaktım.

Senaryom üzerinde bir saat harcadım ve sonra da akşam yemeğinde annem ve babamla yüzleştim. Yemekte, babamın tadı KFC'nin üzerine reçel dökülmüş gibi olan portakallı tavuğu vardı. Kimse hatırlamaya değer bir şey söylemedi.

Babam çoğu gece yaptığı gibi çalışma odasına çekildi. Ne yaptığından o kadar haberim yoktu ki, orada benzine alternatif yakıt bile üretiyor olabilirdi. Onu yoklama zahmetine bile girişmedim.

Annemle iki zombi filmi izledim. Patlamış mısır yapmıştı ve bir kere bile ağlamadı. Başarılı bir geceden beklemtim bundan daha fazlası değildi.

İkinci filmin ortalarında, yani güzel hatun doktorun görüldüğü yerlere yakın, bir düşünce zihnimi kurcalamaya başladı. Bu sinir bozucu düşünceyi bir kenara iterek ekrandaki insan eti yiyen kitlelere odaklanmaya çalıştım.

Düşünce geri atak yaptı.

Filmler bitti ve annem yatağın yolunu tuttu. Babam hâlâ çalışma odasında hapisti. Belki de babam gizliden gizliye Batman'di. Bruce Wayne de angutun tekiydi sonuçta. Bu teori birçok şeyi açıklardı.

Duş aldım ve eşofman altımla artık pijama işlevi gören *Superman* tişörtümü giydim. Mini DVD player'ıma rastgele bir *Supernatural* CD'si taktım.

Okul ajandam hâlâ kitap yığınının üzerinde duruyordu. Alıştırma kâğıtlarını ve oraya tıktığım diğer çer çöprü elden geçirmek için açtım.

Sarı bir post-it gözümü aldı. Üzerinde şu yazıyordu: "AltheaZorg."

Bu ne demekti?

Hiçbir şey demek değildi. Bir dalkavuğa, bir A Sınıfı cehennem yarattığına aitti ve bu hiçbir evrende hayra alamet olamazdı.

Yine de göt kafalılar yeni bir kötülük peşinde olsaydılar o zamana kadar çoktan vazgeçip evlerine dönmüş olmazlar mıydı?

Bilgisayarımı açtım.

Sandviç yapmak için alt kata indim.

Yatağımın altındaki zuladan bir Red Bull alıp içtim.

Halloween, Evil Dead ve Star Wars posterlerime üç dakika boyunca baktım.

Bir süredir oynamamıştım. Oyuna beynim sadece film fikirlerinden tamamen arındığında kendimi kaptırıyordum. Arkadaşlarımın da çok ilgisini çekmiyordu; Adrian'ın dikkat eşiği beyin sarsıntısı geçirmiş bir balığinki kadardı ve Mike'ın haftada sekiz antrenmanı vardı, bu yüzden de önceden söz vermesini gerektiren başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Ya da ilgileniyordu, en azından yakın zamana kadar. Allison arada sırada on ikinci level'daki adı "Mizuno" olan bir Gnome'la oynuyordu. Ancak yavaştı, tereddütlüydü ve savaş alanlarında hep yanlış yönde duruyordu.

Sekseninci level Night Elfimin en son oynadığım zamandan beri beni beklediği sunucuya bağlandım. Ve sonra da hiçbir şey yapmadan kaldım. Yaptığım şey aptalcaydı. Warcraft'ın tüm amacı, tüm iyi filmlerin de olduğu gibi, kendi acınası hayatımı düşünmeden başka bir dünyada kaybolmaktı. O an oyuna girmek bana hiçbir şey kazandırmayacaktı.

Night Elfime baktım. Bir chat penceresi açtım. "AltheaZorg" yazıp enter'a bastım.

Ekranımda bir satırlık yazı belirdi: "Selam level 80. DexGrifnor mu?"

Küçük bir panik atak geçirip "Offline olsam mı" diye düşündüm. Ellerim masamın üzerinde donup kalmıştı.

"Sam?"

Ellerim bir şekilde klavyeyi bulmayı başardı. "Selam, ben olduğumu nasıl anladın?"

"Burada başka kimseyi tanımıyorum. Geçen haftaya kadar Amerika sunucularında oynuyordum."

"Haaa."

Gerçekten de "Haaa," yazmıştım. Görünen o ki artık hem konuşma özürlüydüm hem de neredeyse okuma yazmam yoktu.

AltheaZorg yine de cevap yazdı. "Sam, Dwarfuma level atlatmaya çalışıyorum. Bana bir quest açmada yardım edebilir misin? Çok işime yarar."

Haritayı kontrol ettim. Benden çok da uzakta değildi.

A Sınıfı'nı MacBook'unun etrafında toplanmış, Justin'i ise kötü adam kahkahasını atarken hayal ettim. Aklıma *KcftTMoJ* geldi. Senaryom üzerinde çalışmam lazımdı.

Offline olmayı düşündüm. Sonra yine haritaya baktım.

"OK. Yardım ediyorum. Yoldayım."

"Süper," yazdı Camilla. "Vazgeçmek üzereydim. Bitkinim. İlk günler ölümcül oluyor."

Onu bulmam' en az iki dakikamı alacaktı. Night Elfimin uçuşunu izlerken aklıma bir şey geldi. "Birden fazlasını mı yaşadın?"

"İlk gün mü? Haha, evet. Kaç tane olduğunu unuttum."

Peki, en azından “LOL” yazmamıştı. Bir kutu Red Bull daha açtım.

“Diğerleriyle karşılaştırdınca Bowen Lakes’teki nasıldı?” Mantıklı bir soru gibi gelmişti.

“İlk bakışta mı? Bu boyuttaki tüm okullar gibi. Okul, okul işte. Yani gizliden gizliye X-men yetiştirmiyorsa. Umutlarla yaşıyorum.”

Kahkaha attım ve burnumdan biraz Red Bull geldi. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Gülen surat gönderdim. Sonra da kendimi gerizekâlı gibi hissettim. Emoji kullanan biri değilimdir.

Cevaben göz kırpan bir surat gönderdi.

Ahmakça bir şey daha yazarım korkusuyla ellerimi klavyeden kaldırdım. Chat penceresi bana göz kırptıyordu. Sonuçta sadece birkaç satırlık parıldayan bir yazıydı bu, gerçek bir sohbet değildi. Ya da öyle miydi?

Beyaz saçlı Dwarfunu bir tavernada buldum. Yanında koşmaya başladım ve Camilla ona birkaç saniyeliliğine Dwarf dansı yaptırdı. Şişko bacakları koordinasyonsuz bir sallantıyla dans ediyordu. O kadar absürd görünüyordu ki gülümsediğimi fark ettim. Night Elfim için dans komutunu yazdım ama sonra sildim. Sanal karakterlerimi bile dans ettirmeye gönlüm elvermiyordu.

“Selam,” yazdım yerine.

O da “Selam,” yazdı. “Yardım için sağ ol.”

Derin bir nefes aldım. “Ne lazım?”

“Şu aptal quest’i açmaya çalışıyorum. Bir kılıç çalmam lazım. Ama ölmeden yanına yaklaşamıyorum. Yardım eder misin?”

“Tamam. Sen önden git, ben seni takip edeceğim.”

“Süper. Belki bu sefer kendimi mezarlıkta bulmam. Artık utanç verici olmaya başladı.” Dwarfu tavernadan çıktı. Night Elfin de arkasından onu takip etti.

Karakterimi tek bir elle idare ederken diğer elimle de masamın üzerindeki pencereyi açtım. İlk gece rüzgârı odamın içinde gezindi. Justin ve diğerlerinin Camilla’nın etrafında toplanmış olduğu düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum ama biraz paranoyak olduğumu da kabullenmeye başlamıştım. Yine de gözümde o anki halini bir türlü canlandıramıyordum. Mike olsa, bilgisayarı dizlerinde siyah yatak örtüsünün üzerine kurulmuş olurdu. Adrian olsa, kıyafet yığınlarının ve küflenmiş kahve fincanlarının altında bir yerlerde bilgisayarı önünde yüzüstü yatıyor olurdu. Allison olsa, anne babasının çalışma odasındaki Mac’in karşısında olurdu çünkü odasında bilgisayar olmasına izin vermiyorlardı. Chat penceresinin diğer tarafında tanımadığım bir insanın olduğu düşüncesi endişe vericiydi. Hava boşluğunda süzülen biriyle konuşmak gibi.

Sonunda mağaralara vardık ve daha fazla yazmaya vaktimiz olmadı. Bu da muhtemelen iyi bir şeydi çünkü bildiğim dört cümlelik kibar sohbet kotamı zaten doldürmüştüm.

Camilla hızlı ve silahlar konusunda yetenekliydi. Ara sıra bana soru soruyordu, ben de bir öneri ya da yorumla karşılık veriyordum ama çoğunlukla karakterlerimiz yan yana sessizce dövüştüler.

Ağılın kalbine vardık ve kalabalıklara saldırarak ilerledik. Camilla kılıcı aldı. Dwarfu bir dans daha yaptı. Bense Night Elfime yerlere kadar eğilip selam verdirttim.

“İyi iş çıkardın Dex,” yazdı. “Yaylı tüfekte etkileyiciymişsin.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir gülen surat daha gönderdim. Kendimi beyinsiz gibi hissettim.

O da cevaben gülen surat gönderdi. “Yatma zamanı. Tekrar çok sağ ol. Sonra görüşürüz!”

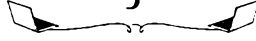
AltheaZorg offline oldu.

Sonra görüşürüz mü? Ne anlama geliyordu bu?

Telefonuma baktım. Saat neredeyse 01:00'di. Boş Red Bull kutularını masamdan çöp kutusuna attım. Farkında olmadan beş kutu içmiştim.

Galiba kafein kaynaklı ritim problemi yaşıyordum.

O gece toplamda sekiz dakikalık uyku uyuyabildim.

Patlıcanlı Güvecin Öngörülemeyen Sonuçları

Okul dolabımın yanında Mike'ı bekliyordum ve programıma üç kez bakmış olmama rağmen o sabah hangi dersimizin olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum. Kendimi uykusuzluktan baygın ve hâlâ sistemimde olan enerji içecekleri yüzünden de gergin hissediyordum. Ayrıca beynimden göz bebeklerime kadar uzanacak gibi görünen bir baş ağrım vardı.

Biraz düşünüp taşındıktan sonra gece yarısı beş kutu Red Bull içmenin çok iyi bir fikir olmadığına karar verdim.

Mike yanımda bitti. Elimdeki edebiyat ders kitabına bakıp kaşlarını çattı. “Dersimiz matematik.”

“Matematik. Tabii ya. Sağ ol.”

“Acele etsek iyi olur,” dedi.

Gözlerinin koridorun sonunda baktığı yeri takip ettim.

Justin Zigoni ve Sharni Vane, tebasını süzen kraliyet üyeleri gibi bize doğru yürüyorlardı. Arkalarından Steve Stanton geliyordu. Bir kolunu Michelle Argus'a dolamış, onu dibinde tutmazsa kız kaçacakmış gibi bir hali vardı. Etraflarında yıllardır aynı okula gitmemize rağmen isimlerini sürekli birbirine karıştırdığım bir grup kız vardı.

Normalde tam bu sıralarda gözlerimi kaçırıp ortamdan sıvıştırdım ama ben daha dolabımı kapatamadan Justin Steve'le konuşmak için döndü ve Sharni'nin elini bıraktı. Gruplarının tam ortasında Camilla vardı. Kırmızı kot pantolon, solgun bir Mickey Mouse tişörtü ve dizlerine kadar uzanan sarı bir hırka giymişti. Absürd görünmesi gerekirdi. Ama öyle görünmüyordu.

Bize yaklaştıklarında bakışlarımı yakaladı. Sharni kulağına bir şey fısıldıyordu. Midem kasıldı ama ayaklarımı hareket ettiremedim. Kendimi yine gerçekten ya da mecazi olarak kıcımın üstünde bulmaya hazırladım.

Camilla kendini Sharni'den sıyırdı. Elini kaldırıp bana kısa ve net bir selam çaktı.

“Dex.”

Konuşmaların sesi azaldı. Justin'in kalın kafasının içindeki dişlilerin çatırtıyla döndüğünü işitebiliyordum fakat nasıl tepki vereceğine henüz karar veremediği belliydi. Sanırım bu iyiye işaretti.

Onu görmezden geldim. Camilla'yı başımla selamladım ve ağzımın o an telaffuz edebildiği tek kelimeyi söyledim:

“Zorg.”

Camilla bana göz kırptı ve arkasında Beyinsizler Sü-rüsü ile koridorda yürümeye devam etti.

İlk *Alien* filminde, uzaylı yavrusunun adamların göğsünden çıkıp uzay gemisinin içinde koştuğu bir sahne vardı. Etraftaki herkes, ağızları bir karış açık, gördükleri şeyi kavrayamadan öylece kalakalıyordu.

Camilla Carter'ın o an, kendi göğüs-boşluğundan-fırılan-uzaylı sahnesini yarattığını düşündüm. Benimse bu yeni senaryodaki rolümün ne olduğundan emin değildim. Kendimi hep ilk ölen, değersiz ve de zaten kimsenin hatırlamadığı gemi mürettebatının üyelerinden biri olarak görmüştüm. Justin'in uzaklaşırken bana attığı bakışa bakılırsa, "iç organları birazdan koridor duvarlarına sıvanacak adam" rolüne terfi etmiştim.

Mike omuzumu dürttü. "Açıklama?"

Birkaç kez yutkundum. "Kız Dwarf."

Mike bunu bir düşünür gibi oldu. "Peki öyleyse."

Yüzüme dikkatle bakıyordu. Mike'in sorgulayıcı bakışı hiçbir zaman iyiye alamet sayılmazdı. Boğazımı temizledim.

"O zaman matematik?"

Mike ellerime doğru başını salladı. Şimdi de tarih kitabımı tutuyordum. Gözlerimi kapattım. "Lütfen hemen cuma olabilir mi?"

Mike dolabımı açıp kitaplarımı değiştirdi. "Zamanı hızlandırabilseydin gerçekten sadece bir haftayı mı atlardın?"

"*Harry Potter*'daki Zaman Döndürücü gibi bir tılsımım olsaydı mı diyorsun? Otuz yaşına atlama opsiyonum var mı?"

Mike dolabımı hızla kapatırken homurdandı. "Niye otuz?"

“Düşündüm ki, o zamana kadar Los Angeles’ta Hollywood tabelasını gören havalı bir evde yaşıyor olurum. İlk iki indie filmim de kült mertebesine ulaşma yolunda olurlar. Ha bir de, bir köpeğim olur.”

Mike sınıfın kapı boşluğunda durakladı. “Yani hem tabelayı göreceksin hem de köpeğin olacak. Aktrislerle tanışmayı da planlıyor musun?”

Yerlerimize otururken bu soruyu düşündüm. Kendimi etrafımda bir grup sarışın kızla hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Tekrar denedim. Artık etrafımdalardı ve Adrian’ın bize zorla izlettiği aptal komedi filmlerindeki gibi bikini filan giymişlerdi. Yüzme havuzumun etrafında duruyorlardı. Pek bir şey yaptıkları söylenemezdi. Sanırım benim bir şey yapmam gerekiyordu ama bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sarışın kızların hepsi bana bakmaya başlamışlardı sanki. Aralarından biri bana işaret edip güldü.

Bayan Chow’un varislerine odaklandım. “Bilmem,” diye fısıldadım. “Prenses Leia’ya benzeyen birini bulabilir miyim dersin?”

Mike omuz silkti. “Orası Hollywood,” diye fısıltıyla cevap verdi. “Sen de sinemacı olacaksın. Büyük ihtimalle bulursun.”

Prenses Leia’yı yüzme havuzumun yanında bir şezlongun üzerinde otururken hayal ettim. Halinden memnunmuş gibi görünmüyordu.

“Belki de kırk yaşına atlamalıyım.”

•

Tam bir gerizekâlı değildim. Filmlerin, özellikle benim sevdiğim filmlerin, gerçek hayatı yansıtmadığını biliyordum. Gerçek hayatı yansıtmayı deneyen filmler (Çiftlik ya da çalışma kampındaki hayatla ilgili olan Doğu Avrupa filmleri) benim hayatım kadar depresifti. Bu da ben-
ce sinemanın amacıyla çelişiyordu. Ancak şu da vardı ki, gerçek hayatla ilgili öğrendiğim yararlı şeylerin hepsini filmlerden öğrenmişim.

Hayatta kalan ve son sahnede tüyler ürpertici bir şekilde ölen karakterler üzerinde yaptığım yoğun inceleme sonucunda, hayatla başa çıkma yollarını üç yaklaşıma indirgemiştim:

1. Önüne bak ve kimsenin dikkatini üzerine çekme.
2. Kavgaya balıklama dal ve düşmanın doğru nişan alamayacak kadar şaşkın olduğunu umut et.
3. Ağla ve tuvalette saklan.

Hatırlayabildiğim en eski zamanlardan beri Mike, Alison ve ben ilk opsiyonun en rasyonel seçim olduğunu biliyorduk. Adrian, onu tanıdığımdan beri ikinci opsiyonu deniyordu. Ne yazık ki cephanesi, geri tepen bir silah ve plastik bir Viking kaskının toplamına denkti. Düşman da genellikle hiç şaşkın değildi. Üçüncü opsiyonsa, B planı olarak sıkça aceleyle yürürlüğe konuluyordu.

Camilla Carter apaçık ikinci opsiyonu seçmişti. İlk haftasından voleybol takımına ve satranç kulübüne katılmıştı. Bahar Dansı Komitesi'ne de katılmıştı, ki sanırım bundan zaten kaçıışı yoktu. Hakkındaki detaylar söylentiler halinde yayılıyordu: Annesi Singapur'da bir mankenlik

ajansı işletiyordu. Camilla'nın New York'ta yaşayan Dave isimli bir erkek arkadaşı vardı. Erkek Arkadaş Dave'in kimliği ile ilgili bir sürü spekülasyon dolamıyordu ama henüz kimse kim olduğundan kesin olarak emin değildi.

Beni ne zaman görse gülümsüyor, arada da "Dex," diyerek takılıyordu. Amacının ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu nedenle ondan kaçmadan önce yarım yamalak el sallamaya başlamıştım. Tarih ve edebiyat derslerini birlikte alıyorduk ama hep boğazına kadar Beyinsizler Sürüsü pisliğine gömülmüş oluyordu. Onlara mükemmel uyum sağlamış gibi görünüyordu; tıpkı rezil bir yapbozun kayıp parçası gibi.

O hafta bir daha Warcraft oynamadım. Bu tamamen benim seçimim sayılmazdı.

Salı günü, Mike arkasında Adrian'la çıkageldi. Senaryom üzerinde çalışmaya başladık ama Adrian için iyi bir filmde lateks tulumlu kızların rastgele anlarda ortaya çıkması gerektiğinden vazgeçip *Wolf Creek*'e razı oldum. Adrian'ın balyoz kuvvetindeki sorgusuna rağmen Mike karate konusunu konuşmayı reddetmişti.

Çarşamba günü eve geldiğimde, annemi *The Notebook* karşısında ağlarken buldum. Babam "bu geceyi yalnız geçirmek istediğine" karar vermiş ve tek başına sinemaya gitmişti. Beni neyin daha fazla sinirlendirdiğine karar veremiyordum; annemi yine ekmesine mi yoksa bunu sinema salonunda yapmasına mı. Yani, ibadet yerime girip tüm dua banklarının üzerine işemesi gibi bir şeydi bu. Annemle taco yapıp *The Texas Chainsaw Massacre*'ı

* 2005 yapımı bir korku filmi. (ç.n.)

izledik. Slasher* türünün 70'lerden günümüze gelişimini konuştuk. Annemin içindeki edebiyat öğretmenini benim üzerimden konuşturduğunu biliyordum ama takılmadım. Yatağıma gittiğimde neredeyse gece yarısı olmuştu. Filminin açılış sahnesini yeniden yazmaya çalıştım. Yine de iğrenç oldu.

Perşembe günü Alessandro öğlen arasında beni IT ofisinde yakaladı ve okuldan sonra yeni bir programı denemesine yardım etmemi istedi. O IMDB'de en son *Superman* filmiyle ilgili haberleri araştırırken saatlerce orada tıklı kaldım. Eve geldiğimdeyse babam odasına kapanmıştı, annem de yatağındaydı. *Evil Dead* filmleri maratonu fikri bile onu dışarı çıkarmaya yetmedi. Onun ve kendim için tost yapıp *The Evil Dead*'i odamda kendi başıma izledim. Bir yandan da insan yüzü yiyen bir canavarı babamın üzerine salmanın çeşitli yollarını düşündüm. Warcraft havamda değildim.

Yine de kısa süreliğine de olsa girdim. Night Elfim yalnızdı.

Cuma günü geldiğinde sıkılmıştım. Okuldan, evden ve *Killer Cats from the Third Moon of Jupiter*'dan sıkılmıştım. Beşimiz birden her öğlen arasında ve bu haftaki bir boş derste oraya tıktığımızdan ceset torbası gibi kokmaya başlayan Alessandro'nun ofisinde saklanmaktan da sıkılmıştım.

"Bence öğle yemeğimizi yemekhanede yemeliyiz," dedim IT ofisine girerken. Söyleyene kadar bu kelimelerin ağzımdan çıkmayı planladıklarının bile farkında değildim. Herkes şaşkınlıkla bana baktı.

* Karakterlerin katledildikleri ya da korkunç şekillerde öldükleri korku filmi alt türü. (ç.n.)

Biz yemekhanede yemek yemezdik: Justin ile dalkavuklarının ve de dört çilekli milkshake'in başka herhangi bir yerde yememizin çok daha iyi olacağını bize ilan ettikleri geçen seneden beri. Mezun olana kadar statükoyu korumaktan oldukça memnundum. O an neden o kadar gergin olduğumu bilmiyordum ama yine de bir öğlen arasını daha bu ofise tıklıp *Battlestar*'dan konuşarak geçiremezdim.

"Bakın, altı üstü öğlen yemeği," dedim. "Ayrıca, bir iki bakış dışında bu hafta başınıza gelen bir şey oldu mu?"

Mike ve Allison birbirlerine baktılar. Açıklanamaz ölçüde sinirlenmeye başlamıştım.

Allison Doraemon* tişörtünü dizlerinin üzerine çekti. "Hayır gelmedi. Yine de şansımızı zorlamasak daha iyi olmaz mı?"

"Şansımızı zorlamak mı? En kötü ne olabilir?"

Allison acı çekiyor gibi görünüyordu. "Bence bu şansını zorlamanın tanımı olabilir," diye geveledi.

Adrian sandviçini çöpe attı. "Hadi ama çocuklar. Şansımızı kendimiz yaratırız." Bana sırttı. Bir kereliğine de olsa *Terminator* replikleri işe yarayacak gibiydi.

Mike ayağa kalkıp gözlüğünü düzeltti. "Tamam, ben varım," dedi sessizce.

Alessandro bir anahtar flash bellekle dişini temizlemeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Sizinle gelmemi ister misiniz?"

Arkadaşlarım bana başarısız olmaya mahkûm bir seferin lideriymişim gibi bakıyorlardı. Yutkundum. "Sağ ol ama korumaya ihtiyacımız yok."

Alessandro omuz silkti. "Sizin cenazeniz."

* Fujiko F. Fujio tarafından yaratılmış, uzaydan gelen robot kedi Doraemon'un başrolde olduğu bir Japon manga serisi. (ç.n.)

Sırt çantamı aldım ve sakın görünmek için elimden geleni yaptım. Durumun saçmalığının farkındaydım ancak çilekli milkshake yağmurunun hatırasını da unutmuş değildim. Bacaklarım fikirlerini değiştirecek zamanı bulmadan ofisten dışarı çıktım.

Dördümüz, baharın ilk gününde kış uykusundaki gerbiller gibi yemekhaneye koşturduk. Bir tepsi alıp yemeklerin önündeki sıraya girdim. Mike arkamdan bana katıldı. Adrian yemek dağıtan kadınlardan biriyle cuma gününün spesyali hakkında sohbete girişmişti bile. Günün spesyali, çizgiroman kahramanlarının içinden doğduğu kimyasal bir atığa benzeyen, rengi iyice grileşmiş patlıcan güveciydi. Allison arkamızda saklanmış, tepsisini elinde kalkan gibi tutuyordu.

Yemeğimin parasını ödedikten sonra doğruca kapının yanındaki boş bir masaya seğırttim. Yan masadaki bir grup yedinci sınıf öğrencisi telaşla kafalarını kaldırdılar. Baktıklarının ben olduğumu anlayınca duraksadım.

“O kadar da kötü değilmiş,” dedi Adrian neşeyle karşımdaki sandalyeye otururken.

Mike patlıcan güvecini çatalıyla dürtüp kaşlarını çat-tı. Allison küçük bir tatlı kâsesiyle masaya oturdu. Her zamankinden daha solgun görünüyordu. “İyi misin Allison?” diye sordum.

Belli belirsiz gülümsedi. “İyyim. Sağ ol Sam.”

Yüz adet sesin ve parke zeminde sürtülen sandalyelerin gürültüsü neredeyse acı vericiydi. Bu planın hangi kısmının iyi fikir olduğunu düşündüğümü ve neden öyle düşündüğümü bilmiyordum. Geçirdiğim haftanın bıkkınlığını üzerimden atma telaşıyla yemekhanede yemeyi

hiçbir zaman, hatta çilekli milkshake olayından da önce sevmediğimi unutmuştum.

Ağızma bir çatal dolusu güveç tıktırdım. O an, kötü-lüğün bir tadı olsaydı o tadın pathcan olacağını anladım. Dört yaşında olmayı ve ağızımdaki yemeği tükürmenin kabul edilir bir davranış olmasını dilerken tepsime bir gölge düştü. Yarı çiğnenmiş bir lokma yanağımın içinde beklerken donup kaldım.

“Spesiyalden uzak dur diyecektim ama korkarım çok geç kaldım. O güveci kim yaptıysa tat alma hücrelerinden nefret ediyor.”

“Merhaba Camilla,” dedi Adrian çatalını havada selam verir gibi sallayarak.

Arkamı döndüm. Ve sonra tabii ki lokmam boğazımda kaldı.

Mike birkaç kez sırtıma vurdu. Allison aceleyle su şişesini masanın üzerinden bana ittirdi. Bir iki büyük yudum aldım. Gözlerim sulanmıştı.

Camilla’nın gülümsemesi soldu. “Özür dilerim Sam. Korkutmak istememiştım.” Bir sandalye çekip sormaya bile gerek duymadan oturdu. “İyi misin? Doktora ihtiyacımız var mı?”

“Hayır. Ben. İyiyim,” diye nefes nefese cevap vermeyi başardım.

“Emin misin?”

Bir yudum daha su içtim. Yemek borumun lokmayı yutacağına mı yoksa masanın üstüne kusarak dışarı mı atacağına karar vermesi birkaç saniyesini aldı.

Yutkundum. “Hı hı,” dedim elimden gelen asaletin tamamıyla.

Camilla elindeki elmadan bir ısırık aldı. Üzerine şablonla Cobra Kai yazılmış bir tişört giyiyordu. Saçları bir yaşlı adam şapkasının altına tıklımişti. “Sanırım sizleri tüm hafta boyunca hiç burada görmedim. Gerçi okulunuzun yemekhanesinin olması bile şaşırtıcı. *The Breakfast Club*”a saygı duruşu gibi bir yer burası.”

Yemekhaneye şöyle bir göz gezdirdim. Sharni Vane ve Michelle Argus bizden tarafa bakıyorlardı. Justin Zigoni yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle, alnımda bir hedef belirmiş gibi bana bakıyordu. Göze batmama planımız sefilce başarısız olmuştu.

Camilla beni beş dakikadan daha uzun zamandır tanıyormuşçasına bir samimiyetle kolumu dürttü. Ürküp geri çekildim. Göz ucuyla Allison’ın yüzünü eksittiğini gördüm.

“Hey, bu hafta Warcraft’a hiç gelmedin. Dwarfum kendi başına yapayalnız dövmüşmek zorunda kaldı.”

“Şey, evet. Yapacak işlerim vardı.”

Gözleri kocaman açıldı. “Ben de birbirimizin ruh ikizleri olabileceğimizi düşünmüştüm. Ne yazık ki, gerçek hayatı WoW’dan önemli gören biriyle arkadaş olamam.”

Şaka yaptığını anlamam biraz zamanımı aldı. Risk alıp Justin’e bir kez daha kısa bir bakış attım. Hâlâ benden tarafa bakıyor ve gülüyordu. Elinde bir muz vardı. Muzla yaptığı hareketin anatomik olarak doğruluğundan emin değildim ama acı verici görünüyordu.

“Şey, ee, bir şey mi lazımdı?” dedim. Söylediğim bana bile biraz asabi gelmişti.

Mike bana bir bakış attı.

* 80’lerin efsanevi gençlik filmlerinin yönetmeni ve senaristi John Hughes’un 1985 tarihli başyapıtı. (ç.n.)

Camilla başını salladı. “Aslında evet. Şöyle ki, bir se-
bepten tarih dersini almanın iyi bir fikir olduğunu dü-
şünmüştüm ama konularda biraz geriyim. Hatta, birileri
bana yardım etmezse tarihten kalabilirim. Ve senle ben
aynı sınıfta olduğumuzdan ve sizlerin arada bir kitap aç-
tığınızı düşündüğümünden...”

“Bizimle ders çalışmak mı istiyorsun?” diye sordu
Mike. Gözleri Beyinsizler’in masasına kaydı. Allison’ın
gözleri de Beyinsizler’in masasına kaydı. Ben gözlerimi
Camilla’da tuttum. Bakışlarıma masum masum karşılık
verdi.

“Niye tarih alıyorsun o zaman?” diye sormayı başaru-
dım. Çok kaba bir soru olduğunu düşünmüyordum ama
Mike bana yine o bakışından attı.

Camilla omuz silkti. “Diğer okullarda çok iyiydim.
Ama Avustralya Tarihi konusunda eksiklerim var. En son
burada yaşadığımızda altı yaşındaydım.”

Adrian ağzına yemeğini tıkıştırarak meşguldü. Göz-
lerini tabağından kaldırmadan ağız dolusu toksik atık
patlıcan güveciyle; “Olur tabii. Çalışma grubu yapalım.
Cumaları okuldan sonra nasıl olur? Mike’lara gidebiliriz.
Ya da Sam’lere. Buraya yakın oturuyorlar. Bu akşam na-
sıl?” dedi.

Camilla elmasından bir ısırık daha aldı. “Bu akşam
olmaz. Babamla Sidney’e gidiyorum. Bir işi var. Gelecek
hafta nasıl? Yani, herkese uyuyorsa?”

Allison Mike’a bir bakış attı. Mike omuzlarını silkti.
“Fazladan çalışmak işime gelir. Ama benim evde olmaz.
Annemin... Cumaları kitap kulübü toplantısı oluyor.”

Mike bakışlarımı yakaladı. Evinde bir yabancıyı iste-

memesinin sebebi, anne babasının evlerini gay oğullarıyla barışık olduklarını kanıtlamak amacıyla koca bir mabede dönüştürmüş olmalarıydı. Öyle ki antrelerinde kocaman bir gökkuşağı bayrağı vardı. Mike'ın anne babasıyla yaptığını gördüğüm tek tartışma, babasının arabalarının antenine bir gökkuşağı bayrağı asmak istediği zamandı. Mike, ebeveynlerinin arkadaşlarına anlatacak komik bir şey bulmaktan dolayı mutlu olduklarını düşünüyordu.

Her hâlükârda, Mike'lara gitmiyorduk.

Adrian başıyla onayladı. "O zaman Sam'lerdeyiz."

Herkes bana baktı. Belli ki onay anlamına gelen bir ses çıkarmıştım.

Camilla sırtıttı. "Harika. Belki de artık utanç verici bir tarih notu getirmek zorunda kalmam. Sağ olun millet." Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Sonra da ciddi ciddi şapkasını hafifçe eğip gülümsedi. "Peki, o zaman derste görüşürüz. Hoşçakalın!"

Adrian ardından el salladı. "Güle güle Camilla!"

Görünüşe bakılırsa artık bir ders çalışma grubumuz vardı. Bu insanların gerçekten de yaptıkları bir şey miydi?

Gözlerimi A Sınıfı'mın masasından kaçırdım. Camilla'nın oraya geri dönüp dönmediğini ya da bize işaret edip gülüp gülmediğini ya da Justin'in elinde sütlü bir içeceklerle bize doğru gelip gelmediğini bilmiyordum.

Patlıcanlı güveci yemedim.

Dördümüz zil çalmadan önce koşarak tarih dersine gittik.

Cuma günü tarih dersinin benim en iyi dersim olması gerekirdi. Dördümüz birlikteydik, iğrençlik faktörü epey azdı ve Bay Norrell o kadar tembeldi ki çoğu zaman bir

DVD koyup bizi kendi halimize bırakırdı. Her zamanki yerlerimize otururduk; Mike ve ben yan yana üçüncü sırada, Allison ve Adrian arkamızdaki iki sırada. Cuma öğleden sonralarının bir rutini vardı.

Bugün Camilla sekerek sınıfa girdi ve yanımdaki sıraya oturdu. Şapkası gitmiş, yerine kafasının iki tarafına oturtulmuş devasa iki hoparlör gibi görünen kulaklıklar gelmişti. Onu birkaç kez kulaklarında bu kulaklıklarla okul koridorlarında yürürken görmüştüm. Yüzünde uzaklara gitmiş, puslu bir ifade vardı. Kulaklıklarını çıkardı ve benim tarafıma doğru bir “selam”la saçını savurdu.

Gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi. Sonra da Allison’ın sırasına doğru eğilip, Bay Norrell elinde Galipoli DVD’siyle sınıfa girene kadar ikisinin ortak aldığı psikoloji dersinden konuşmaya başladı.

İnsanlar bize bakıyordu. Camilla bunun farkında değil gibiydi.

Öğle yemeğini muhtemelen IT ofisinde yemeliydik.

Prenses Leia Saçının Hep Kötü Bir Fikir Olmasının Nedeni

Camilla'nın babasının Sidney'de bir işi vardı ya hani? O iş, yeni Starfig Soles albümünün lansman partisi çıktı. Bunu pazar sabahı Adrian beni histerik halde arayınca öğrendim. Camilla gazeteye çıkmıştı. İnternette araştırdım ve tam da beklediğim gibi eğlence bölümünün alt kısmında lansmanın fotoğrafları vardı. Başının kolunu omuzlarına sardığı Camilla, fotoğrafta görünmeyen birine gülümsüyordu. Saçları dümdüzdü. Dudakları vişne kırmızısı.

Starfig Soles'u hiç sevmemiştim zaten. Bilgisayarımı kapatıp yatağa geri döndüm.

Haftasonum acinası şekilde olaysızdı.

Pazar akşamı 8:24'te Camilla Warcraft'a geldi.

Chat pencerem açıldı. "Selam Dex," yazdı. "Nasıl gidiyor?"

Orijinal *Halloween** masamdaki mini DVD player'da bangır bangır oynuyordu. Yatakta, önümde *Senaryo Anatomisi*** kitabım açıktı. Warcraft'a pek odaklanmış değildim. Kitabımı yatağımın diğer tarafına fırlattım ve bilgisayarımı yastığımın üzerinden aldım. Biraz düşündükten ve yazıp yazıp sildiğim birkaç cümleden sonra "Selam, Sidney nasıldı?" yazdım.

"Eh. Babamın iş olaylarından biri. Yaşlı, sarhoş adamlar yazıp durdular. Ne de eğlenceli. Senin hafta sonun nasıldı?"

Hafta sonumu ev ödevi ve filmim arasında gidip gelerek geçirmiştim. *KC/TMoJ* şu aşamaya gelmişti: Üç karakterim yanan bir binanın bodrum katına tıklılıp kalmıştı ve biri ısırıldığı için Killer Cat'e dönüşmekten korkuyordu. Sonrasında ne olacağından pek emin değildim. Ayrıca ihtiyaç duyulacak özel efektlerin senaryomu filme çekilemez hale getirmesinden korkuyordum. Ve de karakterlerimi içinden çıkılamaz bir yere sürüklediğimi düşünmeye başlamıştım.

Mike'la görüşmeye çalışmıştım ama bütün hafta sonu ne olduğunu söylemediği işlerle meşguldü. Çocukluğumuzdan beri Mike'in homurdanmalarını ve yarım cümlelerini deşifre etmede hep başarılı olmuştum. Tıpkı Alman kodlarını okuyabilen şu İngiliz askerleri gibi. Bu da garipti, çünkü ben hiçbir zaman sezgileri kuvvetli bir insan olmadım. Ancak, gay olduğunu açıklaması dışında –bu biraz sürpriz olmuştu– Mike benim için her zaman gizli kapaklı hiçbir şeyi olmayan biriydi. Şimdiyse ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni korkutmaya başla-

* 1978 yapımı John Carpenter klasığı korku filmi. (ç.n.)

** Senarist John Truby'nin kaleme aldığı, senaryo yazarlığının inceliklerini anlatan 2007 yılında yayımlanmış bir kitap. (ç.n.)

mıştı. Bu konuyla ilgili ne yapacağımı ya da bir şey yapmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum.

“Pek bir şey olmadı,” yazdım. “Birazdan yatmayı planlıyordum.”

Yazdığının ne kadar saçma bir şey olduğunu fark etmeden gönder’e bastım. Saat 8:24’tü. Ne halt etmeye yatacağımı söylemişim ki?

Camilla gülümseyen surat gönderdi. “Vay. Dün gece çok eğlendin herhalde?”

Ne demeysin. Cumartesi gecesi. Cumartesi gecemi koleksiyonumdaki tüm Hammer* korku filmlerinin açılış sahnelerini inceleyerek ve annemle babamın fısıltıyla ettikleri ve duymadığımı sandıkları kavgayı bastırmaya çalışarak geçirmiştim.

“Öyle sayılır.”

“Yatmadan önce bir quest’e var mısınız? Ben yerimde duramıyorum.” Dwarfu koşarak ortaya çıktı. Histerik halde etrafta zıpladıktan sonra yerlere kadar eğilerek bana selam verdi.

Haritaya baktım, sonra da karakterlerimiz onları gitmeleri gereken yere götürecek yola doğru koşmaya başladılar.

Klavyemin üzerinde parmaklarımla tempo tuttum. “Bakıyorum da... Buraya çok çabuk alıştın gibi?”

Dwarfu bir silah satıcısıyla konuştuğu için chat penceresinin diğer tarafında sessizlik oldu. “Öyle. Çok taşınyorsan çabuk alışmak zorunda kalıyorsun.”

Söylediğini bir anlığına düşündüm. Beyinsizler Sürü-

* Londra’da kurulmuş bir film şirketi. 1950’lerin ortalarından 1970’lere kadar çektikleri “Hammer Horror” gotik korku filmleri ile tanınırlar. (ç.n.)

sü, dalkavuklar ve de çilekli milkshake geçmişimi hatırlatan perişan yemekhaneler olmadan, yeni bir yerde sıfırdan başlamak nasıl olurdu diye hayal ettim.

“Güzel olsa gerek,” yazdım.

“Nedir o?”

Cevaben “Yeni başlangıçlar,” diye yazmıştım ki bunun kaba bir şey olarak algılanabileceğini fark ettim.

“Nereye gidersen git kendinden kaçamazsın,” yazdı.

Ne demekti bu?

“Ne demek bu?” yazdım.

“Sanırım Budizm’e ait bir inanış. Kendi sırça fanusunun içinde sıkışıp kalmakla ilgili bir laf daha mı iyi olurdu sence? En son okulumda Sylvia Plath okuduk. Belki de ondan bir önceki okuldaydı. Anlamı şu, yeni başlangıçlar sadece beş saniyeliğine yeni başlangıç olarak kalıyor. Eğer yanında beyin ya da karakter nakli de yaptırmıyorsan yeni başlangıç diye bir şey yok. Nereye gidersen git kendini de yanında sürüklüyorsun.”

Bilgisayarımı bir süreliğine bıraktım. Dwarfuna Night Elfimin önünde o aptal dansı yaptırdı. Ellerimi tekrar bilgisayarımın üzerine koydum.

“Peki yanında sürüklediğin kişi... Her gittiği yere uyum sağlayan biri mi?”

“Her zaman öyle değildi. Ama başladığından beri epey bir yol katetti. Artık sadece ekipmanını yeniliyor ve onu sırtından vuracak şeytani Guild’ler olmamasını umuyor. Neyse, zaten mesele uyum sağlamak değil Dex.”

“Değil mi?”

“Değil. Bazen etrafını çabuk okumak ve sana uygun parçaları bulmak mesele.”

Bilgisayar ekranında yüzümün yansımasını görebiliyordum. Gülümsüyor gibi görünüyordu. “Dwarfunun felsefe diploması mı var yoksa AltheaZorg?”

“Haha. Pek sayılmaz. Ama ‘yeni kız’lık doktorası var.”

“Peki tezinin konusu neydi?”

“Sevgili Dex, tezimin başlığı ‘Gemiye sallamak istiyorsan kendine güvenli bir kamara bulsan iyi edersin,’ idi.”

Jamie Lee Curtis DVD player’ımda çığlık attı. Boş bulunup zıplayınca bilgisayarım neredeyse yatağımdan aşağı düşüyordu. İki elimle yakaladım. Parmaklarım beynimden bağımsız kendi kendilerine bilgisayarın üzerinde uçuyordu. Yazdıklarını tekrar okudum. Biraz gülmeden edemedim.

“Neyse Sam. Okul okul işte. Moğolistan’a ya da Afganistan’a hiç gitmedim ama eminim okul orada da aynıdır. Moğolistan’daki okul balolarında belki daha fazla at kılı oluyordur. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun.”

“Evet. Dans etmeyi sevdiğim söylenemez. Ya da at kılını. Ya da simi.”

“Haha, evet. Dans Komitesi parıltı konusunu biraz abartmış. Ama Hollywood temalı. Seni heyecanlandıracağını düşünmüştüm?”

“Bunu nereden bildin?” diye hızla yazdım.

“*Senaristin El Kitabı* kitabını *Macbeth*’inin altında saklıyorsun. Ve Mike’a yeni *Halloween*’le eskisini karşılaştırırken çok heyecanlanıyorsun. Seninle edebiyatı birlikte alıyoruz ayrıca, unuttun mu?”

Tanrım. Bunları nasıl fark etmişti?

“Kahretsin. Sam, bir şey çıktı. Başka zaman oynasak olur mu?”

“Tabii,” yazmayı başardım. Parmaklarım biraz uyuşmuştu. “Başka zaman.”

Gülümseyen surat gönderdi ve çevrimdışı oldu.

Chat penceresine baktım. DVD player’ımda eski *Halloween*’i yenisiyle değiştirdim. Uyum sağlamak ve bir şeyleri kendine uydurmak hakkında düşündüm. Bir saat on yedi dakika boyunca bekledim ama Dwarfı tekrar görünmedi.

Emin değildim ama sanırım biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

•

Pazartesi sabahı dolabımın yanında Mike değil Allison bekliyordu. Japonca ders kitabını göğsüne sıkı sıkıya bastırmıştı. İki dalkavuk kız karşıımızdaki duvara yeni bir Bahar Dansı posterini yapıştırıyordu. Yanlarına yaklaştıkça konuşmalarını duymaya başladım; Camilla’dan ve seksi olduğunu iddia ettikleri bir başçıdan bahsediyorlardı. Konuşmalarında gereğinden fazla vurgu vardı. Allison posterle neredeyse aynı tonda mor bir elbise giymişti. Uzaktan ilkokuldan yanlışlıkla buraya gelmiş gibi görünüyordu.

“Allison?”

“Selam Sam,” dedi biraz boş bulunup zıplayarak. “Nasıl gidiyor?”

“Fena değil. Pazartesi heyecanı. Bakıyorum da haftasonu bir asteroit okula çarpıp onu kratere dönüştürmemiş. Sen nasılsın?”

Gülümsedi. “Harika? Pazar günü Nate ve Bill’le Ki-

no'daki ikili Anime gösterimine gittim. Çok iyiydi. Keşke sen de gelseydin?"

Nathan ve Bill, Allison'ın erkek kardeşleriydi. Bill İngiliz Edebiyatı yüksek lisansı yapıyordu, Nathan ise Sanat Tarihi okuyordu. Konuşmalarının çoğu Foucault ve varoluşçuluğa göndermelerle doluydu. Mağaraya benzeyen Kino benim en sevdiğim beş sinemadan biriydi ancak Allison'ın abileriyle üç dakikadan fazla vakit geçirirsem beynim ağrımaya başlıyordu.

"Belki başka zaman," dedim.

Allison gülümsedi. "Tabii ki."

"Eee... N'oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Bir tek... Seninle yalnız konuşmak istedim. Bu aralar Mike'ta bir gariplik fark ettin mi?"

Dolabımı çarparak kapattım. "Niye? Bir şey mi söyledi?"

"Şey, hayır. Ama bu karate olayı biraz garip değil mi? Ve biliyorum her zaman sessiz ama bu sessizlik daha *manidar* bir sessizlik gibi. Sana da öyle gelmiyor mu?"

"Sanırım... Onda bir şeyler var. Ama ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Sence biriyle mi ilgili? Yani bir çocukla."

Tekrar poster asan kızlara baktım. Mike kendini tüm okula ifşa etmiyor olabilirdi ama kimliğinden utanmadığını biliyordum. Ve bana her şeyi anlatabileceğini biliyordu. Ama aynı zamanda, aşk hayatı ile ilgili gerçekten bir problemi varsa, öğretmenler odasındaki içki makinesinin ona benden daha fazla faydası dokunacağını da biliyordu.

"Bilmiyorum Allison. Gözümüzü üzerinden ayırmayalım, olur mu? Eğer ciddi bir şey varmış gibi görünürse... Bilmiyorum. O zaman bir şey düşüneceğim."

Allison düşünceli düşünceli koridorun sonuna baktı. Bir saç tutamını dudaklarından geçirdi.

Allison'ı tam olarak çekici bulmasam da, objektif olmak gerekirse güzel gözleri vardı. Mavi-yeşil renkli ve çok etki-leyicilerdi. Ve şu an dalkavuk kızlara bakıyorlardı. Dertli ve biraz da olsa hüznülülerdi. Bana bu sabah küçük bir sosyal deney yapmaya karar verdiğimi hatırlattılar.

“Hey, Allison? Seninle edebiyat dersinde buluşsam olur mu? Yapmam gereken bir şey var.”

Yüzünü ekşitti. “Şey, tabii. Olur...”

Elimden geldiğince sessiz dalkavukların arkasına takıldım ve yedinci sınıfların dolaplarının devamının olduğu sanat odalarının yakınında köşeyi döndüm. Ve hemen onu gördüm. Camilla, Michelle Argus ve adının Susan, Sophie ya da belki Sandra olduğunu düşündüğüm bir diğ-er hatunla dolabına yaslanmıştı. Camilla onlara bir şey söylüyor, elleriyle hareketler yapıyordu.

Derin bir nefes alıp etrafımı kısaca ve gizlice süzdük-ten sonra onlara doğru yürüdüm. “Şey, selam Camilla.”

“Aa selam Sam,” dedi neşeyle.

Michelle ve Susan/Sophie/Sandra'yı görmezden gel-dim. “Şey... Dün gece her şey yolunda mıydı?”

Michelle ve Susan/Sophie/Sandra önce birbirlerine sonra Camilla'ya sonra da bana baktılar. Michelle'in kaş-ları gökyüzüne fırladı. Sürpriz faktöründen bir sayı ka-zanmıştım.

Camilla'nın yüzünü izledim. Onlara manidar bakışlar atmadı. Sadece iç çekti.

“Evet. Annemle Skype yapacağımı unutmuşum. Prog-ramını bozarsam endişeleniyor.”

“Peki. Sadece düşündüm ki... Çok çabuk ortadan kayboldun. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim.”

Gülümsedi. “Teşekkürler Sam. Her şey yolunda. İki farklı ülkedeki iki ebeveyni mutlu etmek bazen travmatik olabiliyor ama.” Camilla çantasını omuzuna attı. “Edebiyata mı gidiyorsun? Ben de geliyorum.”

Michelle, tekrar Camilla’ya dönmeden önce ateş püs-küren gözlerle bana baktı. “O zaman seninle arada görüşürüz herhalde CC?”

“Evet, süper olur. Görüşürüz çocuklar!”

Camilla hızla koridorda ilerledi. Ben olduğum yerde dört saniye daha kaldım, ta ki Susan/Sophie/Sandra Camilla’nın ters istikametini işaret edip “Dostum, yolunu mu kaybettin? Hobbit köyü o tarafta olmalı,” diyene kadar.

Ona, eğer Hobbit köyünü arıyor olsaydım bunun tek nedeninin ancak bildiğimiz dünyayı kurtaracak bir quest’i tamamlamış olmam olabileceğini ve dişlerine ruj bulaştığını söylemeyi düşündüm. Ama sonra testislerimi ve bir şekilde hâlâ onlara bağlı olduğumu hatırladım ve hiçbir şey söylemeden Camilla’nın peşinden koşuşturdum.

“CC ha?”

Camilla dudağını büktü. “Evet. Görünüşe bakılırsa kendime lakap edindim.”

“O bir lakap değil. Cips ismi.”

Güldü. “Yani, Coco’dan iyi. Ya da Cammie’den. Ya da Millie’den. Tanrım, Millie’den nefret etmiştim.”

“Sana kim Millie diyordu?”

Bir anlığına düşündü. “Üç okul önce. Chicago’da. Nasıl

oldu da üzerime yapıştı bilmiyorum. Neyse ki sadece iki aylığına oradaydık.”

“Peki. *Millie*.”

“Evet. Bir kedi için süper isim. Ya da karavanda yaşayan garip halan için.”

Bana baktı ve gülümsedi. Çok pahalı bir dişçiye gidiyor olmalıydı çünkü mükemmel dişleri vardı.

Şimdilik sosyal deneyimin sonuçlarından emin değildim. Edebiyat sınıfımızın beni beklediği koridorun sonuna odaklandım. Justin Zigoni kapı girişinde dikiliyordu. Bağırsaklarım düğüm düğüm oldu.

Rastgele insanlar Camilla’ya gülümsediler. Başlarıyla selam verdiler. El salladılar. Benim yanımda yürürken görülmekten utanıyor gibi durmuyordu. Kuşkusuz, dördümüzün popülerlik seviyesinin tarım ilaçlarıyla aynı olduğunu şimdiye kadar anlamış olmalıydı. Belki de etrafını çabuk okumakla ilgili söylediği şeylerin hepsi zırvalıktı.

Sınıfımıza vardık. Justin’in yüzünde delice bir gülümseme belirdi. Önce bana, sonra Camilla’ya baktı ve gözlerini kıstı. İçimde aniden, Justin’in taşak tokatlarından birini yiyebilirim korkusuyla kasık bölgemi koruma isteği uyandı. Ağzını açtı.

“Selam Justin,” dedi Camilla neşeyle. “Hafta sonun iyi miydi?”

Justin bir anlığına tamamen şaşkın göründü. “Şey, evet, iyiydi. Futbol antrenmanım vardı. Kızlarını tekmeledik. Şey... Seninki nasıldı?”

“Her zamankinden. Babamla takıldım. Dave’le Skype’laştım.” Omuz silkti. “Futbol ha? Steve uzaktaki

ilk maçınızın Brighton'da olduğunu söyledi. Orasının sahili var değil mi? Sahile gitmeyi çok uzun zaman oldu. New York'ta kış olduğundan.”

Justin aynı anda hem gülümseyip hem kaşlarını çatıp hem de ona ve bana bakmaya çalıştı. En sonunda sopayla dövülmüş gibi göründü. “Evet var,” dedi. “Sahili yani. Bu arada, sahil partisi yapmalıyız. Çocuklarla ayarlayayım mı?”

“Olur tabii,” dedi Camilla gülümseyerek.

Sınıfın içine göz attım. Mike ve Allison yerlerine oturmuş, kapıdan bana bakıyorlardı. Justin'in gözleri Camilla'nın üzerinde kaldı. Ona sırtımı dönmeyecektim ama kendimi hazırlamıştım da ve bekliyordum. O biriktirdiği şeyi, beni ve muhtemelen Mike ile Allison'ı da küçük düşürecek şeyi, Camilla'nın etrafına bakıp “Ah doğru ya, demek o çocuklar bunlar. Toplumsal hiyerarşinin karantinaya alınmış sonu. Tabii ya. Ucuz atlattım,” diye düşünmesine sebep olacak şeyi yapmasını bekliyordum.

Justin kendini toparlamış görünüyordu çünkü ölçüsüzlük maskesi aniden tekrar yerli yerine oturmuştu. Yanımdan sınıf eşyalarından biriymişim gibi geçip gitti. “Bizimle birlikte otur o zaman CC. Sidney'de olanları dinlemek istiyorum. Starfig Soles'u çok severim.”

Camilla gözlüğünü havada salladı. “Tahtaya yakın oturmam lazım,” dedi kibarca. “Gözlerim yaşlı ninelerinki gibi. Öğlen yemeğinde görüşürüz ama!”

Odanın arkasındaki bir iki kişiye el salladı, Mike ve Allison'a el salladı ve sonra da ikinci sıradaki sıraya, benimkinin tam önüne oturdu.

Yerime geçerken Mike bana baktı. Belli belirsiz omuz silktim. Justin benden tarafa bir bakış bile atmadan ma-

samın yanından geçti. Camilla kitaplarını çıkardı ve blok ders boyunca defterine bir şeyler çiziktirip durdu.

Onu cidden anlamıyordum.

•

Camilla üzerinde uyguladığım sosyal deney olsa olsa sonuçsuz kabul edilebilirdi. Kendimi *Saw** benzeri ölüm kapanı durumlarına daha fazla bulaştıracak donanımda olduğumdan emin değildim. Bu yüzden, yapılabilecek en mantıklı şeyin dördümüzü mevcut durumumuza en kısa zamanda döndürmek olduğuna karar verdim.

Alessandro'nun ofisinde öğle yemeğimizi yedik. Beyinsizler Sürüsü ve dalkavuklardan uzak durduk; zaten Beyinsizler Sürüsü bizim varolduğumuzu unutmuş gibiydi.

On birinci sınıflarda garip şeyler döndüğünü fark edecek kadar kafamı dışarı çıkardım. Küçük arabaların tekerlekleri büyüklüğündeki aptal kulaklıklar moda olmuştu. Geçmişten kalma birbirleriyle uyumsuz kıyafetler Sürü'nü üniformasına dönüşmüştü. Sharni Vane'in leopar desenli bir pantolon ve Nirvana tişörtüyle okula geldiği gün, Mike gülmemeye çalışırken neredeyse altına kaçıracaktı. Bu kıyafetler, diğer herkesi Salvation Army'nin** çöp kutusuna düşmüşler gibi gösterirken nasıl oluyor da Camilla'ya yakışıyordu bilmiyordum.

Cuma günü olayı çözdüm. Adrian ile Mike'ın Kimya sınıfının yakınında takılıyorduk. Sabah teneffüsü için

* 2004 yapımı bir korku filmi. (ç.n.)

** Bağış dükkânları ve hayır kuruluşları ile tanınan uluslararası bir Protestan yardım organizasyonu. (ç.n.)

zil beş dakika önce çalmıştı ama görünüşe bakılırsa Bay Francavelli saykotik nöbetlerinden birini geçiriyordu. Bastırmaya çalıştığı bağırışları duvarlardan dışarı süzülüyordu. En sonunda sınıf yavaş yavaş dışarı çıktı. Çoğu yaşama isteğini kaybetmiş gibi görünüyordu.

“Bugünün nöbetini ne tetikledi?” diye sordum Mike kalabalıktan kurtulmaya çalışırken.

Mike iç çekti. “Her zamanki şeyler. Sınıfın sadece yarısı ödevini yapmıştı. Chris DeCruise yine gömleğinin kolunu ateşe verdi.”

Chris ve kararmış gömlek kolu yanımızdan geçerken Adrian ona “Yine mi? Dostum, bunzen yakmacı kullanmayı öğren artık!” diye bağırdı.

“Görünen o ki bazı insanlar ateş konseptini anlayamıyor,” diye mırıldandı Mike. “Şimdi de sınıfın dersi takmayan kısmının cezası olarak iki misli ödevimiz var.”

“Of. Yarın yine de Minotaur’a gidiyor muyuz?” diye sordum.

Mike omuz silkti. “Bilmem. Bakarız.”

Adrian bana bir bakış attı. Bu hiç iyiye delalet değildi.

Mike zaman içinde ilgisizlikte uzmanlaşmıştı; ancak ben onun bu ilgisizliğinin çeşitli derecelerde ilgi ve / veya heyecanı gizlemek için kullandığı bir kılıf olduğunu biliyordum. Mike genelde, saatlerini Minotaur’da çizgiroman kutularına ve kitap raflarına bakarak geçirmekten mutluluk duyardı. Ancak bu seferki onun ilgisizliği değildi. Mike dikkati dağınık ve dalgın görünüyordu. Mike ciddi ciddi Minotaur’u umursamıyor gibi görünüyordu.

Ne yazık ki benim Mike düşünce zincirim topu topu dört saniye sürdü.

Adrian omzumun üstünden birine el salladı ve dönüp baktığımda Camilla'yı üzerinde babaannemin 70'lerde giymiş olabileceği türden, uzun kollu sarı bir elbiseyle koridorda sekerek yürürken gördüm. Saçına garip bir şey yapmıştı. Ortadan ayırmış, kafasının iki tarafında özenli topuzlar halinde toplamış, arkasında da...

Tanrım. Saçlarını kahrolası Prenses Leia topuzlarından yapmıştı.

"Merhaba çocuklar," dedi nefes nefese. "Biletlerinizi aldınız mı?"

"Bilet mi?" diye kekelemeyi başardım.

"Bahar Dansı için? Niye bu kadar erken satmaya başladığımızı bilmiyorum, Komite'nin sim ya da öyle bir şey için paraya ihtiyacı var sanırım." Bana göz kırptı. Söylediklerinin tek kelimesini anlamamıştım. "Şimdi, biletlerin tanesi 20 papel çünkü okul ücretleri düşürüyor. Neyse, altı tane mi?"

"Altı mı?" Mike gevelemişti.

"Yaaaniii," dedi Camilla yavaşça. "Üçünüz ve getireceğiniz kişiler için? Centilmenlik edip davet edeceğiniz kızların biletlerini sizin alacağınızı varsayıyorum?"

Son otuz saniyeyi geriye sarmak için bir anlığına durakladım ve bu konuşmanın nasıl rayından çıktığım hemen anladım. "Şaka yapıyorsun değil mi?" sözü aklıma gelince gülmek istedim. Fakat ben bir şey söyleyemeden Adrian, (aptal Willy Wonka saçı, maymuna benzeyen çene sakalı ve solmuş *Lord of the Rings* tişörtüyle), hayatı boyunca kız kardeşleri ve Allison harici tek bir kızla bile konuşmamış Adrian, etrafı Doctor Who DVD'leriyle sarılıyken bakir ölmeye mahkum Adrian, şöyle dedi:

“Tabii, altı bilet olsun. Şimdi alabiliyor muyuz?”

Camilla çabucak eşyalarının arasında biletleri aradı. “Evet. Nakitiniz varsa süper olur. Yoksa da size veresiye verebilirim. Nerede oturduğunuzu biliyorum sonuçta.”

Adrian bana baktı. “Cüzdanım yanımda değil. Sam?”

Cüzdanımda Minotaur’dan alacağım Dario Argento* DVD seti için sakladığım yetmiş beş dolarım vardı. Ağzım bunu ve daha bir sürü başka şeyi söylemeye çalışıyordu ama Camilla bana o neşeli gülümsemesi ve Prenses Leia saçıyla baktığından, bilincim vücudumdan kendini koparmış da tavanın bir yerlerinde uçuşuyor gibiydi. Elim cüzdanımı açıp parayı uzatırken kendimi uzaktan izliyordum sanki. Mike da bana bakıp kendi cüzdanını çıkardı. Tavandaki ben onun paranın geri kalanını verişini gördü. Yüzündeki ifade değişmemişti. Ama ben dehşete kapılmış olduğumu biliyordum.

Camilla elindeki tomardan birkaç tane pembe giriş kartı kopardı. “Harika. Çok eğlenceli olacak. Kızları ayarlasanız iyi edersiniz. Ayrıca, bu akşam çalışma grubunu topluyoruz değil mi? Cips getirdim.” Gülümsedi ve cevap beklemeden sekerek yanımdan ayrıldı.

Elimdeki simli kartlara baktım. Bilincim vücuduma geri çakıldı.

Biraz önce ne olmuştu?

Cidden, biraz önce ne olmuştu öyle?

Artık, birimizin bile gitmeyi planlamadığı bir dansa altı tane bileti olan üç kişiydik. Ben güya inektim. Ama bu denklemin arkasındaki matematiği bir türlü çözemiyordum.

* İtalyan korku filmlerinin önde gelen yönetmenlerinden biri. Gore, giallo gibi tarzların babası sayılmaktadır. (ç.n.)

Adrian benden iki bilet aldı. “Allison benim,” dedi çabucak.

Mike da diğer ikisini aldı. “Birini mi getirmem gerekiyor? Bu biraz sıkıntılı olacak,” diye geveledi.

Bahar Dansı’na mı gidiyordum? Bahar Dansı’na gitmiyordum.

O DVD’leri gerçekten de almak istemiştim.

Her şeyin sorumlusu saçlarıydı.

X-Men’de Görünmez Bir Hatun Vardı ama Yine de...

Adrian’la dört yaşındayken anaokulunda tanıştık. En azından annem öyle söylüyordu. Hayatıma girdiği günü hatırlamıyorum. Hayatımızı tamamen değiştirecek önemli bir olay, oyun parkında yaptığımız sohbetlerin montajı filan gibi bir şey hatırlamıyorum. Sadece, Adrian’ın hayatımda olmadığı bir zamanı hatırlayamıyorum.

Mike kardeşim gibiyse, Adrian Radley de muhtemelen ziyarete gelip bir türlü gitmek bilmeyen, akraba evliliğinden olma bir kuzen gibiydi. Sanırım bazı insanlar yürüngenize girip oraya yapışıyor ve ikinizin de bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmuyor.

Okul kapısında yanıma yaklaşırken “Selam,” dedi. Kapüşonlu turuncu hırkası kalabalığın içinde tehlike farı gibi sallanıyordu. Cuma gününün son zili aşağı yukarı sekiz dakika önce çalmıştı ama şimdilik kimse ortalıkta

görünmemiştii. Normal şartlar altında, karnımın derinliklerinde bu yerden kurtulmaya bir hafta daha yaklaştığımı bilmekten gelen bir rahatlama hissederdim. Bugünse açıklayamadığım bir panik yaşıyordum.

Adrian kendini yanımdaki duvara attı. “Düşündüm de, Mike’ın karate salonuna gitmeliyiz.”

“Ne? Niye?”

“Çünkü Mike Minotaur’a gitmek istemiyor! Oğlum, bir şeyler cidden yolunda gitmiyor. Ya Mike bir çocuk yüzünden manik depresif olduysa? Ya Mike...”

“Tanrım, önce Allison şimdi de sen mi? Belki de Mike haftada suratına on sekiz kez tekme yemekten bıkmıştır. Belki de sadece karateden sıkılmıştır.”

Ancak bunları söylerken bile doğru olmadıklarını biliyordum. En yakın arkadaşım bir şeyler saklıyordu. Dünyada en sevdiği şeyi bırakmasına neden olacak kadar önemli bir sorunu vardı ve bu şeyi bana anlatamayacağını hissediyordu. Ve o istese de istemese de ben bunun ne olduğunu öğrenmem gerektiğini düşünüyordum. Ayrıca dünden kalan lazanyayı öğlen yemeğinde yemenin kötü bir fikir olduğunu da düşünüyordum çünkü midem kaynamaya başlamıştı.

Allison ve Mike otobüsü yakalamak için koşan bir grup yedinci sınıfı ittirerek yanıma geldiler.

“Selam,” dedi Allison. “Camilla nerede?”

Bu gerçekten aptalcaydı. Amerikalı lise müzikallerinin dışında kimin gerçekten çalışma grubu vardı? Ayrıca ne akla hizmet onun hatırlayacağını...

“İşte orada,” dedi Adrian duvardan atlayarak.

Okuldan çıkarken kaşlarını çatmış, cep telefonunda

bir şeyler yazıyordu. Garipti, sanırım Camilla'yı daha önce hiç kaşları çatık görmemiştim.

"Selam çocuklar," dedi cep telefonunu kol çantasına tıktırırken. Gülümsedi ve çatık kaşı sanki hiç görünmemiş gibi ortadan kayboldu. "Geç kaldığım için özür dilerim. Galiba Bay Nicholas babamdan çok hoşlanıyor. Kibarca sınıştım zor oldu."

Ona beş saniye boyunca amaçsızca baktım.

"Eve nasıl gidildiğini bildiğinizi var sayıyorum?" dedi neşeyle.

Tanrım. Ne yapıyordum ben? "Şey, evet. Hazır mısın?"

"Phillip Limanı Bölgesi'nde Kırsal Büyüme' için ne kadar hazır olabilirsem o kadar hazırım. Şimdiden uykum geldi."

"Değil mi ama," dedi Adrian. "Bu ülkede iki yüz yıldır azıcık ilginç sayılabilecek bir şey bile olmadı. Yani, 'Altın bulduk, yaşasın!' dediler, sonra da savaşa girdik."

Camilla ona katılarak başını salladı. "Evet. Bize devrim lazım. Ya da veba."

Adrian sırttı. Mike Allison'ı dürttü ve ikisi yürümeye başladılar. Adrian ve Camilla onları takip etti. Ve benim de ayaklarım bir şekilde onların arkasından yola koyuldu.

Normal insan hızıyla yürürseniz, okuldan kapıma kadar olan yol maksimum yirmi iki dakika sürüyordu. Bu akşam, yürümemiz seksen dört saat gibi bir şey sürdü. Camilla Adrian'ın bilinç akışı tarzı sohbetine ayak uydurmuş görünüyordu: Amerikan Tarihi'nden kovboylara ve kızıl derililere atlamışlardı, oradan Village People'a*, oradan

* 70'ler sonunda gay'lere hitap eden bir disko grubu yaratma isteğiyle kurulmuş bir müzik grubu. (ç.n.)

da neredeyse Aşırı Gay Hafta Sonu'na. O sırada Allison Camilla'ya gayet doğal bir şekilde New York'la ilgili bir şeyler sormuştu ve de şükürler olsun ki bizim eve gelmiştik.

Mike kapıyı iterek açtı ve beni beklemeden içeri girdi. Geriye kalan herkesin aralarından geçerek arkasından koştum.

“Merhaba Julie,” dedi Mike oturma odasında ayağında terlikleriyle öylece dikilen anneme yarım yamalak el sallayarak.

“Merhaba Mike! Sam!” Annemin gözleri kan çanağıydı ama Mike ön bahçemizdeki yeni leylaklarla ilgili onunla sohbet etmeye başlamıştı bile. En yakın arkadaşıma sessiz bir teşekkür gönderdim. Mike annemle ve ağlaklığıyla başa çıkma konusunda uzman olmuştu. Ben onun kadar işe yarar değildim.

“Merhaba Bayan K,” dedi Adrian annemi sollayıp mutfaka yönelirken.

“Adrian, Allison, merhaba! Ne zamandır görüşmedik.”

“Merhaba Julie,” dedi Allison sessizce. “Lavabonuzu kullanabilir miyim?”

“Tabii ki tatlım, yerini biliyorsun. Ben de tam...”

Ve annem konuşmayı kesti. Camilla kapımızdan içeri girdi. Sarı elbisesini düzeltiyor ve merakla etrafına bakıyordu. Annemin yüzüne yavaş yavaş kocaman bir gülümseme yayıldı. Kendi vücudumu dışardan görüyormuşum gibi hissetmeye başladım. Ben bir şey söyleyemedim Camilla elini uzattı.

“Merhaba Bayan Kinnison. Ben Camilla. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Annem elini sıktı. “Camilla, bana lütfen Julie de.”

Camilla annemin kızarık gözlerini fark ettiyse de bir tepki vermedi. "Julie. Eviniz ne kadar güzel."

Annem saçını düzeltti. "Aa, çok güzel bir aksanın var. Nerelisin?"

Camilla'nın bu konuşmayı daha önce birkaç dalkavuğa yapışına şahit olmuştum ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Burada doğdum ama İngiltere'de büyüdüm. Son birkaç yıldır Amerika'da yaşıyorduk. Babam ve ben biraz göçebeyiz."

Anneme gülümsedi. Annem ona gülümsedi. Annem bana gülümsedi. Sonra yine Camilla'ya gülümsedi. Ben kimseye gülümsemedim. Bu sevgi patlamasını biraz endişe verici bulmuştum.

Mike boğazını temizledi. "Yanımızda yemek getirdik. Ben Adrian'a yardım edeyim," deyip mutfığa gitti.

Camilla hâlâ antrede etrafına bakınıyordu. Oturma odasının kapısından gördüğü bir şey gözüne takıldı ve yüzüne çok acayip bir şey oldu. "Vay. Sizin... Kuyruklu piyanonuz mu var?"

Ben de oturma odasına göz attım. "Annem piyano dersi veriyor. Çalmayı biliyor musun?"

"Şey, biraz. Londra'dan beri doğru düzgün bir piyanomuz olmadı gerçi. Bavula tıktırması biraz zor oluyor. Sen çalıyor musun?"

"Sam eskiden harika çalıyordu," dedi annem. "Ama artık biraz hamladı galiba, değil mi tatlım?"

Yorum yapmadan homurdandım.

Annem aceleyle oturma odasına gitti ve piyano tuşlarının üzerindeki hayali tozları sildi. "Çalmak ister misin Camilla?"

Camilla piyanoya doğru ilerledi. Parmaklarını hafifçe tuşların üzerinde gezdirdi ve birkaç tane rastgele nota çaldı. Omuzunun üzerinden bana anlık bir bakış attı. Yarım saniyeliğine bile olsa yüzündeki kendine güvenen maske düşmüştü. Bir an neredeyse utangaç görüldüğüne yemin edebilirdim.

“Hayır, teşekkür ederim. Vay canına. Gerçekten harika bir enstrüman.” Tek eliyle birkaç nota daha çaldı. Bilmediğim hafif bir melodi. “Çok şanslısın Sam. Onu istediğin zaman çalabileceğine ama çalmadığına inanamıyorum.”

Annem, biri ona Noel Baba’nın birazdan yanında *Gurur ve Önyargı*’daki adamla geleceğini söylemiş gibi görünüyordu. “Değil mi! Küçükken gerçekten çok iyiydi. Altı yaşındayken çaldığı o kadar tatlı bir video var ki...”

“Anne! Tanrı aşkına. Bizim ders çalışmamız lazım.”

“Ah, evet, tabii. Ben atıştırma kılavuzlarına yardım edip ayağınızın altından çekileyim.”

Annem antreye gitti. Gözümün ucuyla dikkatimi çekmeye çalıştığını gördüm. Vazgeçip gideceğini umarak gözlerimi inatla DVD’lerle dolu raflardan ayırmadım. Ne yazık ki konsantrasyonum bozuldu. Anneme baktım. Ve annem, ciddi ciddi Camilla’ya işaret edip bana bir aferin işareti yaptı. İki eliyle. İki başparmağım kaldırarak.

Gülümsemesi onun çok uzun zamandır yüzünde gördüğüm ilk gülümseme olmasına rağmen, o an annemin Brezilya’da bir dağın tepesinde olmasını diledim. Annem arkasından kapıyı kapattı.

“Annen tatlıymış,” dedi Camilla. Piyanodan uzaklaştı ve kendini bu bize yüzüncü gelişiymiş gibi sehpanın yanındaki yere bıraktı.

Ne yapacağımı bilemediğim için ben de yerde karşıma oturdum. Çantamı boşalttım ve kitaplarımı boylarına göre sıraladım. Sonra sıralarını tekrar bozdu. Birden, sehpanın cilalanmış yüzeyinin evimdeki en ilginç şeylerden biri olduğunu anladım ve bunu daha önce fark etmediğime inanmadım. Yansımamı gördüm. Tam bir gerizekâlı gibi görünüyordum. Boğazımı temizledim.

Camilla kitaplarını masanın üzerine *güm* diye bıraktı. Eliyle raflara işaret ederek “Bunların hepsi senin mi?” dedi.

“Çoğu evet.”

“Vay.” Ayağa kalktı ve parmaklarını DVD’lerin üzerinde gezdirdi. “Alfabetik mi dizdin? Ne kadar obsesifsin.” Başını yana yatırdı ve sırtlarına baktı. “Korku, korku, bilim kurgu, korku, zombi... Bir tema var anlaşılan.”

“Sinemayı seviyorum,” dedim ezikçe gülerek.

“Evet, görebiliyorum.”

Yanına gittim. “Hayır, demek istediğim. Sinemayı çalışıyorum. İlerde bu işi yapmak istiyorum gibi bir şey.”

Rastgele bir Alman korku filmini çıkardı. “Senaryo yazmak mı istiyorsun?”

“Şey, evet. Belki. Sanırım.”

“Hiç bir şey yazdın mı peki?”

“Sam bir sürü şey yazdı,” dedi Adrian oturma odası kapısını diziyle açarken. Annemin üzeri meyve ve cipsle dolu şık tepsilerinden birini taşıyordu. Mike ve Allison onun arkasından ellerinde bardaklar ve koca bir şişe kolayla geldiler.

Camilla DVD’yi rafa geri koydu. “Cidden mi? Nasıl şeyler? Birini okuyabilir miyim?”

“Hayır!” Yüzümün yanmaya başladığını hissettim.

“Yani, sadece birkaç fikir üzerinde çalışıyorum. Yazdığım hiçbir şey yeterince iyi değil.”

“Saçmalıyor,” dedi Adrian. “Sam’in yazdıkları harika. Yeni başladığı efsane olacak. Üç adam ve düşen bir asterooid...”

“Adrian, tanrım. Camilla bunları dinlemek istemiyor!” Yanaklarım ne kadar kızarmıştı bilmiyordum ama “pancar gibi” demek eminim eksik kalırdı. Piyanoya baktım ve tekrar arkamı döndüğümde dördünü mucizevi bir şekilde saksı bitkilerine dönüşmüş olarak bulmayı umdum. Senaryo fikirlerimi Mike ve Adrian’a gösterirken bile acı çekiyordum. Allison henüz hiçbir şeyimi okumamıştı. Camilla Carter’ın yazdıklarını göreceği ihtimali bende yavruağzı halının içinde kaybolma isteği uyandırıyordu.

Arkamı döndüm. Camilla yüzüme dört uzun ve acı verici saniye boyunca baktı. Gözlerinden neler kurduğunu anlamam mümkün değildi.

“Sorun değil,” dedi sakince. Sonra kendini tekrar yere bırakıverdi.

Diğer üçü sehpanın etrafına yerleştiler. Yüzümün normal rengine döndüğüne ikna olana kadar bir süre bekleyip onlara katıldım.

Mike çatik kaşlarıyla ders kitabını açtı. “Peki. Alıştırma testiyle başlayalım mı?”

Camilla omuzlarını dikleştirdi. “Beni Avustralya gezegenine düşmüş, küçük, ucube bir uzaylı gibi düşünün. Yerel geleneklerin bana açıklanması lazım. Hatta belki de şemalarla.”

“Sana inanıyoruz,” dedi Allison çekingenlikle.

“İstek üzerine şema çıkarabiliriz,” diye, sırf bir şey söylemem gerektiğini hissettiğimden ekledim. Camilla bana hınzırca sırıttı.

“Her neyse,” dedi Adrian. “Sen büyük ihtimalle daha çok The Voyage Home’daki Spock gibisin. Hani zamanda geriye gidip 1980’ler dünyasına gittikleri ve...”

“Kusur bakma Camilla,” dedi Mike. “Adrian’ın konuşurken yaptığı *Star Trek* göndermelerini ayıklamayı öğrenmen gerekecek.”

Camilla gözlerini kıstı. “O balinalı olan mıydı? En iyi *Trek* filmi olmadığını biliyorum ama yine de sevmiştim.” Yüzlerimizdeki şaşkın ifadelere kıkırdadı. “Tamam. O zaman çalışma zamanı. Sizi uyarmadım demeyin.”

Ve böylelikle ders çalışmaya başladık. Yani, çalıştık sayılır. Çoğunlukla yemek yedik ve Camilla’nın yarı Tarih yarı bizim hakkımızdaki sorularına cevap verdik. Bir saat on üç dakika boyunca çalıştık, sonra da çalışıyormuşuz rolü yapmaktan tamamen vazgeçtik.

“Peki nasıl oldu da Bowen Lakes’e yazıldın?” diye sordu Adrian üzümlerin geri kalanını da ağzına tıkarken. “Baya kötü bir okul. Baban çok zengin değil mi?”

Adrian’ı düzgün davranmaya zorlamaktan vazgeçmiştim. Camilla şimdilik gücenmiş ya da onu garipsemiş gibi görünmüyordu. Bu onunla ilgili kesin ama biraz da ilginç bir artı dahaydı.

Camilla çiçek desenli koltuğa yaslanıp bacaklarını esnetti. “İster inan ister inanma ama gazeteciler çok büyük paralar kazanmıyorlar. Babam burada büyümüş ve BLS geç kayıt alan en yakın devlet okuluydu. Noel’den önce dönmemiz gerekiyordu ama babam bir grupla turneye

çıktı ve... Her neyse. Bir okula gitmem gerekiyordu.”

Bardağımdaki kolayı bitirdim. “Peki baban buralarda kalmayı planlıyor mu?”

Omuz silkti. “Kim bilir. Ne yapacağı pek belli olmaz. Bir yerde fazla kalırsa huzursuzlanmaya başlıyor.”

“Zor olsa gerek,” dedi Allison. “Sürekli arkadaşlarından ayrılmak yani?”

Camilla Moleskine defterine baktı. Sayfanın kenarlarına notalar çiziktirmiş gibi görünüyordu. “Bazen. Hiçbir yerde bu durumu umursayacak kadar uzun kalmadık. Bir sürü Facebook arkadaşım var ama çoğu, muhtemelen beni çoktan unutmuş iyi insanlar.”

Ses tonundaki değişimi daha sonra analiz etmek için hafızamda sakladım.

“Peki ya erkek arkadaşın? Ondan ayrılmak çok zor olmuş olmalı,” dedi Allison sessizce.

Camilla’nın sehpanın üzerinde duran telefonuna göz attım. Arka plan resmi dağınık saçlı bir çocuğun fotoğrafıydı; büyük ihtimalle dağınık saçlı Erkek Arkadaş Dave’di bu. Esmer ve depresif görünüyordu; hani şu kızların hoşuna giden “Gitar çalıyorum ve iğrenç şiirler yazıyorum” tiplerinden biriydi.

Camilla başım salladı. “Evet. Garipti gerçekten.”

Garip. İlginç bir sıfat seçimiydi bu.

Adrian’ın telefonu bipledi. “Kusura bakmayın çocuklar, gitmem lazım. Kız kardeşim beni almaya geldi. Akşam yemekte pizza var,” dedi. “Seni de bırakalım mı Al?”

Allison kitaplarını topladı. “Evet. Gitsem iyi olacak. Yarın kahvaltı vardiyaşımdayım.”

“Nerede çalışıyorsun?” diye sordu Camilla.

“Şey, bir kafede. Garsonluk yapıyorum. Biraz garip bir yer.”

Allison neredeyse bir senedir Schwartmans'da çalışıyordu. Schwartmans yerel bir restorandı ve oynak masaları, huysuz yaşlı adamlardan oluşan müdavimleri ve kahvesi ile meşhurdu. Kahvesi, muhtelemen Melbourne'un en kötü kahvesiydi. Ancak bize yakındı ve okuldan kimse'nin ölse gitmeyeceği yerlerden biriydi. Okuldan sonraları için, Alessandro'nun ofisine iyi bir alternatif olmuştu.

Mike Tarih dosyasını kapattı. “Ben de gideyim.”

“Niye? Bu akşam antrenmanın da yok?” diye sordum. Omuzlarını silkti. “Hayır ama yapacak şeylerim var.” “Şeyler?”

Bana boş bir ifadeyle baktı ama bu boş ifadenin boş ve sinirli ifadesine dönüşmek üzere olduğunu görebiliyordum. “Evet. Şeyler.”

“Peki. Sorun değil,” dedim. Kesinlikle sorundu.

Normal şartlar altında Mike ve Adrian'ın gidişleri, kapı arkalarından kapanırken yarım yamalak bir el sallamadan ötesini gerektirmezdi. Bu akşam, bir sürü “güle güle”ler havada uçtu ve annem tekrar ortaya çıkıp herkesin etrafında sanki safariye gidiyorlarmış gibi dolanıp durdu. Camilla ve Allison da telefon numaralarını birbirlerine veriyorlardı çünkü görünen o ki birlikte “bir şey yapmaya” karar vermişlerdi.

Aniden herkes gitmişti. Annem çılgın bir hızla çalan ev telefonunu açmak için ortadan kayboldu ve ben oturma odamda Camilla ile yalnız kaldım.

“Ben de gitsem iyi olur,” dedi. “Hava kararmadan otobüse binmem lazım. Hâlâ kaybolup duruyorum. Buradaki

sokakları bilerek mi birbirinin aynı yapmışlar?”

“Evet... Robot klonların istilası göz önünde bulundurularak tasarlanmış olabilirler.”

“Peki şekilli budanmış çalılıklar? Zavallı ağaçlar bu insanlara ne yapmışlar ki?”

“Sanırım doğaya hükmetmeyle ilgili o. Yani, ‘Merhaba doğal hayat, kendini mükemmel sanıyorsun ama geyik gibi görünen bir ağaç yaratabilir misin bakalım?’ demek istiyorlar.”

Güldü. “Gerçi şikâyet etmemeliyim. Bir apartmanda iki yüz huysuz New York’luyla birlikte yaşamaktan iyidir. Ve ne zamandır ilk kez bir bahçemiz oldu, ki bu da çok güzel. Şekilli budanmış çalılıklarımız yok ama,” diye hızlıca ekledi.

Bir insanın New York’tan Bowen Lakes’e taşınıp nasıl onun kadar neşeli görünebildiğini bir türlü anlayamıyordum. “Özlüyor musun?” diye sordum.

“New York’u mu? Sadece bir seneliğine oradaydık. Bazen enerjisini özlüyorum ama buranın da tamamen kendine has bir enerjisi var. Ve her şey yararlı.”

“Yararlı mı?”

Camilla kitaplarını toplamaya başladı. “Yani, her yerin... kendine has bir enerjisi var demek istemiştin,” dedi nazikçe.

Koltuk kolçaklarından birine tünedim. Kafamda bir milyar soru dönüp duruyordu. Aralarından en zararsız olanı seçtim. “Şimdiye dek hep babanla mı yaşadın?”

Kitaplarını çantasına tıktırdı. “Evet. Bebekliğimden beri neredeyse hep. Annem... Ayakkabılarla çok ilgili ama çocuklarla ilgili olduğu söylenemez.”

Bu konuşmada söyleyebileceklerim gittikçe azalıyordu. Aklımdan bildiğim filmleri tarıyordum ama “çocuklarla ilgilenmeyen” bir anne için söyleyebileceğim zombi ya da vampir içermeyen bir gönderme bulmakta zorlanıyordum.

Camilla çantasım sırtına attı. “O zaman. Bana otobüs durağını gösterir misin?”

“Seninle yürüyeyim.” Nazik olan buymuş gibi gelmişti.

Gülümsedi. “Teşekkürler Sam.”

Sonra ikimiz de kıpırdamadık. Camilla tekrar DVD’lerime baktı. “Bir favorin var mı? Sanırım gerçek bir filmsever için tek bir film seçmek imkânsızdır.”

“Gerçekten imkânsız,” diye cevap verdim.

“Ama ya listeni kısaltmak zorunda kalsan? Mesela biri kafana silah dayamış olsa ve hayatta kalmanın tek yolu...”

“Gelmiş geçmiş favori beş filmimi seçmek olsa mı?”

Sırıttım. Niye bilmiyorum ama bir saniyeliğine de olsa şaşırılmış göründü. Aceleyle raflarıma doğru gittim. “Peki... Gerçekten sadece beşe indirmem gerekseydi muhtemelen aklıma kaybedeceğimi de düşünürsek... Ayrıca alt türler de düşünülerek en iyi beşi seçmek lazım...”

“Alt tür mü?”

“Evet. Bilirsin, slasher, tacizci, virüs, canavar, uzaylı...”

“Bu kadar ince detaylar olduğunu bilmiyordum.”

“Hem de nasıl. Genelgeçer bir ilk beş seçmek neredeyse acı verici ama; buyur.”

The Evil Dead kopyamı çıkardım. “Gelmiş geçmiş en iyi düşük bütçeli ele geçirilme filmi. Ve senaristi de Sam Raimi. Havalı ötesi bir adam.”

DVD'yi elimden aldı. "Çok büyük ihtimalle benim buna layık olmadığımı düşüneceksin ama gore" sevdiğim bir tür değil."

"Ama bak, mesele tam da bu. Konusu sadece gore değil! En azından eskilerinde ve gerçekten iyi olanlarında değil. Yani, orijinal *Halloween*'in açılış sahnesini izle. Neredeyse hiç kan yok ve şimdiye kadar filme çekilmiş en tüyler ürpertici şeylerden biri. Etrafa istediğin kadar çok kan sıçrat, izleyicilerine gerçekten iyi bir düşman sunmazsan, ekranı mısır şurubu ve yemek boyası ile boyamaktan öteye geçemezsin. Önemli olan sadece cinayet değil. Cinayetten önce ve sonra olanlar bir korku filmini iyi yapar."

Güldü ve DVD'yi bana geri verdi. "Sen öyle diyorsan öyledir Sam. Sırada ne var?"

"Peki, orijinal *Alien*. İlki, ilk gerçek bilimkurgu / korku melezi gibiydi. Ve bilirsin ki, göğüs boşluğundan fırlayan uzaylı sahnesi tartışmasız efsanedir, biraz iğrenç olsa da. Ve sonra, eğer en etkili korku filmlerini seçiyorsam, *Halloween*'i de dahil etmem gerekir çünkü senaryosunu John Carpenter yazmıştı. O film gerçekten de ilk mükemmel slasher filmiydi ve ondan sonra çekilen her şey onun taklidiydi. Yani, *The Texas Chainsaw Massacre*'dan sonra, ki o da..."

Camilla tekrar güldü. "Vay, görmediğim ne kadar çok film varmış. Karanlıkta oturup korkudan ödünü patlatmanın neden çekici olduğunu hiç anlayamadım. Belli ki yeniden düşünmem lazım."

"Ve, tabii ki *Star Wars*. Orijinal olan. Pek kan olduğu

* Herschell Gordon Lewis'in başlattığı, aşırı şiddet içeren korku öğelerinin ön planda olduğu bir sinema akımı. (ç.n.)

söylenemez. Yine de çok iyi.” *Star Wars* tapınmamı kontrol altına aldım. Beni biraz ezik göstereceğinden korkuyordum.

DVD’yi elimden aldı. “Sonunda sana katılabileceğim bir film.”

Gözlerimi kırıştırdım. “*Star Wars*’u seviyor musun yani?”

“Sen şaka mı yapıyorsun? İlk kez çocukken izledim. Londra’ya yeni taşınmıştık ve cidden, acınası derece mutsuzdum. Babam beni Paddington’da bir sinemadaki yeniden gösterimlerden birine götürdü. Sanırım sonra DVD’de on beş kez daha filan izledim. Luke Skywalker’a ölümüne âşıktım.”

“Sanırım filmi seninle farklı sebeplerden seviyoruz. Ama evet, ben de ilk kez çocukken izledim. Gerçekten harika.”

“Katılıyorum,” dedi ciddi bir baş sallamasıyla. “Kesinlikle benim ıssız ada / radyasyon sızıntısı barınağı / ölüm hücresi listeme girerdi.”

Star Wars’un kapağına baktım. Beynim kesinlikle bir tür işlemci arızası yaşıyordu.

Annem kapıda belirdi. Gülümsüyordu ama dudaklarının kenarları yine de ağlamaktan sadece bir adım uzakta olduğunu anlamamı sağlayacak şekilde bükülmüştü.

“Anne?”

“Selam çocuklar,” dedi. “Arayan babandı Sam. Bu akşam amcan Richard’la dışarı çıkıyorlarmış. Akşam yemeğinde yine sadece sen ve ben olacağız.”

“Ya,” dedim. Babanızı yumruklama isteğinizin önüne geçilemez boyutlara ulaşması mazur görülebilir bir şey miydi acaba?

Annem Camilla'ya gülümsedi. Camilla'nın annemin garip, üzgün gülümsemesinin sebebini anlayabilecek deneyimi olup olmadığını merak ettim. "Camilla, bu akşam için önemli bir planın var mı?"

"Vardı. Yani, önemli diyemem. Babamla dışarda yemek yiyecektik. Ama bu akşam çalışıyor. Konseri varmış. Ya da öyle bir şeyi."

Annem bir anlığına dikkati dağılmış gibi göründü. "Öyle mi? O zaman bizimle akşam yemeğine kalmalısın."

Camilla bana baktı. "Zahmet çıkarmak istemem. Babam pizza sipariş etmem için para bıraktı. İdare ederim."

Annem kaşlarını çatı. "Bugün çok çalıştın. Bizimle yemek ye, sonra ben seni arabayla bırakırım."

Camilla tekrar bana baktı. Omuz silktim. Başka ne yapabileceğimden emin değildim. "Gitme. Tabii sen de istiyorsan," dedim sonunda.

"Peki, tamam. Emin misin?"

Emin miydin? Neyden tam olarak?

Rutin garip bir şeydi. Nasıl ortaya çıktığını ve nasıl devam ettirildiğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey şuydu ki, Camilla mutfaka girip annemle Londra'dan konuşmaya başlamıştı ve Camilla Carter'ın cuma günleri çalışma grubundan sonra evimde akşam yemeğine kalması rutini ortaya çıkmıştı. Ve tüm bunlar, benim aktif bir çabam olmadan gerçekleşmişti.

Elbette o cuma, rutinimin geri alnamaz biçimde değiştiğinden haberim yoktu. O cuma günü farkında olduğum tek şey, Beyinsizler Sürüsü ile takılan Prenses Leia saçlı bir kızın, anneme keçi peynirli salata yaparken yardım ettiğiydi.

Bu durumu kavramakta zorluk çekiyordum. O yüzden ona domatesleri doğramada yardım ettim. Mantıklı olan buymuş gibi gelmişti.

Camilla omuzumu dürttü. “Bundan sonra odanı görmek istiyorum. İlerde, insanlara yeni Hal Hartley’yi eskiden beri tanıdığımı söyleyeceğim.”

“Kimi?”

Bana dehşete düşmüş taklidi yaparak baktı. “Sam cidden. Ufkunu genişletmen lazım.”

“Ufkum epey bir geniş bence, teşekkürler.”

Sırıttı. “Göreceğiz. Hatırlat da sana bir ara bir DVD’sini vereyim.”

“Peki tamam. Tabii sen de *The Evil Dead*’e bir şans tanırırsan.”

“Tamam, anlaştık. Senden ödünç alayım. Ama kâbus görürsem pazartesi günü suratsız bir konuşmaya hazır ol.”

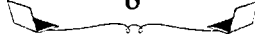
Domatesleri salata kâsesine koydum. “Tamam. Anlaştık.”

Bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Yüzümde garip bir his bırakmıştı.

Rutin garip bir şeydi.

Camilla Carter evimde akşam yemeği yiyordu.

Ve görünen o ki, grubumuz dört kişiden beş kişiye çıkmıştı.

Matematiğin ve Et Satırının Sadece Mecazi Olarak İşe Yaradığının Kanıtı

Bahar Dansı'na gidecektik. Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordum. Liseyi hiç bulaşmadan bitirmeyi umduğum türden ve yoğun bir tartışmanın ardından, Mike'ın kuzeni Gemma ile gitmesine, Adrian'ın da kız kardeşi Roxanne ile gitmesine karar verdik. Roxanne sadece ve sadece Adrian onun arabasını bütün sene boyunca yıkar ve suratındaki tüyleri tıraş etmeyi kabul ederse gelmeye söz vermişti.

Allison ise anlayamadığım bir sebepten Adrian'ın onunla gideceğini ilan etmesini hakaret olarak algılamıştı. Bu yüzden benimle gitmesi ona çok mantıklı geliyordu. Ama görünen oydu ki yine de ona teklif götürmem gerekiyordu. Bu rituelin amacını anlamakta güçlü çekişiyordum, çünkü altımız zaten birlikte gidiyorduk; ama Mike ve Camilla'nın ısrarları sonucunda, bir perşembe günü Allison'ı dolabının

önünde köşeye sıkıştırdım. Konuşmamın provasını yapmamıştım. Ancak “Bahar” ve “Dans” kelimelerini içeren bir şeyler geveleyince, Allison’ın yüzü beni geren ve elimi ayağıma dolaştıran bir şekilde aydınlandı.

O zamandan beri de Allison gerçeklikten elini ayağını çekmişti. Her zamanki gibi Robin Hobbs kitapları ve Japon filmlerinden konuşmak yerine, nasıl bir elbise giyeceğinden ve limuzin kiralamamız gerekip gerekmediğinden bahsedip duruyordu. Bana dergilerden fotoğraflar gösteriyor, elbise renkleri ve dekoltelerinin uygun olup olmadığı konusunda fikrimi soruyordu. Görünüşe bakılırsa artık dekoltelerin uygun olup olmadığı ile ilgili fikir sahibi olmam bekleniyordu.

Camilla, Bahar Dansı Dekorasyon Komitesi’nin kilit üyelerinden biri olmuştu. Öğrendiğime göre bu, ana komitenin birden çok alt kolundan biriydi. Bu, dansın olduğu gün de çalışacağı ve bizimle orada buluşacağı anlamına geliyordu. Allison’la birlikte elbiselere bakıyor, beni takım elbise giyme konusunda zorluyor, Adrian’ın ajandası için bir geri sayım takvimi oluşturuyor ve Johnny Depp’in *Sweeny Todd*’dan bir fotoğrafını tıraş olacağı güne yapıştırıyordu. Bir gün okuldan sonra hepimize *Sweeny Todd* izletti. Film seri katil bir berberin hikâyesini anlatan bir müzikaldi ve tüm o şarkı söylemelere rağmen aslında hiç de fena değildi.

Matematik dersinde uç değerleri öğrendik. Uç değerler, ana veri setinizin dışında kalan istatistiksel anamolilerdi. Uç değerler, diğer rakamların oluşturmaya çalıştığı düzene uymuyordu. Diğer tüm rakamların dengesini bozma eğilimleri vardı.

Camilla'nın da bizim istatistiksel anomalimiz olduğunu fark ettim. O kimsenin nereye koyacağını bilemediği bir uç değerdı.

Bazen voleybol takımından korkutucu kızlarla takılıyordu. Victor Cho'yla ve satrançta berbat olduğunu bana itiraf etmesine rağmen Satranç Takımı'ndan çocuklarla arkadaştı. A grubunun bir parçası gibi görünüyordu ama zamanının tamamını onlarla birlikte geçirmiyordu.

En fazla vakit geçirdiği grup bizimkiydi. Hangi geze-gendendi bilmiyorum ama saçmalığa karşı bağışıklığı vardı. Ve bizim arkadaşımız olduğuna karar verdiği için biz de bir şekilde ona bağışıklık kazanmıştık.

Bize öğlen yemeğini yemekhanede yediriyordu. Artık kendi masamız vardı. Sürü'ye çok yakın değildik ama korkudan titreyen yedinci sınıfların ortasında da değildik. Bazen de yılın son sıcak günlerinden istifade edip yemeğimizi dışarda, avluda yiyorduk. Şaşırtıcı biçimde kimse bizi öldürmeye kalkışmamıştı. Kendimi Alessandro için kötü hissettiğimden haftanın bir iki gününde de öğlen yemeğimizi IT ofisinde yiyorduk. Camilla arada sırada poker oynamaya geliyordu. Satrançta berbat olabilirdi ama bence tam bir poker dâhisiydi. O oynarken yüzünü hiçbir şekilde okuyamıyordum. Bunu biraz büyüleyici buluyordum.

Justin Zigoni beni ne zaman görse kafamın arkasındaki bir yerlere bakıyordu ama haftalardır hiçbirimize tek bir yorum bile yapmamıştı. Adının aslında Veronica Singh olduğunu öğrendiğim Susan/Sophie/Sandra bir öğleden sonra Biyoloji dersinde yanımda oturdu. Son dört yılı beni görmezden gelerek geçirmemiş gibi Bayan Geramondi'nin

en son sınavından şikayet edip durdu ve bana ödevle ilgili sorular sordu.

Hayatıma neler olduğunu anlayamıyordum. Teorime göre, Camilla şeytanın tam tersi gibi bir şeydi; *The Evil Dead*'den diriltilmiş Candarian iblisi gibi yani. Ama insanlara cinayet ve yüz yemeyi aşlamak yerine... Şeytani yüz yemenin tersi her neyse onu aşıyordu.

Bir cuma herkes bizim evden gittikten sonra ona bu teorimden bahsettim.

Cuma rutini çabucak bir düzene oturmuştu: ders çalışma, yemek ve herkesin değişmez bir fikrinin olduğu anlamsız bir konuda konuşma. Sonra Mike gidiyordu ve bir şekilde geriye kalan herkes onunla birlikte gidiyordu. Mike cuma günleri bizim evde yemeğe kalmıyordu, defalarca teklif etmeme rağmen. Gittikçe onun için daha çok endişeleniyordum ama aynı zamanda bu gizlilik beni sınırlandırmeye başlamıştı. Bu konuda ne yapmam gerektiğine henüz karar vermemiştim.

Camilla, babası her cuma akşamı dışarda olduğu için yemeğe kalıyordu. Müziği sevdiğini biliyordum ama konserlere babasıyla birlikte gitmekten hoşlanmıyor gibiydi. Ona bunu sorduğumda müzik zevklerinin farklı olduğunu söyledi. Bu konuda konuşmak istemediğini hissetmiştim.

Bazen bilgisayarını da yanında getiriyordu ve birkaç saatimizi Warcraft oynayarak geçiriyorduk. Bazen bir açıklama yapmadan evine gidiyordu; gitar çalan, şiir yazan, muhtemelen motosiklete de binen Erkek Arkadaş Dave'le Skype maratonu yapmak için herhalde. Bazen de bizde takılıyor, benimle film izliyordu.

Camilla annem ve babam arasındaki garipliği fark et-

tiyse de bu konuda bir şey söylememeyi seçmişti. Zaten o kadar konuşkandı ki, ne zaman bizde olsa bu gariplik çok zor fark edilir oluyordu. Babam bile onu o kadar ilginç buluyordu ki ona hayatıyla ilgili sorular soruyordu. Annemle ben onu bu kadar konuşturamıyorduk. Aslına bakılırsa, bizim evde gerçekten sohbet edildiği zamanlar artık sadece Camilla'nın bize geldiği zamanlardı.

Bu cuma Camilla yatağımın üzerine oturmuş, *Total Film* dergisinin son sayısına göz atıyordu.

“Senin şeytanın tam tersi olduğuna dair bir teorim var,” dedim. Masamdaydım, *Drag Me to Hell*'i onun için DVD'ye çekiyordum. Sırayla Sam Raimi filmlerini izliyordu ama onu henüz Raimi'nin dehasına ikna edememiştim.

Dergiyi bir kenara attı. “Öyle mi? Açıkla.”

Yatak odama ilk kez geldiğinde, itiraf etmeliyim ki küçük bir panik atak geçirmiştım. Yatağıma oturmuştu ve düşünebildiğim tek şey “Tanrım, yatağımın üzerinde bir kız var,” olmuştu. Bu, bir korku filmi alt türündeki kırılma sahnesi olarak da okunabilirdi. Sonra Adrian, onu gay olmayan, kız bir Mike gibi düşünmemi tavsiye etti. Bu şaşırtıcı bir biçimde işe yaramıştı. Ancak, yeni garip evrenimdeki çoğu şey gibi, Camilla Carpenter'ın akşam yemeğinden sonra mavi yatak örtümün üzerine oturması da rutin haline gelmişti.

DVD'nin kopyalanması biraz zaman alacaktı. Sandalyemde dönüp durdum. “Şöyle ki, her ele geçirilme filminde lanetli bir kitaptan, çingenlere ait bir mücevherden ya da öyle bir şeyden salınan bir şeytani ruh vardır. Ve bu şeytani ruhun tek amacı katliama ve yıkıma sebep olmaktır, değil mi?”

“Tamam. Bunun benimle ne alakası var?”

“Şöyle açıklayayım: Birkaç ay önce Justin ve diğerleri, onların alanına girme teşebbüsünde bulunsaydık bize gerçekten, fiziksel olarak zarar verirlerdi. Ama şimdi, biri onların gözlerine peri tozu dökmüş gibi. Şeytanın tam tersi. Bence bu sen olabilirsin.”

Bacaklarını yatağımın kenarından aşağıya sallandırdı. “Sam, cidden. Özel güçlerimi biraz abartıyor olabileceğini düşünmüyor musun?”

“Ben özel güçler demedim. Şeytanın tam tersi dedim.”

“Bak, Justin ve diğerlerine bayılmadığını biliyorum ama aslına bakarsan hiçbiri o kadar da kötü değiller. Biraz ön yargılı davranıyor olabilir misin?”

Önce homurdandım, sonra kıs kıs güldüm ve genel olarak, söylediği şey karşısındaki şüphecililiğini gösterdiğini umduğum birkaç ses çıkardım. “Ön yargılı değilim. Onlar objektif olarak bakıldığında da gerzekler. Akıl yok, vicdan yok. Yaşam ya da ölüm gibi temel şeylerin, iyi ile kötünü...”

“Bir dakika, bunu biliyorum. *Halloween*’den mi bu?”

“Aha! Çok iyi yakaladın.”

Gözlerini devirdi. “Konuşmalarının hepsinde bir *Halloween* alıntısı var. Justin, bıçak sallayan bir psikopat sayılmaz.”

“O kadarını göreceğiz. Her neyse, senin gibi birinin onlarla neden arkadaş olmak isteyeceğini anlayamıyorum.”

“*Sammy*,” diye bağırdı.

“*Millie*,” diye cevap verdim.

Sammy’den nefret ettiğimi biliyordu. Ben de Millie’den nefret ettiğimi biliyordum. Bu rutini sürekli tekrarlıyor gibiydik.

Camilla elleriyle gözlerini ovuşturdu. “Bak, anlamam gereken şu ki... Ben bir sürü okula gittim Sam. Ve her birinde Justin Zigoni’ler var.” İç çekerek saçını düzeltti. Bugün saçını açık bırakmıştı, bu da o gittikten sonra günlerce yatak odamdan saçlarım toplayacağım anlamına geliyordu. “Sam, Michelle Argus’un bana dün ne sorduğunu biliyor musun? Ona *Twilight*’tan herhangi birinin telefon numarasını verebilir miymişim. Belli birinin numarasını değil, herhangi birininki olurmuş. Babam ünlülerle fotoğraf çektirmeseydi beni umursayacağını mı sanıyorum sen-ce? O kadar aptal değilim Sam. Ama burada olduğum sürece tıklıp kaldığım insanlarla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok. O yüzden bu konuda dertlenmenin de bir faydası yok.”

Ayağa kalktı ve bir kez daha iç çekerek masamın kenarına oturdu. Kotunun soluk dizlerine baktığımı fark ettim.

“İnsanların bana neden iyi davrandığını biliyorum Sam. Küçükken bu canımı sıkıyordu ama bu konuya takılmayı bıraktığımdan beri... Nasıl diyeyim, her şey çooook daha olay oldu.”

Camilla söylev verme meraklısı değildi. Ve gözlerinde yaramaz bir parlaltı olmadan nadiren bir şey söylerdi. Onu gerçekten sinirlendirmiş olmaktan korktum. Ya da daha da kötüsü üzmüş olmaktan. Ama sonra bana bakıp gü-lümsedi.

“Sam, siz çocuklar harikasınız. Hangi beşinci sınıf ünlülerle tanışmış olduğumla kafayı bozmamış insanlarla vakit geçirmenin ne kadar güzel olduğunu tahmin edemezsin. Ama sen... Sen her korku filminin başındaki korkak sarışın hatun gibisin. O kız filmin büyük bir kısmını

dolabın içinde saklanarak geçiriyor, sonra da bir et satırı alıp canavarın peşine düşüyor. Onunla yüz yüze geliyor çünkü doksan dakika boyunca dolapta saklanırsa film bir şeye benzemez, değil mi?”

“Ben... Bu senaryoda canavarımın kim olduğundan emin değilim Camilla.”

“Evet. Ben de değilim Sam.”

“Ama bu söylevde korku filmi metaforu kullanmandan çok etkilendim. Ben korkak sarışın hatun olmak zorunda kalsam da.”

Camilla ayağa kalktı ve abartıyla yerlere dek eğilerek beni selamladı. Yüzünde yeniden bir gülümseme vardı. “Teşekkürler. Rastgele verilen bir söylev için ben de fena olmadığımı düşündüm.”

“Not almalıydım. Bir kısmını filmimde kullanabilirdim.”

Güldü. “Aklıma gelmişken... Bu senaryoları ben hiç görebilecek miyim?”

Kırmızı defterlerimi, film dergilerimi ve eski pornoları sakladığım masa çekmeceme baktım. “Henüz hazır değil-ler,” diye geveledim. Yatağıma oturması benim için sorun olmayabilirdi ama ona senaryolarımı göstermeye henüz hazır değildim.

“Sam...” Gözlerini yere çevirdi. Bir anlığına ayaklarını sürttü. “Şey, sadece...” Kafasını kaldırıp başını salladı. “Boşver. Gitsem iyi olacak.”

“DVD’yi beklemeyecek misin?”

Esnedi. “Yok. Yorgunum. Bu gece izleyemem zaten. Amerika’dan bazı arkadaşlarla ateşli bir Skype randevum var. Yarın verirsin.”

Bir anlığına, üstü çıplak Erkek Arkadaş Dave'in Adonis gibi webcam'in karşısında uzanma görüntüsü ile dikkatim dağıldı ama ağzımı açtığımda dışarı çıkan şey şu oldu:

"Yarın?"

"Evet. Plaj partisi? BLS, Shaleford Grammar'ın kışını tekmeledikten sonra? Hava sıcak olacak ve içecek bir şeyler getirileceğinin sözünü verdiler."

Güldüm. Elimde değildi. "Gerçekten mi? Justin Zigoni'nin plaj partisi mi? Senin güçlerine ne kadar inancım tam olsa da, *Millie*, onları Justin Zigoni ve açık denizleri içeren bir senaryoda test etmek istemiyorum."

Gözlerini kıstı. "Sammy! Korkak sarışını hatırla!"

Bazen Camilla Carter'ın benim evrenimde yeni olduğunu unutuyordum. "Camilla, olmaz. Ayrıca, davetli olmadığımdan eminim."

Kaşlarını çattı ve bana o gözlerini kocaman açtığı masum bakışlarından birini attı. Bu bakışın masumane olmadığını şaşırtıcı derecede hızlı öğrenmiştim. "Ama seni ben davet ediyorum."

Şimdiye kadar dersimi almış olacağımı düşünürdünüz. Allison'ın geçen doğum günümde aldığı Freddy Krueger bebeğimin durduğu masama odaklandım. Küçük parmak bıçakları bilgisayarımdan yansıyan ışıktaki parlıyordu.

"Camilla, mesele şu ki, belki de gerçekten mecazi olarak et satırını elime almam lazım. Ama ormanın ortasındaki terk edilmiş ve insan kulaklarından yapılma rüzgâr çanlarıyla döşeli bir kulübeye de girmem gerekmiyor. Bu sadece aptallık olur."

Omuzlarını silktilti. "İyi. O zaman Adrian ve ben gidiyoruz demektir."

“Ne? Adrian bu şeye mi gidiyor?”

Camilla çantasını yerden aldı. “Ah-ha! Sorduğumda çok hevesliydi. Eve gidip sörf tahtasını çıkaracağını söyledi.”

Gözlerimi kapattım. “Camilla. O çocuklar... Ona nasıl bir işkence hazırladıkları konusunda hiçbir fikrim yok.”

Cevap vermedi ama bir şey mırıldanmaya başladı. Bunun *Sweeney Todd*’dan bir şarkı olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Sözleri sanırım şöyleydi: *Sana hiçbir şey zarar veremez. Yanında ben varsam.*

İtiraf etmek gerekirse, hiçbir zaman çok sert biri olmamıştım. Yine de, bir kızın gitmekten korktuğun bir parti-de sana göz kulak olacağını ima eden bir şarkı söylemesi, benim için bile zayıflıkta yeni bir seviyeydi. Erkekliğimin bunu tasvip etmediğinden emindim.

Gözlerimi açtığımda bana yine o umursamaz sırtışıyla bakıyordu. “Tanrım. Tamam. Geliyorum.”

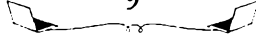
“Harika! Mike’ı da çağırmalısın. Hayır dedi ama senin onu arayacağını söyledim.”

Camilla odamdan çıktı. Odamın zeminine çakılı kaldığım yerden onun annemle yaptığı hızlı konuşmayı duyabiliyordum.

“On buçukta burada olurum,” diye bağırdı merdivenlerden yukarı. “Mike’ı ara! Yanına güneş kremi al! Görüşürüz Sam!”

Görünüşe göre bir plaj partisine gidiyordum.

Camilla’nın bunu nasıl başardığını öğrenmem gerekiyordu.

Jaws'un Film Müziği Tamamen Yetersiz Kaldığında

Çok küçük bir insan, tüm gece boyunca beni göğsümün içinden defalarca yumruklamış gibi hissederek uyandım. Güneş perdelerimin arasındaki boşluktan içeriye süzülüyordu. Hava şimdiden çok sıcaktı.

Ayaklarımı karmakarışık olmuş çarşafımdan arasından çıkardım ve komodinin üzerinden telefonumu aldım. Saat 09:07'ydi, yani hastaneye gitmeme neden olacak bir hastalığa kapılmak için ya da ailemin hemen Peru'ya taşınmaya karar vermesi için bir saat yirmi üç dakika vardı. İki seçeneğin de uygulanabilir olmadığından korkuyordum.

Kendimi zorla yataktan çıkardım ve ümitsizlik içinde gardırobumun karşısına geçtim. Plaja uzaktan yakından uygun bir şeyim yoktu. Cılız sayılmazdım ve de uzundum, bu da kassızlığımı biraz dengeliyordu, fakat Justin ve di-

ğerleriyle vücudumu sergileyeceğim bir durumun içinde olma fikri, olan kaslarımın da sönmesine neden olmuştu.

Tişörtümü çıkardım ve gardırobumun kapısının içindeki aynaya döndüm. Kaslarım konuşabilseydi, omuz silkip şöyle bir şeyler söylerlerdi: *Cidden. Dostum. Ne yapmamızı bekliyorsun?*

Duş aldım ve yirmi yedi dakikalık bir kafa yormadan sonra kot, solmuş bir *Transformers* tişörtü ve lacivert bir kapüşonlu hırkada karar kıldım. Justin beni öldürmezse, muhtemelen sıcak çarpmasından ölecektim. Bunu bugün için uygun bir son olarak kabul edebilirdim.

Converse'lerimin bağcıklarını ikinci kez düğümlerken Mike kafasını içeri uzattı. "Selam. Belki de bugün büyük bir deprem olacaktır. Afetlerin hemen öncesinde garip şeyler olduğunu söylüyorlar," dedi ciddi bir suratla.

"Cidden mi? Bir *Nightmare on Elm Street* repliğinin ruh halime gerçekten iyi geleceğini mi düşündün?"

Mike kendini yatağımın üzerine attı. En son ne zaman odama geldiğini hatırlamam biraz zamanımı aldı. "Büyük ihtimalle gelmez," dedi. Kamuflej pantolonu ve fermuarını boğazına kadar çektiği kahverengi bir kapüşonlu hırka giymişti. İfade­siz bir suratla beni baştan aşağı süzdü. "Peki speedo giymeyecek misin?"

"Atletlerim ve brozlaştırıcı spreyimle birlikte diğer çantamda kaldı. Peki ya sen?"

Omuz silkti. "Fazladan koruyucunun işe yarayabileceğini düşündüm."

Çalışma sandalyeme çöktüm. "Mike biz ne yapıyoruz tanrı aşkına? Son zamanlarda garip şeyler oluyor biliyorum ama yine de?.."

“Evet. Sonu muhtemelen iyi olmayacak. Ama buna sen karar verdin. Ben sadece duygusal destek olsun diye geliyorum. Ya da öyle bir şey. İstersen hâlâ fikir değiştirebilirsin.”

Telefonuma göz attım. “Camilla birazdan burada olur.”

Mike duygusuz bir şekilde bana baktı. “Hı-hı. Dün akşam ikiniz ne yaptınız?”

“Ben mi? Hiçbir şey. Yani, o biraz takıldı, sonra ben senaryomdaki diyalog kısımları üzerinde çalıştım. Hâlâ çok kötüler bu arada. Sen ne yaptın?”

Omuz silkti. “Televizyon izledim. On iki saat boyunca filan o matematik ödevine baktım. Savahilice anlamaya çalışıyormuşum gibi hissettim.”

“Benimkini ister misin?”

“Bitirdin mi ki?”

“Şey, evet.”

Mike omuz silkti. “Yok ya. Ben kendim çözmeye çalışırım.”

Telefonumu cebime koydum. “Cuma akşamlarının yeniden boş olması güzel olmalı. Sizlerin cuma günleri tam iki saat boyunca kış tekmeleme olayınızı hiç anlamlandıramadım.”

“O bir dövüş dersi idi,” dedi sessizce. “Üst seviyedekiler için. Ve evet. Cuma akşamlarım artık boş. O yüzden canım isterse bir paket cipsle koltukta televizyon izleyebilirim değil mi?”

“Tabii. Sadece demek istemiştik ki... Birini tekmeleyi özlemişsindir diye düşünmüştüm. Ama görüyorum ki dersleri hiç özlemiyorsun. Cuma gecesini televizyon karşısında geçirmek muhteşem olmalı.”

“Öyle. Muhteşem.”

Mike bana dik dik baktı. Ben de ona dik dik baktım. Mike’la ben küçükken birbirimize sürekli sessiz sessiz bakardık. Bu sefer gözlerini ilk kaçıran Mike oldu. Artık gözlerimin içine bile bakamıyor muydu yani? Bu iyiye işaret değildi.

Mike iç çekerek ayağa kalktı. “Allison aşağıda bekliyor. Adrian muhtemelen geç kalacak.” Gardırobumun içine uzandı ve sırt çantalarımın birini aşağı indirdi. “Havlu aldın mı?”

Karate konuşmasını yine rafa kaldırmıştım. “İslanmayı planlamıyordum.”

“Peki. Başka işlevleri de var ama biliyorsun. Üzerine oturmak, kan temizlemek gibi. Havlu alsan iyi olur.”

Sızlandım ama yine de bir havlu aldım. Evdeki iki plaj havlusunun ikisinin de üzerinde Ninja Kaplumbağalar vardı. Sekiz dakika kara kara düşündükten sonra yeterince zararsız görünen düz, yeşil bir havluda karar kıldım. Ve hangi kötü niyet tanrısı beni havlu seçimi ızdırıyorsa onu lanetledim.

Kapı zili çaldı. Midem takla atmaya başladı. Tanrım. Plaja gitme konusunda bu kadar gergin olamazdım.

Tam Allison oturma odasından çıkıp kapıyı açarken merdivenlerden aşağı koştum. Antreye kayarak girdiğimde bana gülümsedi. “Merhaba Sam. Ne kadar güzel bir gün. Plaj güzel olacak.”

“Evet,” diye geveledim. “Güzel.”

Camilla bir kolunu kapı kasasına yaslayıp içeri girdi. Bana kısa bir asker selamı çaktı.

Saçını iki yandan dağınık örmüştü ve çok kısa bir şort

ile giysi işlevi görmekten epey uzak, transparan bir üst giymişti. Altına bikini üstü giydiğini de görebiliyordum. Üzerinde çiçek deseni var gibiydi. Papatyaydı sanırım. Gerçek hayatta Şirinler mavisî papatyaların var olmadığına emindim gerçi. Ama çiçekçi de değildim. Belki de varlardı. Biraz dövmesindeki çiçeklere benziyorlardı ama üstünün kumaşından çıkarması biraz zordu.

Bikinisinin üzerindeki mavi çiçeklere bakmamam gerekiyordu muhtemelen.

Yüzüm birden önüne soba tutulmuş gibi alev alev olmuştu. Ancak Camilla o an beni baştan aşağı süzüyordu ve bakışlarımı fark etmemişti. “Sam, bunun üzerine bir de kayak tulumu giymek istemediğinden emin misin?”

Örgülerine odaklandım. “Benim... Kayak tulumum yok.”

“Şortun var mı?”

“Hayır.”

Bana dikkatlice baktı. “Kurt adam postun filan mı var? O kıyafetlerin altında bir süper kahraman kostümü mü saklıyorsun?”

“Ben şort giymem.” Bunun anlaması zor bir şey olduğunu sanmıyordum.

Gözlerini devirdi. “Peki Sammy. Öyle olsun. Gitmeye hazır mısın? Annene merhaba desem iyi olur.”

Annem o an arka bahçedeki havuz kenarında, elinde acil durum sigarası ile oturuyordu. Annem sigarayı yıllar önce bırakmıştı. En son baktığımda acil durumlar için sakladığı sigara paketi epey bir azalmış görünüyordu.

Babam o sabah, ikimize de doğru düzgün bile bakmadan ortadan kaybolmuştu. Yapacak “işleri” varmış.

Bu durumla ilgili ne yapabileceğimi artık bilmiyordum. Kendimi annemle babamın bir zombi virüsüne yavaş yavaş yenik düşüşünü izliyormuşum gibi hissediyordum. Ve ben de, virüse kurban gidenlerin gözleri kanamaya başladığında ağzı açık onlara bakakalan onlarca filmdeki o zavallıydım. O karakterden oldum olası nefret etmiştim. Yani, e be adam, koş, yardım çağır, eline bir balta al, yeter ki bir şey yap! Boş bir suratla öylece durup yüzünün yenmesini bekleme.

Bildiğim tek bir şey varsa, o da artık anneme her baktığımda kendimi biri beni boğazlıyor gibi hissettiğimdi. Ve babamın göt kafalı olmayan bir versiyonunu nasıl klonlayacağımı öğrenmekten başka yapabileceğim pek bir şey de yoktu.

“Boşver. Sanırım duşta. Mike geldi ama Adrian’ı beklememiz lazım.”

“Selam millet!” diye seslendi Adrian araba yoluna çıkarken. Onu bırakan kız kardeşi Emma arkasından kornaya bastı ve sokakta gözden kayboldu.

Adrian bir şort mayo ile kendisine iki beden küçük gelen bir *Fraggle Rock** tişörtü giymişti. Evindeki eşyaların ve muhtemelen başkasının da evindeki eşyaların yarısını yanında getirmiş gibiydi. Sırtıp bize el sallayınca elindeki plastik poşetten portakal dilimleri düşüp araba yoluna saçıldı.

Evet. Bugün muhtemelen ölecektik. Arkadaşlarımı karanlıkta oturup *The Driller Killer*’ın** yönetmen tarafından editlenmiş versiyonunu izlemenin çok daha sağlıklı bir seçim olduğuna ikna etmek için çok geç kalıp kalmadığımı düşündüm.

* 1983-1987 tarihleri arasında yayınlanmış bir kukla animasyon dizisi. (ç.n.)

** 1979 yapımı kült slasher korku filmi. (ç.n.)

Adrian kendini, eşyalarını ve tıknaz kılı bacaklarını antreye sürükledi. Camilla kıkırdarak birkaç poşeti onun elinden aldı.

“Aferin Adrian. Bugün ne biz ne de Brighton Plajı nüfusu aç kalacak.”

Adrian’ın yüzü düştü. “Sence çok mu abartmışım?”

Mike elinde sırt çantamla merdivenlerden indi. Adrian’a ve eşyalarına bir bakış atınca yüzünde yorgun bir ifade belirdi.

Camilla başını salladı. “Hiç de değil. Aa selam Mike! Tamam, hadi bunları paylaşalım. Çantamda yer var. Acele etsek iyi olacak, ayaklarımı kuma gömmek için sabırsızlanıyorum. En son İngiltere’de plaja gittim. Hava kasvetliydi ve de plaj kayalarla doluydu. Çok heyecanlıyım!”

Ve böylece kaytarma umutlarım suya düştü.

•

Daha önce hiç Brighton’a gitmemiştim. Tren istasyonuna girdiğinde, çantalarımız ve havlularımızla şaşkın bir halde platforma yığıldık. Sırt çantası ile dünyayı gezen, beyinsiz üniversite öğrencisi gruplarından pek bir farkımız yoktu. Hani şu münzevi bir yamyamın Teksas’ta dağın başında bir yerlerdeki evini gezmenin iyi bir fikir olduğunu düşünenlerden.

Korku filmi klasiklerinden “yaşamayı hak etmeyecek kadar aptal” klişesini çok yakın zamanda hayata geçireceğimizden korkmaya başlamıştım.

Adrian öne atıldı. Camilla Allison’ın koluna girdi ve Allison ona minnetle baktı. İkisi Adrian’ı takip ettiler.

Mike havlusunu boynuna attı. “Dostum, bayılacak mısın yoksa? Bilinç kaybının iyi bir savunma olacağını düşünmüyorum çünkü.”

“Mike, eğer görüldüğümüz an öldürülmezsek, bu insanlarla gerçekten konuşmamız mı gerekecek?”

Bugünle ilgili tüm zihinsel senaryolarımda, parti- nin kendisini o ana dek göz önünde bulundurmamıştım. Beyinsizler’le nasıl bir sohbet edebilirdim ki? Ve nasıl olmuştu da bunu o ana dek akıl edememişim?

“Normal insanlar nelerden konuşurlar?”

Mike omuz silkti. “Bilmem. Futbol. Memeler. Sanırım ben de yandım.”

O ana en çok Camilla’nın küfürlerinden biri uygun görünüyordu. “Hay taşaklar.”

Mike bana sırttı. “Aynen öyle.”

Tren platformdan uzaklaşırken arkama baktım. Kendime o trende olduğumu, odama, filmlerime ve senaryoma döndüğümü hayal etmek için anlık bir izin verdim. Ve sonra önüme döndüm ve bacaklarımı ileriye, Adrian’ın önüne doğru yürümeye zorladım. Bunun et satırını mecazi olarak elime almakla eş değer olup olmadığından emin değildim. Ama omzumun üstünden arkama baktığımda Camilla’nın bana sırttığını gördüm.

•

Justin’in grubunu deniz kenarında top oynarken bulduk. Kızlar, plajda havluların ve piknik örtülerinin üzerinde dağınık oturmuşlardı.

Her gün okul koridorlarında gördüğün kızların vü-

cutlarına bakmanın kurallarının ne olduğunu bilmiyordum. Sonra ufak bir panik yaşadım çünkü bakmanın mı bakmamanın mı daha kaba olacağına karar veremedim. Uzaktaki şehir silüetine odaklanıp çaresizce bikini ile ilgili olmayan düşünceler düşünmeye çalıştım. Yine birden yüzümün önüne soba tutmuşlar gibi hissetmeye başlamıştım. Neredeyse hastalıklı sayılabilecek bir duygusuzlukla, bunun biyolojik bir mucize olduğunu fark ettim. Çünkü vücudumdaki kan miktarının çoğu yüzümün güneşindeki bir yerlere gidiyor gibiydi.

“CC” kızların yanına oturduğunda çığlıklar atıldı ve öpücükler havada uçtu. Çabucak onun diğer tarafına çöktüm. O an herhalde bir slasher filminden annemin sevdiği Elvis filmlerinden birine adım atmışız gibi görünüyorduk. İnsanlar bizi gördüklerine şaşırdılsa da bunu belli etmediler. Kızların bazıları bize selam bile verdi ama Veronica Singh, bikisinin üstüne gözleri yapışmış olan Adrian’a dik dik baktı. Adrian’ın kolunu dürttüm. Manik bir kıkırdamayla gözlerini kuma çevirdi.

Havlumu yaydım ve sırt çantamın içindekileri kontrol ettim. Mike içine yedek bir tişört ve bizim banyodan aldığı 30 korumalı bir güneş kremini tıktırmıştı. “Teşekkürler anne,” diye söylendim.

Havlusunu boynunun etrafından çekti ve benimkinin diğer tarafına serdi. “En son güneş yanığı olduğunda ağlayan ben değildim.”

“Dokuz yaşındaydım.”

“Oğlum, yine de ağladın ama.”

Adrian Tupperware’ini açmak ve içindekileri Adrianvari bir delilikle tasvir etmekle meşguldü. Kızlar içinde-

kileri ciddi ciddi mutlu sesler çıkararak karşılıyorlardı. Camilla yanımda uzandı ve memnuniyetle iç çekerek denize baktı.

Tam olarak rahatlamış sayılmazdım. Ama birdenbire gelen bir istekle ayakkabılarımı çıkardım ve parmaklarımı dikkatlice kuma gömdüm. Yüzeyin altı şaşırtıcı biçimde soğuktu. Ve o ana dek ölesiye dövülmemiştim. Şimdilik her şey aşırı garipti.

Camilla etrafına bakındı. “Sharni nerede?”

Veronica Becky midir nedir ona baktı. Becky’nin yüzü üzgün bir maskeye büründü. Üzgün maskesinin altından, neşe dolu bir yüz dışarı çıkmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

“Olanları duymadın mı?” diye sordu mahzun mahzun. “Justin ve Sharni ayrıldı. Zavallılık sürekli ağlıyor. Çok uzun zamandır birliktelerdi.”

“Zavallı Sharni,” diye mırıldandı Camilla. Denizin Justin ve arkadaşlarının güldüğü kısmına baktı. Onun bakışını takip etim. Bir sürü bronz ten vardı ve hiç tişört yoktu. Alistair McIlroy tüm boş zamanlarında odun kırıyor ya da timsahlarla güreşiyor gibi görünüyordu. Kapüşonlu hırkamı başıma geçirme içgüdüme zor direndim.

“Justin çok kötü görünmüyor?” dedi Camilla.

Veronica homurtuyla güldü. “Evet. On üç saat oldu sonuçta. Yas dönemi sona ermiş gibi görünüyor.”

Kasıtlı olmadan gülümsedim. Veronica da bana sırtttı.

Birkaç martı erafımızda ciyakladı. Justin Zigoni ve iki Beyinsiz, kum ve kas karmaşası halinde önümüze iniş yapınca dağıldılar. Kalın bağırsağım, midemin kurulmak için iyi bir yer olduğuna karar vermişti. Mike’ın tehlike

dedektörlerinin sarıdan kırmızı alarmlara geçtiğini hissedebiliyordum.

“Selam,” dedi Justin bize doğru. Camilla’ya sırttı ve onu yanağından öptü. Bize söyleyecek başka hiçbir şeyi yoktu.

Şeytanın tam tersi. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Justin kendini kumun üzerine attı. “Demek geldin CC. Duydun mu? Kızlarını tekmeledik!”

Diğer çocuklar epey bir tezahürat yaptılar. Camilla gülmüseddi. Justin gözlerini onun üzerinde gezdirdi. Üst diye giydiği şeyin önünde bir yerlerde gözleri sabitlendi.

Gizemli mavi çiçeklerin türünü bulmaya çalışıp çalışmadığından emin değildim. Alnında cildinin epey kötü durumda olduğunu fark ettim, ki bu daha önce dikkatimi çekmemişti. Muhtemelen gözlerimin Justin’in yüzüyle uzun uzadıya temas içinde olmasına izin vermediğim içindi. Omurgamın dikleştiğini hissettim.

“Yüzmeye geliyor musun CC? Su harika.” Justin’in gözleri yine üstünün üzerinde gezindi. Boğazımı temizledim. Justin beni görmezden geldi.

“Belki sonra,” dedi Camilla nazıkçe. “Bende İngiliz derisi var. Bunu çıkarırsam iki saniyede yanarım.”

Justin pis pis sırttı. “Güzelliğini bunların altında saklayan çok yazık.”

Sersemliğimden kendimi biraz sıyırdığımda, kızların bu konuşmayı izlediğini fark ettim. Yüz ifadeleri eğlenmişle zevkten dört köşe olmuş arasında çeşitlilik gösteriyordu.

Camilla omuz silkti. “Pek sayılmaz. Al. Kutlama keki ye.”

Justin, Adrian'ın annesinin mini keklerinden birini koca bir gülümsemeyle eline aldı. "Çok gay biliyorum ama mini kekleri severim. Babaannem hep yapar."

Bir ısırık aldı. Ağzım otomatik pilota geçti. "Bunları senin babaannen yapmadı sanırım. Yani yaparken gomalak cilasası ile tuğla parçacıkları kullanmıyorsa tabii."

Arkamda Mike sessizce inledi.

Justin, boynundaki kaslar gerilse de bana dudaklarını büzerek gülümsedi. Yüzüme en az rahatsız edici ifademi yerleştirdim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ama her ne yapıyorsam kendimi iyi hissediyordum.

Justin manalı manalı bana sırtını döndü. "Gelme- ne gerçekten çok sevindim CC. Brit Ödülleri ile ilgili hikâyenin geri kalanını çok merak ediyorum."

Camilla omuz silkti. "O şeylerin hepsi birbirine benziyor. Tanrım, tam bir züppe gibi konuştum değil mi? Yani, sandığın kadar heyecan verici değildi."

"Ah, eminim bir sürü hikâyen vardır. Dinlemeyi çok isterim. Bir ara takılmalıyız. Belki okuldan sonra Mindys'de?"

Zaman durdu sanki. Piknik örtülerinin üzerindeki kızlar dondular. Bu olayın bir anını bile kaçırmırlar diye tuzlu havanın moleküllerini dahi rahatsız etmekten korkar gibiydiler. Ne olduğunu anlamam benim fazladan altı saniyemi aldı.

Justin Zigoni, Camilla'yı alışveriş merkezindeki sinemanın yanındaki 1950'ler temalı, üzücü ötesi kafeye davet ediyordu. Justin Zigoni, Camilla'ya çıkma teklif ediyordu. Bu gerçek olamazdı. Lobotomi geçirmiş kabuklu hayvan IQ'sundaki bıyık buran kötü adam Camilla'ya çıkma tek-

lif ediyor olamazdı. Adrian bile manik eşya boşaltmasına ara vermiş Camilla'nın suratına bakıyordu.

Camilla'nın telefonu bipledi. On kişi, o güneş gözlüğünü çıkarıp ekranını eliyle gölgelerken ona bakıyordu. Gülümsedi ama gözlerinin etrafında garip bir şeyler oluyordu. Adını koyamadığım bir şey. "Dave'den," dedi hafifçe. "Tanrım, New York'ta saat çok geç bir de."

Becky ya da başka biri "Ay ne tatlı," gibi bir şey dedi. Justin'in yüzü düştü.

Tabii ya. Erkek Arkadaş Dave. Gitar çalan, şiir yazan, şüphesiz göğsü kılı olan Erkek Arkadaş Dave, o kadar havalıydı ki birkaç bin kilometre bile aralarında engel oluşturmuyordu.

Justin'in yüzü eski umarsızlık maskesine tekrar büründü. "Peki, her neyse, bir ara takılalım. Çocuklar da gelir. Falan filan." Birden kalktı ve diğerleri bunu futbol toplarını alıp suya geri dönmek için bir işaret olarak aldılar.

Camilla bana utangaç bir şekilde gülümsedi. "Nasılsın bakalım kazaklı çocuk?"

"Harikayım. Falan filan."

Kıkırdayarak arkasına uzandı. Mike'a bir bakış attım.

"Çok başarısızdı," dedi çaktırmadan. "Zigoni'nin şansını denemesi bir ay daha sürer diye düşünüyordum."

"Ne? Ondan hoşlandığını biliyor muydun?" diye fısıldadım.

Mike başını salladı. "Oğlum. Bazen cidden kör oluyorsun."

Belli ki cidden öyleydim. Justin ve Camilla. Mümkün değildi. Camilla yasak bölgeydi. Erkek arkadaşı vardı.

Olmasa bile Justin Zigoni'ye bakmazdı. Bakar mıydı?

Senaryomda yer alması muhtemel bir plaj sahnesi gözlerimin önünden geçti. Killer Cat öğlen güneşinin altında göz alıcı biçimde dönüyor ve kötü kahramanın uzuvlarını etrafındaki kalabalığın alkışları eşliğinde yavaş yavaş ve teker teker koparıyordu. Bu düşünce sinirimi bir nebze olsun hafifletmişti.

Mike iç çekti. "Hava çok sıcak. Suya gireceğim. Sen burada mısın?"

"Birinin çantaya göz kulak olması lazım. Sen gir. Köpekbalıklarına dikkat et. Yabancılarla konuşma."

Mike BLS'den olmayan bir grup üstsüz çocuğa baktı. "Yakışıklı olanlarla da mı?"

Güldüm. Bu Mike ile aramda normalde geçen türden bir konuşma değildi. Yarı çıplak vücutlara salya akıtarak bakmak, herhalde normal çocukların plaj partilerinde yaptığı bir şeydi. Ama yine de bu hâlihazırda garip güne bir ilki daha ekleyebileceğimi sanmıyordum. Michelle Argus şu an yüzüstü yatıyor ve sırtı inanılmaz derecede pürüzsüz görünüyor olsa da. Kanser Heyeti onaylı bir tişört filan giymesi gerekiyordu muhtemelen, çünkü çok açık tenliydi. Ayrıca şimdi dikkatli bakınca fark etmiştim, babamın dergilerindeki sayfa altındaki kovboy kızı epey bir andırıyordu.

Mike boğazını temizledi. Gözlerimi hızla kaçırdım. Camilla'ya baktım. Devasa gözlüklerinin altındaki gözleri kapalıydı.

Mike, Annie Curtis'e poker oynamayı öğretmeye çalışan Adrian'a baktı. Annie, bu çabayla biraz da olsa gerçekten ilgileniyor gibi duruyordu. Adrian'ın güvende

olduğundan emin olduktan sonra, Mike hırkasının fermuarım açıp çıkardı. Gözlüklerini de havlusunun üzerine atıp suya doğru koştu.

Allison'ı neredeyse unutacaktım. Hâlâ kız grubunun yanında oturuyor, konuşulanları o düşünceli ve kurnaz ifadesiyle dinliyordu. Veronica ve Brie Dailey dergilerin üzerine kapanmışlar, Bahar Dansı için saç modelleri hakkında konuşuyorlardı. Allison'ın bakışını yakalamaya çalıştım ama beyni başka bir şeyle meşgul gibiydi çünkü o an ağzını açtı ve kızlara özel bir boyutun giriş parolası olduğunu tahmin ettiğim bir şey söyledi: "Saçımdan nefret ediyorum."

Veronica ve Brie dergilerden kafalarını kaldırdılar.

"Nasıl model vereceğimi bilemiyorum. Değiştirmek istiyorum ama nasıl bir şey yapacağıma karar veremiyorum."

Veronica ve Brie aceleyle ona seğirttiler ve Allison onların ellerinin altında görünmez oldu. Bir anlığına onu gömmeye çalıştıklarını düşünüp panikledim, fakat sonra anladım ki saçını farklı yönlerle çekiştiriyorlardı. Allison bir anlığına tekrar ortaya çıktığında halinden memnun görünüyordu.

Herkes iyi görünüyordu. Kimse ölmemişti ya da ani ölüm tehlikesi altında değildi. Tedirgince havlumun üzerine uzandım.

"Sana sorun olmayacağını söylemiştim," diye mırıldandı. "Çok fazla kaygılanıyorsun Sammy."

"Of. Bu Sammy'yi cidden hak ettim mi?"

"Evet," dedi kararlılıkla. "Koca bir bebek olduğun için."

"Koca bir bebek olduğumu hiç inkâr etmedim. Ayrıca

teorimi biliyorsun. Senin buradaki varlığının evrenin doğal dengesini bozuyor olabileceğini düşünüyorum.”

“O zaman bir yere gitmediğim için şanslısın.” Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Şey... Bunu duyduğuma sevindim.”

Ayaklarımı tekrar kuma gömdüm. Havan güzel olduğu için mi, dalgalar kıyıya vurduğu için mi, yoksa yanımda kişisel kötülük savar kalkanım olduğu için mi bilmiyordum ama aslına bakılırsa çok kötü zaman geçirmiyordum. BLS ile ilişkili herhangi bir durumda korkunç zaman geçirmiyor olduğum fikri benim için akıl almaz bir şeydi.

Gözlerimi kapattım. *Jaws* ile *Resident Evil* karışımı yeni bir film fikri üzerinde düşünmeye başlamıştım ki birinin şaşkınlıkla soluğunu tuttuğunu duydum. Doğrudum. Yanımda Camilla da doğrudu. O bile biraz şaşırılmış görünüyor.

Çocukların su kenarında birbirlerine futbol topunu pasladıklarını görebiliyordum. Jonah Warrington topu Mike’a doğru attı. Mike sıcağa yenik düşmüş ve tişörtünü çıkarmıştı. Tişörtü pantolonunun arka cebinden bayrak gibi sallanıyordu.

Ah. Anlamıştım.

En yakın arkadaşım kalın kapüşonlulardan oluşan bir forma ile hayatını geçiriyor olabilirdi ama aynı zamanda son dört yılın büyük bir bölümünü sınav ve mekik çekerek ve karate salonlarında insana bağırarak başka ne yaptırıyorsa onları yaparak geçirmişti.

Ben tişörtümü çıkardığımda, ‘ergenliğe henüz girmemiş bir kız çocuğu gibi görünüyordum. Ama Mike... Mike,

son dört yılını spor salonunda geçirmiş gibi görünüyordu.

Becky'nin "Bu nerelerde saklanıyormuş?" dediğini duydum. Diğer kızlardan da mırıldanmalar duyuluyordu.

"Şey... Mike bu kadar kızın ilgisini iyi karşılamayabilir," diye söylendim.

Camilla sessizce güldü. "O zaman tişörtünü çıkarmasa iyi olur." Tekrar havlusunun üzerine yattı ve gözlüklerinin arkasından bana baktı.

Diğer kızların gözleri hâlâ Mike'ın üzerindeydi. Kendimi sıcaklamış ve salak gibi hissetmeye başlamıştım, bu yüzden üstümü çıkardım. Kimse bana bir şey fırlatmadı. Bunu iyiye işaret olarak almaya karar verdim.

Camilla kısa bir alkış tuttu. "Gördün mü? Acısız oldu."

Uzun kollu tişörtümü başımın altına sıkıştırıp uzandım. "Eşek arısı ya da zombi saldırısı ile karşılaştırıldığında sanırım öyle. Ama solgun spagetti kollarım beni kör etmiyor."

Camilla bana bir yan bakış daha attı. "Tarafsız bir gözlemci olarak sana gönül rahatlığı ile söyleyebilirim ki Sam, kolların bir zombi saldırısından çok daha az acı verici. Ayrıca şandığından daha az spagettiye benziyor."

"Şey... Teşekkürler?"

Camilla başını salladı. "Bir şey değil." Ellerini başının üzerinde tembelce salladı. "Plaj bir zombi saldırısı sırasında yakalanmak istediğin en son yerdir herhalde, bu arada. Zombiler yüzme biliyorlar mı?"

Güneşe doğru gözlerimi kıstım. "Bunun bilimsel olarak test edilip edilmediğini bilmiyorum. Ama mantıklı bir zombilerden kurtulma planına plajları dahil etmeyiz herhalde. Bir kere, kumda hızlı koşmak imkânsız."

“Doğru,” dedi esneyerek. “Zombileri yavaşlatabilir gerçi?”

“Evet haklısın. Ama Uzi’nle* dışarı çıkmadıysan plajda silah bulma şansın çok az. Ve zombi saldırısında hayatta kalmak için silahlar zorunludur.”

Camilla bir an sessiz kaldı. “Onları Tupperware ile döverek öldüremez misin? O şeyler sert oluyor.”

Sırıttım. “Eğer içi Adrian’ın annesinin mini kekleri ile doluysa belki. Bence iyi bir cephanelik olabilirler.”

Gülerek yüzüstü döndü. “Zombi saldırısında hayatta kalma planımı güncellemem lazım. Filmlerdeki mideye indirilen ilk salak güzel kızlardan olacağımdan eminim.”

“Yok ya. Sen filmimin en azından ilk perdesini sağ salım çıkarırdın. Güzel esmerler nadiren ilk ölenlerden olurlar.” Söylediğim şeyin farkına sözcükler ağzımdan çıktığı an vardım. Gözlüğü yüzüme çöken kızılığı da bloke etmiş miydi acaba?

“Yaaa... Güzeell olduğumu mu düşünüyorsuuuu?” dedi şarkı söyler gibi bir tonla.

“Şey, yani, objektif olmak gerekirse...” Boğazımı temizledim.

Camilla havlunun üzerine ayağıyla kum sıçrattı. “Bunu iltifat olarak alacağım,” dedi kıkırdayarak.

Denize yakın bir yerden insanın kanını donduran bir çığlık duyuldu. Tekrar doğruldum. Bir anlığına da olsa zombi kitlelerini gerçekten plajda yürürken görmeyi beklemiştim. Steve Stanton, Michelle Argus’u omuzuna atmış salına salına denize doğru yürüyordu. Michelle çığlık atıyor, Steve onu dalgalara doğru atarken elleriyle boş yere Steve’in kollarına vuruyordu. Buradan bile

* Hafif makineli bir silah türü. (ç.n.)

onun gülüşleriyle karışık bağırışlarını duyabiliyordum.

Camilla hızla doğrulup oturdu. “Dinle Sam! Beni asla ama asla suya atmamaları lazım.”

“Niye?”

“Çünkü yüzme bilmiyorum,” diye tısladı.

Ona bakakaldım. “Sen ciddi misin?”

Omuzuma vurdu. “Bana öyle bakma! Yüzmek, dünyanın her yerinde yaşamsal önem taşıyan bir yetenek olarak görülmüyor.”

Justin ağır ağır bize doğru yürümeye başlamıştı. Sanırım gülümsemesinin muzip görünmesi gerekiyordu ama gerçekte, arkasında üzerinden kan damlayan bir balta ya da bir insan kafası taşıyormuş gibi görünüyordu.

“Camilllllllaaaaaa,” dedi kısık bir sesle.

Ayağa fırladım. Camilla da ayağa fırladı. Onun önünde bir oraya bir buraya sekmeye başladım. O da arkamda aynısını yapıyordu. Geçmişte, Justin’e kafa tuttuğum ve salak çenesine mükemmel bir uçan tekme attığım kahramanlık hayalleri kurmuş olabilirdim ama sanırım o an bu an olmayacaktı. Kum üstünde uçan tekme atmanın fiziksel olarak mümkün olup olmadığından emin değildim bir kere.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Camilla.

“Peki, tamam, biz dondurma almaya gidiyoruz!” dedim bağırarak.

Justin bir anlığına hayal kırıklığına uğramış görün-
dü ama sonra dikkatini Becky’ye ya da suya doğru kaç-
madan önce histerik çığlıklar atan başka birine yöneltti.
Görünüşe bakılırsa Becky, filmlerde daha açılış jeneriği
bitmeden ölen hatundu.

Camilla kolumu tuttu ve beni kumsal boyunca sürükledi. Elini ancak diğerlerinin ısıtma menziline çıkığımızda gevşetti. Bana sıkılgan bir bakış attı. “Özür dilerim Sam. Korumaya ihtiyacım olduğunu ima etmek istememiştim.”

“Anladım. Zaten benden koruma işlevi görmemi bekliyorsan yandın. Hâlâ radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılacağım günü bekliyorum.”

Sırıttı. “Kendi kavgalarımı kendim verebilirim. Çoğu zaman. O örümcek bir gün ortaya çıkarsa haberim olsun.”

“Ağımda turlatacağım ilk insanın sen olacağına söz veriyorum.”

Güldü. “Bu kulağa biraz iğrenç geliyor. Ama tamam, sana bunu hatırlatacağım.”

Rengarenk duş kabinlerine doğru tembel tembel yürüdük. Kum ayaklarımı yakıyordu ama bacaklarımı daha hızlı hareket ettiremiyordum. Camilla yüzünü güneşe dönüp iç çekti.

“Burada sonbaharda havanın hâlâ bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum. Siz çocuklar nasıl oluyor da burada yaşamamanın tadını çıkarmıyorsunuz?”

“Cilt kanseri bir sebebi,” dedim. Etrafımdaki gülen ve iyi vakit geçiren insanlara bakarken ben de kendime aynı soruyu soruyordum aslında.

Camilla dikkati dağınık bir şekilde ayaklarım kumun üzerinde gezdirdi. “Hey Sam, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Şey, tabii?”

“Şey... Niye senaryo yazmak istiyorsun? Yani, sinema delisi çocukların hepsi kendi filmlerini yönetmenin hayalini kurar sanırdım. Hayran olduğun adamların hepsi yönetmen.”

“Hepsi değil. Tüm efsane korku filmi yönetmenleri başkaları için senaryo yazmıştır. Ayrıca sen bana sinema delisi mi dedin?”

Kalçasıyla benimkini ittirdi. “Öyle olduğunu biliyorsun. Ayrıca ben ciddiyim. Neden senaryo yazmak istiyorsun?”

“Bence, şöyle ki... Yeni bir fikir bulmayı seviyorum ama ünlü olmak istemiyorum. Sanırım karanlık bir sinemada oturup ekrandaki şeyi benim yarattığımı, onun benim hikâyem olduğunu bilme fikrini seviyorum ama başka kimsenin kim olduğumu bilmesine gerek yok. Anlatabildim mi?”

Söylediklerimi benim bile anladığımdan emin değilim. Elinde megafon tutan ve herkesin emir beklediği adam olma fikri, bende yatağımın altına girip saklanma isteği uyandırıyordu. Kafamın içindeki hikâyelerle bir şeyler yapmak istiyordum. Ama onları seve seve başkasına devredip onun ekrana taşınmasına izin verebilirdim.

Camilla uzun bir süre sessiz kaldı. Aslına bakılırsa yaklaşık on sekiz saniye sessiz kaldı. Bu da kumu geçip dondurma karavanlarına yürüyene kadar geçen zamana eşitti.

“Bana yine kocaman bir bebek olduğumu söyleyeceksin değil mi?” diye geveledim.

Camilla bana bakmak için döndü. Güneş arkasında kalmıştı ve yüzünü neredeyse hiç göremiyordum.

Sonra çok garip bir şey yaptı.

Bana doğru bir adım attı ve yanağımı öptü. Yarım saniyeden bile daha az sürmüştü. O kadar kısaydı ki öptüğünü hayal ettiğimi düşündüm. Sonra da sekerek uzaklaştı.

“Senin koca bir bebek olduğunu düşünmüyorum Sam!”
diye bağırdı omzunun üzerinden. İnsanlar dönüp bize
baktılar. Ayaklarım yine yanmaya başlamıştı. Sanırım
yüzüm de yanıyordu. “Bence kesinlikle bebek filan değil-
sin!”

İnsanları Yumruklamak İyi Bir Fikir Olduğunda

Belki bir solucan deliğinden geçip başka bir evrene düşmüştüm. Ya da belki de, sihirli bir tılsım edinmiştim ve artık kötülüklere karşı korunuyordum. Sebebi her ne idiyse plaj partisini aşağılanmadan ya da boğulmadan kapatabildim. Hatta hepimiz kapattık.

Adrian'ın poker bilgisi işe yaramıştı. Allison'ın küçük kız saçı işe yaramıştı. Mike'ın karın kasları bile işe yaramıştı. Yanlarından erken ayrılmamız gerektiği için kızlar gerçekten üzgün görünüyorlardı, ama bence hayal kırıklıklarının birincil sebebi Mike'ın tişörtünü tekrar giymesiydi. Justin Zigoni beni görmezden geldi. Camilla Justin'e el sallayarak veda etti ve Justin'in onu öpmesine izin vermeden uzaklaşarak dudaklarının havada asılı kalmasına neden oldu.

Hayatımın en iyi günü değildi ama kesinlikle en kötüsü de değildi.

Camilla çıplak ayaklarım tren koltuğunda yanıma koydu. Başını karşımdaki cama dayamış, nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyordu. Trenin sesi eşliğinde eve doğru yavaşça yol alırken güneş batmaya başlamıştı. Kum girmemesi gereken yerlerime kum girmiş olmasına rağmen, kendimi ilginç bir şekilde huzurlu hissediyordum. Camilla'nın pencere ile bacağımyın arasındaki yere yerleşmiş ayaklarına gözüm takıldı. Ayak parmaklarında hâlâ kahverengi ve sarı kum tanecikleri vardı. Dalgınlıkla kumu üzerlerinden temizledim.

Allison esnedi. "Şimdi nasıl işe gideceğim ben? Çooooook yorgunum."

"Bu kötü oldu," dedi Camilla da onunlike benzer bir esnemeyle. "Bir şeyler yapardık. Başka kimsenin planı yok mu?"

Adrian koridorun karşı tarafından elinde bir kutu bisküviyle eğildi. "Roxy'nin arkadaşları bizde, o yüzden muhtemelen odama sürgün edileceğim."

"Bizim eve gelmek isteyen var mı?" diye sordu Camilla. "Pizza söyleriz."

Adrian'ın yüzü aydınlandı. "Süper olur, ben..."

Mike boğazını temizledi. "Olmaz. Biz gelemeyiz. Hukuk ödevini yapmamız lazım."

"Evet ama onun teslim tarihine daha..."

"Oğlum, her şeyi unuttun mu? Önümüzdeki hafta sonu anneannemin doğum günü. Tek boş zamanım bu. Ve zaten gerideyiz. Bu akşam yapacağımızı konuşmuştuk seninle."

"Sanırım... Unuttum herhalde."

“Herhalde,” dedi Mike kibarca.

Camilla beni ayağıyla dürttü. “Peki ya sen? Bu akşam için büyük planların var mı?”

En acil planım kumdan arınacağım bir duştu ama itiraf etmeliydim ki Camilla’nın evini çok merak ediyordum. “Hayır. Ben uygunum sanırım.”

Mike koridorun diğer tarafında yüzünde boş bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu. Kafasına barbekü soslu bir kraker fırlattım. “Hey Mike, gelsenize. Altı üstü hukuk, ödev o kadar uzun sürmez.”

Mike kafasını çevirip bana ateş püsküren gözlerle baktı. Gözleri ciddi ciddi ateş püskürüyordu. Mike asla dik dik bakmazdı. Aslına bakılırsa Mike o zamana kadar bana hiç sinirlenmemiştir. İkimiz de on bir yaşındayken, onun Optimus Prime dış fırçasını yanlışlıkla tualete düşürdüğümünden beri yani.

“Üzerinde çalışmamız lazım. Bu akşam. Önemli.”

“Cidden mi? Hukuk ödevinizin bu akşam yapılması evren için hayati önem taşıyor, öyle mi?”

Mike’ın gözleri gözlüğünün arkasında kısıldı. “Belki de öyle. Belki de evren bunun ne kadar hayati olduğunun farkında değil. Senin için sorun değildir umarım?”

Söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Neden ona patladığımı bilmiyordum ya da onun neden bana karşı bu kadar soğuk davrandığını. “Tabii değil. Boşver.”

Allison ve Adrian’ın gözleri ikimiz arasında ping pong topu gibi gidip geliyordu. Camilla’ya baktığımda bana kaşlarını çatıldığını fark ettim. Sonra Allison karar verdiği yeni saç kesiminden bahsetmeye başladı ve aramızdaki o garip an sona erdi. En azından ben sona erdiğini düşün-

düm. Camilla'nın durağına geldiğimizde, ikimiz trenden inerken Mike bana yarım yamalak el salladı. Ben de ona yarım yamalak el sallayarak karşılık verdim. Elimde garip ve mekanik bir his vardı.

Camilla, bizim mahallenin ucundaki eski kenar mahalle evlerinin Bowen Lakes ile buluştuğu yerde oturuyordu. Burgulu ağaçları ve eski evleri olan bu muhiti bizim mahalleden ayıran görünmez bir çizgi vardı sanki. Bizim mahalle, Ikea'nın kenar mahalle yapan muadilinden ışınlanmış gibi görünüyordu.

Camilla'nın evi yüksek tavanlıydı ve her yeri çatırdıyordu. Tam bir seri katil eviydi ve havalı ötesi idi. Camilla çantasını yere bıraktı ve kemerli bir kapıdan geçip oturma odaları olduğunu tahmin ettiğim odaya adım attı. Bu sadece bir tahmindir, çünkü odanın oturma odasına benzeyen tek yanı iki deri koltuk ve televizyon sehpasının üzerindeki düz ekrandı. Odanın geri kalan her santimi kutularla kaplıydı ve çoğundan dışarı plaklar ve CD'ler taşıyordu. Bir plak dükkânı burada kendini patlatmış gibiydi.

"Dağınıklık için kusura bakma," dedi Camilla utangaç bir ifadeyle. "Babam henüz bavullarını boşaltmadı."

"Kaç aydır buradasınız?"

Yüzünü ekşitti. "Evet. Biliyorum." Karanlığa doğru gözlerini kıstı. "Baba! Misafirimiz var!"

Gözlerim loş ışığa alışmıştı. Odanın diğer ucundaki tahta benzeyen deri bir koltukta, yüzünü internette her yerde gördüğüm o adam oturuyordu. Gözleri yarı kapalı arkasına yaslanmıştı. Kafası, büyüklüğü ve karmaşıklığıyla küçük bir uzay aracını andıran bir müzik setine kulaklıklarıyla bağlıydı.

Yedi yüz yaşına kadar yaşasam ve bu yedi yüz yılın çoğunu havalı olma iksirini bulmak için harcasam bile, Henry Carter'ın ancak sekizde biri kadar havalı olabilirdim. Üzerinde kot pantolon ve yıpranmış bir siyah tişört vardı. Saçı uzun sayılırdı ama yaşlı adamları *Doctor Who* fuarında çalışıyormuş gibi gösteren, acınası bir uzunlukta da değildi. İki bileğine de taktığı deri bilekliklerin altından kabile dövmeleri görünüyordu. Tanıdığım kimsenin babasına benzemiyordu.

“Selam tatlım,” dedi kulaklıklarını kafasından çıkarırken. Gözü bana takıldı ve sanırım üç saniyelğine yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Bu çocuk kim?”

“Bir arkadaş,” dedi Camilla rahatça. “Henry bu Sam, Sam bu Henry.”

Henry Carter ayağa kalkmak için bir acelesi varmış gibi görünmüyordu. Oturma odalarının engelli zeminini sırf elini sıkamak için aşmamın nasıl karşılanacağından emin olamadım. Nihayetinde yarım yamalak el sallamakta ve “Tanıştığımıza memnun oldum,” diye gevelemekte karar kıldım. Ancak şimdiden ilgisini kaybettiğimi hissedebiliyordum.

“Şunu bir dinlesene,” dedi kulaklıkları Camilla'ya doğru sallayarak.

Camilla koltuğun üzerinden atladı ve bir *pat* sesiyle babasının tekli koltuğunun yanına iniş yaptı. Kulaklıklardan birini kulağına bastırdı. “Bu yeni Sinking Wormholes kaydı mı?”

“Evet,” dedi babası yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle. “Demo bugün geldi. Ne düşünüyorsun?”

Camilla gözlerini kapattı. “Şey... Aaa keman solosunu

sevdim. İlk albümlerinden biraz farklı gerçi...”

“Evet, berbat. İlk albümlerindeki orijinallik parıltısını almışlar ve bu indie taklidi yapan pop çöplüğüyle yerle bir etmişler. Pulp’ın ilk zamanlarındaki işlerini de tamamen kaldırmışlar. Ne dersin?”

Camilla kaşlarını çattı. “Bana daha çok denemeler yapıyorlarmış gibi geldi. Birkaç enstrüman daha eklemişler...”

Babası kulaklıkları elinden aldı. “O kadar fazla esinlenme var ki neredeyse Pulp’ın menajerlerini arayıp onlara telif hakları avukatlarıyla konuşmalarını söylemek istiyorum. Yani, şu şarkının köprüsünü bir dinlesene.”

Camilla başını salladı. “Sanırım sonra daha dikkatli dinlesem daha iyi olacak.”

“Hiç uğraşma. Kulaklarımdan kan gelmek üzere.” Kulaklıkları bir kenara attı ve yanındaki kolçakta duran dizüstü bilgisayara uzandı.

Camilla arkasını döndü ve bana kederle gülümsedi. Müzik hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve Foals hakkında bildiğim birkaç önemsiz ıvır zıvır da Henry Carter’ı etkilemeyeceğini tahmin ediyordum. Camilla zemindeki döküntüyü aşırıp tekrar yanıma gelene kadar, yerdeki Türk halısıyla aşırı ilgileniyormuşum gibi davrandım.

“Baba, biz Sam’le yukarıdayız. Sen buralarda mısınız?”

Babasının dikkati yazdığı şey her neyse ondaydı. Babasını bile kaldırmadı. “Hayır, dışarı çıkacağım. Akşam yemeği lazım mı?”

Camilla başını salladı. “Bir şeyler uydururum.”

“Tamam. İyi eğlenceler.”

“Tamam. Sana da baba.”

Bana tekrar gülümsedi. Emin değildim ama sanırım bu her zamanki gülümsemesinden biraz farklıydı. Camilla’nın babasına bayılmamıştım.

Onun arkasından gıcırdayan merdivenleri çıktım. İlk kez gerçek bir kızın yatak odasına girmenin önemli bir olay olup olmadığını bilmiyordum. Orası sadece Camilla’nın odasıydı sonuçta ama yine de garip bir şekilde gergindim.

Camilla ilk kattaki karanlık kapı aralığından içeri girdi. Onu dikkatlice takip ettim ve gözlerim karanlığa alışırken kapının yanında durdum. Pencereye doğru gidip kalın perdelerini bir kenara çekti.

“Vay, senin odan burası mı?”

“Evet. Biraz ahır gibi, biliyorum.”

Camilla’nın odası daha önce gördüğüm hiçbir yere benzemiyordu. İzlediğim filmlerdekine bile. Bir kere devasaydı. Tavanının yüksekliği benimkinin iki katı olmalıydı ve yatağının arkasındaki duvar yerden tavana kadar müzik posterleriyle kaplıydı. Çoğu, Allison’ın erkek kardeşlerinin dinlediği türden az duyulmuş grupların konserlerinin reklam afişleri gibi duruyordu. Kapısının ve dolabının karşı tarafı dergilerden koparılmış fotoğraflar ve resimlerle kaplıydı; aralarından sadece birkaç küçük kare mor duvar boyası görünüyordu.

Penceresi yere kadar uzanıyor ve bir balkona açılıyordu. Ve pencerenin önünde, odanın kenarı boyunca çeşit çeşit enstrümanlar dizilmişti. Birkaç gitar, bir klavye, bir keman ve doğru düzgün adları olduğuna emin olduğum ama arada sırada Dünya Filmleri kanalında karşı-

ma çıkan yabancı enstrümanlara benzeyen başka şeyler vardı. Her şey, kablolar, kulaklıklar ve üst üste yığılmış kâğıtlardan oluşan bir kütlenin içinde birbirine girmişti.

Camilla etrafta koşuşturdu ve kâğıt kaosunu kucağına aldı. “Rahatına bak,” dedi elindekileri dolabının çekmece-sine tıktırtırken.

Sırt çantamı kapısının yanına bıraktım. Etrafımda bir daire şeklinde dönüp her şeye aynı anda bakmaya çalışırken ayaklarım zeminde gıcırdama sesleri çıkardı.

Yatağının bir yanında, CD’ler ve kitaplar yüksek yığınlar halinde duruyordu; MacBook’u yığınlardan birinin üzerine riskli bir şekilde bırakılmıştı. Bir mini buzdolabı, yatağının diğer yanında komidin işlevi görüyordu. Dolabın üzerinde yığınla çer çöp vardı: kar küreleri, seramik bir Londra telefon kulübesi, temelinin olması gereken yerde pirinçten üç sosis köpeği olan kocaman bir sarı lamba. Çalışma masası yoktu; bu yüzden ev ödevini yaptığı ve Warcraft oynadığı yerin yatağının üstü olduğunu düşündüm. Odası dağınık ve havalıydı; onunkinin yanında benim odam bir tost makinesi fabrikası kadar karakterli görünüyordu.

“Camilla, sanırım ben buraya taşınmak istiyorum.”

Kıkırdadı. “Horluyor olabilirim Sam.”

Kırış kırış olmuş voleybol üniformasını klavyenin üzerinden alıp bir çekmeceye tıktırdı. Dolabının kapılarından birinden sarı bir sütyen sallanıyordu. Bu konuda bir şey yapması gerektiğini düşünmüyor gibiydi. Yüzüm biraz kızarmıştı ama bir kızın odasında sütyenler ve başka bir sürü şey değil de ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. Gerçi bu konuda çok da düşündüğüm söylenemezdi.

Kızların yatak odaları. Ve sütyenler. Yoksa düşünüyor muydum?

Gözlerimi sarı sütyeninden ayırdım ve aceleyle fotoğraf duvarına seğırttim. Farklı farklı yüzler duvardaki dağınık fotoğraflardan bana bakıyordu. Aralarında, bir simitçi arabasının önünde duran bir grup insanın olduğu bir fotoğraf gördüm. Parlak dişleri ve mükemmel saçlarıyla Amerikalılara benziyorlardı. Erkek Arkadaş Dave'in kasvetli yüzü bana bakıyordu.

Camilla, bir anlığına artık kâğıt yığınının arındırılmış zemine baktı. Sonra yanıma geldi ve gözlerini gözlerimin baktığı yere çevirdi.

"Dave düzgün birine benziyor," dedim salak gibi. "Şey... Siz ikiniz... Ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Yüzünü ekşitti. "Aslına bakarsan Sam... Bir itirafım var. Ve bu itiraf sanırım beni tam bir gerizekâlı gibi gösterecek. Ya da en iyi ihtimalle, benim gerçekten çok garip olduğumu düşüneceksin." Yatağının üzerine oturdu ve bana suçluluk dolu bir ifadeyle baktı.

"Nasıl bir itiraf?"

"Şey... Şöyle ki... Dave ve ben ayrıldık. Biz buraya taşınmadan önce. Çok uzun süre de birlikte değildik. Sadece, yeni okula başlamak hep... Yeni olmak hep..." Omuz silkti. "Yani, 'yeni parça' olmak zor. Justin ve o çocuklar daha ilk günden etrafta dolanırken Dave ağzımdan çıkıverdi. Sonra da devam ettirdim çünkü... Tanımadığım erkekleri etrafımdan uzaklaştırmaya çalışmak, yeni okul planıma dahil değildi."

Bu yeni bilgi, bana kendimi bir David Lynch filminin senaryosunu anlamaya çalışıyormuşum gibi hissettirmiş-

ti. “Ah, tabii ki. Tanımadığın erkekler. Onlarla uğraşmak sinir bozucudur herhalde.”

İç çekti. “Gittiğimiz her yere pozitif bakmaya çalışıyorum ama erkekler konusu... Biraz karışık.”

“O zaman Dave senin sahte sevgilin mi oluyor?”

Güldü. “Tanrım. Bu olağanüstü derecede acınası değil mi?”

“Bana sorma. Hiç peşimden koşan bir kız sürüsünü başımdan defetmek için hayali bir kız arkadaş yaratmam gerekmedi.”

Camilla dikkati dağınık bir şekilde nevresimini çekiştiriyordu. “Hayali değil. Sadece biraz abartılmış.”

“O zaman, bugün sana kim sürekli mesaj atıp durdu? Her kimse çok bayıldığın birine benzemiyordu.”

Başını kaldırıp yüzüne baktı. “Demek fark ettin? O benim annem oluyor. Gabriella... Zor bir insan.”

Gözü tekrar duvarına kaydı. Aniden Eski Erkek Arkadaş Olmuş Dave bana bakıyordu. Kendimi bir sebepten... özgür hissettim. Bu hissi sonra tekrar analiz etmek için sakladım. “Bunu yapmak epey zaman almış olmalı,” dedim elimle duvarlarını göstererek.

Camilla konu değişimini her zamanki gibi omuz silerek karşıladı. “Aldı. Ama sigorta olarak düşünüyorum. Tüm bunları sökme düşüncesinin, babamın en azından bir süreliğine sabit kalması için bir bahane olacağını umuyorum. Henry elinden gelse bizi arabasında yaşatırdı.”

O konuşurken enstrümanlara doğru yürüdüm. “Bunları gerçekten alıyor musun?”

“Şey, farklı berbatlık seviyelerinde evet.”

“Hepsini mi?”

Camilla tekrar ayağa kalkıp benim tarafıma geldi. “Yani şöyle ki; bas gitar o kadar zor değil. Kendi kendime öğrendim sayılır. Akustik de birkaç ders aldıktan sonra kolay öğreniliyor. Ve piyanoyu da küçükken öğrendim. Diğerleriyle de... Takılıyorum diyelim.”

Yanakları kızardı. Sanırım Camilla’nın daha önce yanaklarının kızardığını hiç görmemiştim. Açıkçası sevimli görünüyordu.

“Bir şeyler çalar mısın? Bizde çaldığını duymadım bile.”

Yerden sarı hırkasını aldı. “Belki sonra. Ayrıca, dışarıda hava hâlâ çok güzel.” Mini buzdolabından iki kutu kola aldı ve balkon kapısından dışarı çıktı. Enstrümanların arasından sıkışıp onu takip ettim.

Canlı renkli armut koltuklar ahşap zemin üzerine yayılmıştı. Camilla yeşil olana oturdu ve hırkasını giydi. Ben de karşısındaki mavi olana oturdum. Kumun bacaklarımın ve belki de başka yerlerimin arasına sıkıştığını hissedebiliyordum. Ve bu neredeyse umurumda değildi. Güneş şehrin üzerinde batıyordu ve gökyüzü, mor ve lacivertin puslu bir karışımına bürünmüştü. Camilla arkasına yaslanıp manzaraya baktı. Bacaklarımı uzattığımda onunkilerle çarpıştılar. Hemen diğer tarafa çektim. Ayak parmaklarıyla ayağımı dürttü. Yüzünde o yarım gülümsemesi vardı. Ben de onun ayağını dürttüm.

“Söyle bakalım, beğendin mi?” diye sordu.

“Evini mi? Bayıldım. Bir slasher filmini baştan sona burada kurgulayabilirim.”

Güldü. “Beğenmene sevindim. Çok uzun zamandır oturduğumuz en iyi yer. New York’ta yaşadığımız daire

köpek kulübesi kadardı. Ve Londra'daki son yatak odam yan komşumun banyosuna bakıyordu. Kadın seksen üç yaşındaydı. Ve perde kullanmaya inanmıyordu." Tiksintiyle titredi.

Sırıttım. "Göz kamaştırıcı yaşamından bir sahne daha ha?"

"Evet. Partiden partiye koşmaktan başka bir şey yapmadım."

Alt katta bir kapının çarpıldığını duydum. "Baban mı?"

Camilla omuz silkti. "Sanırım onu artık yarın görürüm."

Armut koltuğa iyice yerleştim. "Çok fazla yalnız zaman geçiriyor olmalısın?"

"Sayılır. Çok takılmıyorum. Kendi başıma kalmayı seviyorum. Kitap okuyorum, müzik dinliyorum ve başka şeyler yapabiliyorum. Warcraft da var tabii."

"Tabii."

"Sorun olmuyor. Beni rahatsız etmiyor." Kolasından yavaşça bir yudum aldı. "Her neyse, babamın meşgul olması iyi bir şey. Sıkılırsa yerinde duramıyor. Ve yerinde duramayan Henry'nin bana nadiren faydası dokunuyor."

Kendi kolamı açtım. "Biliyor musun Camilla, annen hakkında çok az konuşuyorsun."

Acı acı güldü. "Annem ve babam. İkisi arasında kalmak bir tsunami ile kasırğa arasında sıkışmak gibi."

Ebeveynler söz konusu olduğunda, onun işine yarayabilecek herhangi bir şey söyleyemeyeceğimden eminim. Ancak Camilla'nın gözleri, şu an burada olmayan bir yerlere odaklanmış gibiydi. Tekrar ayak parmaklarını dürttüm. Gülümseyerek o da benim ayağımı dürttü. "Her

neyse. Oyalanacak bir şeyler buluyorum. Şanslıyım ki, günlerini filmler ve WoW ile geçirebilen olağanüstü inek arkadaşlarım var. Yeterli ölçüde eğleniyorum.”

“Ve olağanüstü inek arkadaşlar yetersiz kalırsa da Justin Zigoni var. Eminim günlerinizi saç hakkında konuşarak geçirebilirsiniz.” Bunu şaka olsun diye söylemiştim ama sinirliymişim gibi çıkmıştı.

“Belki onu da B planım yaparım,” dedi.

“Tabii. Justin senin yüzünü Bahar Dansı posterlerinde Sharni’ninki ile değiştirme çalışmalarına başlamış olabilir ama. Ölü gözlü bakış atmayı çalışman gerebilir.” Ağzımın neden hâlâ hareket ettiğini bilmiyordum ama onu bir türlü durduramıyordum.

Camilla tek kaşını havaya kaldırdı. “Kıskandın mı?” dedi sakince.

Ağzımı açtım ama dışarı hiçbir şey çıkmadı.

Kıskanmamıştım.

Neyi kıskanacaktım?

Yoksa kıskanmış mıydım?

“Sadece... Justin’in gerizekâllının teki olduğunu düşünüyorum,” diye geveledim.

“Öyle diyorlar. Hiç onun seni kıskanıyor olabileceğini düşündün mü?”

Ağzımdaki kolayı balkona püskürterek güldüm. Camilla gözlerimi kısmıştı ama bir yandan o da gülümsüyordu.

“Ciddiyim Sam. Belki de Justin gibi biri, yani dürüst olmak gerekirse en fazla C- alabilen biri, kitap kapağı bile açmadan her dersi en yüksek notla geçen birinden biraz çekiniyor olabilir, ha?”

“Bence biraz fazla abartıyorsun. Benim ve IQ’mun

Justin'in uykularını kaçırdığını hiç sanmam. O sadece tam teşekküllü, her yerde bulabileceğin türden bir serseri."

Camilla sızlandı. "Neyse ne. Justin'den konuşmaktan sıkıldım."

Kafam karmakarışık olmuştu. Bu konuşmayı bitirmeye dününden hazırdım. "Bana uyar."

"İyi."

"İyi."

"O zaman bana Mike'la aranızda ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Elimde olmadan iç çektim. "Fark ettin ha?"

"Trendeki tartışmanız fark edilmeyecek gibi değildi. Ve örümcek hislerim, bana bir şeylerin bir süredir yolunda gitmediğini söylüyor. Mike'ı çok iyi tanımıyorum ama... Üzgün gibi?"

"Mike bu senenin başından beri garip davranıyor. Ona ne olduğunu sordum ama... Mike insanların işine karışmasından hoşlanmaz."

"Öyle görünüyor. O her zaman tepkisiz. Yani senden bile tepkisiz. Ne düşündüğünü anlamak zor. Ama sen onun en yakın arkadaşısın, işine karışmaya hakkın yok mu?"

Bunu biraz düşündüm. "Sanırım daha önce hiç gerek olmadı."

Camilla örgülerinden birini elinin etrafına doladı. "Ne olduğunu öğrenmeye çalıştın mı?" dedi sonunda. "Belki Mike yardıma ihtiyacı olduğunun farkında değildir."

"Adrian da öyle düşünüyor. Bir süredir bizi bu konuda araştırma yapmak için ikna etmeye çalışıyor."

"Ama?"

Derin bir nefes aldım. “Ama ya benim yardımımın dokunmayacağı bir şeyse? Ya ciddi bir şeyse? Mike’la ilgili konularda uzman değilim.”

Ona, Mike’ın tutarlı ve sağlam biri olmasına ne kadar alıştığımı nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Mike’ın sağlam duruşu, geçtiğimiz birkaç sene içinde, okul, evdekiler ve her şey yüzünden tam bir çöküş yaşamamamın tek sebebiydi. Hayatımın şu anki hali düşünüldüğünde, sağlam durmayan bir Mike ile nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Camilla bir an sessiz kaldı. “Tamam. O zaman planın nedir? Onun için endişelendiğini biliyorum Sam. Bunu görebiliyorum.”

Ayağa kalktım ve balkon demirine yaslanıp dışarıya baktım. Güneş, artık gökyüzünde kan lekesi gibi görünüyordu. “Tavsiyen var mı?”

Ayağa kalkıp yanımda o da demire yaslandı. Örgüleri havada sallanıyordu. “Direkt olarak ona sormayı bir kenara bırakırsak... Psikolojik bir dedektif olsaydım, onda ki garipliği ilk fark ettiğim ana geri dönerdim. Belki de sene başında bir şey olmuştur?”

“Psikolojik dedektif mi?”

Sırıttı. “Evet. Böyle bir şey var. Öğrensen iyi edersin.”

Elimde olmadan ben de sııttım. “Yani bir kütüphanede samanlıktaki iğnenin kanlı versiyonunu aramalıyım, öyle mi?”

“Doğru. İpuçlarını takip et. Ve korsan göz bandı takan kimseye güvenme. Ya da antika dükkânı olan kimseye. Onlar her zaman şaibeli işler çevirirler.”

“Psikopat olduğu ortaya çıkan her zaman en tatlı karakter değil midir?”

“Aaa, evet, doğru. Şu en temel film klişelerinden biri.” Bir anlığına aşağıdaki yanıp sönen sokak lambalarına baktı. “Allison’ın elektrikli testeresi var mıydı?”

Güldüm. “Bebek yüzlü katil. Kötü adam için çalışan kız arkadaş klişesine ne demeli? Ya da kötü adamın ta kendisi çıkan kız arkadaş? Acınası dedektif filmleri klişeleri listemde bu kesinlikle ilk beşe girerdi.”

Camilla bana bakabilmek için arkasını döndü ve dirseklerini yanımdaki demire yasladı. Bana mı öyle geliyordu bilmiyordum ama, sanırım sabahtan bu yana burnunun üzerinde çiller belirmişti.

“Peki, klişe film ölümleri ilk beş listede neler var Sam?”

“Bu, Camilla, hangi türden bahsettiğimize göre tamamen değişir...”

Neden konuştuğumuzu unutmuştum.

•

Yu Kan-do It karate salonu, bir Japon çay evi ile ortaçağ işkence odasının karışımı gibi görünüyordu. En son buraya gelişimizde, Mike ilk kara kuşak dan* sınavına girecekti. Duvarlara asılı Japon silahları çok havalıydı ama altı saat boyunca Mike’i tekmelenirken ve ona bağırılırken izlemek o kadar havalı olmamıştı. Allison, sınavın büyük bir kısmını Mike’in olduğu tarafa el bile sallansa zıplayarak geçirmişti. Adrian ise, Mike onu dışarı çıkarttırana kadar bağırıp tezahürat yapmıştı. Yine de, Mike’in elinde kara kuşağıyla yorgun ama gülümserken çıktığı

* Birçok Japon organizasyonu ve savaş sanatları tarafından kullanılan bir sınıflandırma sistemi. (ç.n.)

fotoğrafi, hâlâ karate salonun antresindeki malzeme dolabının üstünde diğer kara kuşakların fotoğraflarının yanında asılı duruyordu.

Adrian, Allison ve ben, fotoğrafların önünde ne yapacağımız bilemez halde dikiliyorduk. Ana salonun duvarlarından birbiriyle uyumlu bağınışlar duyuluyordu. Farklı farklı renklerde kuşakları olan bir grup çocuk, yanımızdan geçip küçük salona girdiler. Sarı kuşaklı dişlek bir çocuk, yanımdan geçerken bana pis bir bakış attı. Boyu ancak dizlerime geliyordu. Onu dövebileceğimden büyük ölçüde emindim. Ben de ona kötü bir bakış attım. Hızla koşarak uzaklaştı.

“Ne aradığımız hakkında fikri olan?” diye fısıldadı Allison.

“Belki de bir süre burada takılıp gözlem yapmalıyız?” dedi Adrian.

Kaşlarımı çattım. “Tabii. Hadi küçük çocuklar antrenman yaparken soyunma odalarının etrafında takılalım. Bu bizi hiç de şüpheli göstermez.”

“O zaman belki de ayrılmalıyız? Belki buralardan birinin bize...”

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Üçümüz birden hızla arkamızı döndük.

Gıcır gıcır siyah bir üniforma ve kara kuşak giymiş bir çocuk arkamızda duruyordu. Bacaklarını açarak, ellerini kuşağının düğümünün üzerinde kavuşturmuştu. Bizden en fazla iki yaş büyük duruyordu.

Allison ona yaklaşık dört saniye boyunca ağzı açık baktı. Sonra bakışlarını hızla ayaklarına çevirdi. Alacalı bir kızarıklık yüzünden boynuna doğru yayılıyordu.

Gay değildim. Gay eğilimlerim olduğunu da sanmıyordum. Fakat bu çocuk, benim 1,83'lük boyuma yukarıdan bakıyordu, omuzları futbolcularınki gibiydi ve siyah saçı alnında öyle mükemmel duruyordu ki fotoşoplanmış gibiydi. Kahrolası çenesinde bile, o çene götü dediğimiz şeyden vardı. Gay değildim. Ama ben bile, tüm obkejtifliğimle, bu çocuğun bizi Leatherface'in akrabaları gibi gösterdiğini söyleyebilirdim.

Çene götlü çocuk elini Allison'a uzattı. Allison, eline Dalai Lama ya da onun gibi birinin eliymişçesine baktı. Gergin bir gülümsemeyle elini sıktı.

"Ben Travis. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sesi, ipekten süzülerek dökülen çakıl taşlarının sesini andırıyordu. Mavi gözleri Allison'dan Adrian'a, Adrian'dan da bana kaydı ve en sonunda Allison'ın üzerinde durdu. Allison yüzünü ekşitip elektriklenmiş saçını eliyle düzeltti.

Adrian çocuğa el sallayarak selam verdi. "Selam dostum, nasılsın? Biz ders almayı düşünüyoruz."

Travis'in yüz ifadesi değişmedi ama gözlerinde bir şey değişti. Adrian'a, birinin burnundan düşmüş yeşil bir şeymiş gibi baktı. Adrian bunun farkında değilmiş gibiydi. Pancar Allison da farkında değilmiş gibiydi.

Ama ben fark ettim.

Ona elimi uzattım. "Ben Sam. Biraz etrafa bakınmamızda bir sakınca var mı Travis?"

Travis elimi sıktı. Bıraktığında film çektirmem gerekebileceğini düşündüm çünkü birkaç parmağımı kırdığından neredeyse emindim. Elimi arkamda gizlice salladım. Kafamın içinde bir düşünce belirmeye başlamıştı. "Sen... Burada hoca mısın?"

Kollarını varil gibi olan göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Kıdemli hocayım.”

Ben de kollarımı hiç de varil gibi olmayan göğsümün üzerinde kavuşturdum. Rahat görünmeye çalışıyordum ve de altımı ıslatmak üzereymişim gibi görünmemeye. “Peki burada uzun süredir mi ders veriyorsun?”

“Sene başından beri. Yeni bir hoca istediler. Yeni bir yetenek. Beni Queensland’den transfer ettiler. Eğer bu konuda ciddiyseniz, ders alabileceğiniz en iyi yer burası.”

Gözleri tekrar Adrian’ın üzerinde dolandı. Adrian ona neşeyle gülümsedi. Adrian’ın jetonunun düştüğü anı gördüm.

“Sene başından beri mi?” diye sordu Allison sessizce.

Travis siyah üniformasını düzeltti. “Birkaç tane gelecek vaat eden dövüşçüleri var. Geleceğin ulusal, belki de uluslararası şampiyonları. Onları çalıştıracak birine ihtiyaçları vardı.”

Gergin görünen beyaz kuşaklı bir çocuk, danışmanın yakınında dolanıyordu. Travis ona baktı. Çocuk ağlamak üzere gibi görünüyordu.

“Şey, teşekkürler Travis. Belki bir ara gelip bir deneme dersine gireriz.” Adrian’ın tişörtünün ucundan, Allison’ı da bileğinden yakaladım ve ikisini de gerisin geriye kapıya doğru sürükledim. Allison’ın gözleri hâlâ Travis’in üzerindeydi. Kapı bizi tekrar sokağa fırlatırken boşta olan elini ona salladı.

“Vay,” dedi. “O gerçekten... Yakışıklı bir çocuktur. Gözlerini gördünüz mü?”

“Aman tanrım,” dedi Adrian aşırı abartılı bir fısıltıyla. “Bu yüzden bıraktı! Bu çocuk yüzünden! Çok mantıklı!”

“Neymiş çok mantıklı olan?” diye patladım, cevabın bariz olduğunu bilmeme rağmen.

“Travis burada çalışmaya başladıktan sonra Mike’ın kaçması mı? Mike resmen burada yaşıyordu ama artık buraya gelmeye dayanamıyor mu? Dostum, çok bariz işte! Mike Travis’e âşık!”

Allison yüzünü ekşitti. “Bu çok büyük bir çıkarım Adrian. Sırf Mike erkeklerden hoşlanıyor ve o çocuk da tanrı gibi bir şey diye...”

“Peki ya karateyi bu Travis denen adam ortaya çıkıttıktan sonra bırakması? Bunun sadece bir rastlantı olduğunu mu söylüyorsun bana Al?”

Allison ve Adrian bana baktı. “Bana öyle geliyor ki... Zamanlama tutuyor,” diyebildim.

Tahmin ettiğim gibi, bu konuyla başa çıkacak donanımda değildim. Seneler boyunca, saha kenarlarında buz torbaları ve ilk yardım spreyleleriyle beklemiştim. Burkulan bileğe ne iyi gelir biliyordum. Mike’ın iyileşmek için turnuvalar arasında kaç güne ihtiyacı olduğunu da. Ama başka türlü travmalarla nasıl başa çıkılacağını bilmiyordum.

Adrian iç çekti. “Eğer Mike bu çocuğa gerçekten âşıkça...”

“Bu gerçekten çok büyük bir varsayım,” dedi Allison hızlıca.

“Eğer dedim. Mike eğer bu çocuğa karşı bir şeyler hissediyorsa, belli ki bu konuyla başa çıkamıyor. Sizce onunla konuşmalı mıyız?”

Arkadaşlarım tekrar bana baktılar. Ne yapılacağına karar verecek olanın ben olduğumu anlamıştım. Bir-

den keşke Camilla'yı da getirseydik diye düşündüm. Camilla'nın herhangi bir şey karşısında allak bullak olacağını hiç sanmıyordum.

“Bakın. Mike daha önce kimseyle çıkmadı. Ya da daha önce birinden etkilenmedi. Belki sadece kafasını toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardır.”

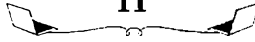
Adrian ve Allison birbirlerine baktılar. “Belki de haklısındır,” dedi Allison sessizce. “Belki de sadece yanında olmalı ve konu her neyse kendi başına çözmesine izin vermeliyiz?”

Adrian acı acı güldü. “Cidden mi? Hiçbir şey yapmamak mı? Planınız bu mu?”

Allison bakışlarımı yakaladı. Derin derin iç çektim. “Tamam. Bunu kimseye söylemeyeceğiz. Şimdilik, daha fazla şey öğrenene kadar, hiçbir şey yapmayacağız.”

Adrian dargın görünüyordu. Allison ise düşünceli.

Kesinlikle ama kesinlikle, bu kararı verecek donanımda değildim.

John Cusack Filmlerinin İyileştirici Gücü

Plaj partisinin olduğu gün, havanın sıcak olduğu son günlerden biriydi. Kısa süre sonra sonbahar kendini gösterdi ve bizim oraları çamur içinde bıraktı. Mahallemiz, artık her zamankinden daha çok zombi istilasına uğramış gibi görünüyordu.

Justin ve Sharni ayrılığı, ayın büyük bir bölümünü meşgul etti. Dans Komitesi, eski çiftin tüm izlerini Bahar Dansı posterlerinden silmek zorunda kaldı. Camilla bu fırsatı, kurnazca tüm organizasyonu değiştirmek için kullandı.

Bahar Dansı artık maskeli baloydu.

Bu değişiklik beni biraz mutsuz etmişti, ta ki Camilla beni zorla Kensington'daki bir kostüm mağazasına götürene kadar. Bu mağazada ciddi ciddi kiralık Stormtrooper kostümleri vardı; bu da Bahar Dansı'nı benim için biraz da olsa katlanılır hale getirmişti. Camilla'nın mağazada,

bir zebra kostümünün kış kısmını giymiş dolanırken sözleri tamı tamına şöyleydi:

“Yaşlandığında bol bol takım elbise giyeceksin. Peki kaç kez Stormtrooper kostümü giyme şansın olacak?”

Buna karşılık söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Normal şartlar altında kışın gelişini depresif bulurdum; bu yıl ise ben fark etmeden gelmişti bile. Camilla, kış depresyonunun bilimsel olarak kanıtlanabilir olduğuna ve onunla savaşmanın tek yolunun yapay güneş ışığı ve D vitamini kullanmak olduğuna beni ikna etmeye çalıştı. Bol bol sarı renkli şeyler giydi ve mor odasını sarıya boyamasına yardım etmek için beni göreve çağırdı. Bu söylediklerinin bilimsel olarak kanıtlanabilir olduğuna inanmıyordum; ama bizim evden kaçıp onun evine gittiğimde kendimi daha az depresif hissettiğimi biliyordum. Babası, bize Mike’ın doğum günü için Forum’daki Foals konserine bilet bile ayarlamıştı. Bunu, Henry’nin beni tam bir gerizekâlı olarak görmediğine dair bir işaret olarak algılamayı seçtim. Bana sürekli tuhaf bakışlar atmasına rağmen.

Mike ve ben, Foals konserinin büyük bir bölümünü Forum amfisindeki Roma heykellerine bakarak ve Adrian’ın ilk konserine gelmenin heyecanıyla bayılmamasına çabalarak geçirdik. Camilla ise konserin büyük bir kısmını, yüzüne ne zaman müzik dinlese yerleşen o puslu ifadeyle sahneye bakarak geçirdi. O bakışın nedenini henüz öğrenmemiştim.

Yarı yıl tatili, sınavların her zamanki kaosu ve güya eğitsel olması gereken okul aktiviteleriyle birlikte gelmişti. Bay Nicholas son günümüzde bize *kafalar aşağı, baş*

*parmaklar yukarı** bile oynatmıştı. Victor Cho farkında olmadan onunla epey eğlendik.

Son günü Camilla ile iddiya girerek geçirdim. Hangi hocanın dersiyle en alakasız filmi izleteceğine (Mike'ın kimya hocası, *Flubber*'ı ** bozuk bir video kasetten izleterek bu iddiayı kazandı.) ve hangi çiftin koridorda en büyük kavgayı edeceğine dair (Tartışmasız Alistair McIlroy ve Brie Dailey tarafından kazanıldı. Kavganın sebebi, Alistair'in erkek kardeşiyle tatilde Bali'ye gitmek istemesiydi. Kız arkadaşınıza iki haftalığına ayrılmayı teklif etmenin iyi sonuçlar doğurmadığını böylece öğrenmiş oldum.) iddialardı bunlar. Camilla, histerik Brie'yi yatıştırmak için tuvaletlere sürüklenmişti; ben de beş dakika sonra "acil durum" bahanesiyle onu kurtarmakla görevlendirilmiştim. Uydurabildiğim tek acil durum, Adrian'ın koridorda yediği sandviğin yalandan boğazında kalmasıydı. Bay Norrell yanımdan geçerken panikledi ve Adrian'a Heimlich Manevrası*** yapmaya kalkıştı. Camilla'ya göre işe yaramazın tekiydim ama bunu söylerken o kadar çok gülüyordu ki, devrilmemesi için onu tutmak zorunda kaldım. Okulun son gününün son zili çaldığında neredeyse hayal kırıklığına uğramıştım.

Mike tatili kuzenleriyle Queensland'de geçirecekti. Adrian kız kardeşleriyle birlikte arabayla geziye çıkacaktı.

* 5-11 yaş aralığındaki çocuklara genelde öğretmenler tarafından oynatılan bir oyun. Bir grup çocuk kafalarını sıralarına dayar, diğer grup ise onların baş parmaklarına dokunur. Sonrasında kafalarını sıralarından kaldıran çocuklar parmaklarına kimin dokunduğunu tahmin etmeye çalışır. (ç.n.)

** Başrolünde Robin Williams'ın oynadığı, 1997 yapımı komedi filmi. Bir öğretmeninin, plastiğe benzeyen esnek bir malzemeyi keşfetmesini konu edinir. (ç.n.)

*** Soluk borusuna kaçan yemek ya da cismi çıkarmak amacıyla, iki kürek kemiği arasına basınç uygulayarak yapılan manevra. (ç.n.)

Ailesi onu Melbourne Üniversitesi'ndeki matematik yaz okuluna yazdırmıştı. Camilla, annesini ziyaret etmek için Singapur'a gönderiliyordu.

Ben hiçbir yere gitmiyordum çünkü annemle babam ayrılmaya karar vermişti.

Anne ve babanın ayrılmasını, hep iki ebeveynin de bulunduğu ve içten konuşmaların yapıldığı bir sahne olarak hayal etmiştim. Geçtiğimiz birkaç ayda, bu sahnede çalması gereken acıklı piyano müziğini bile hayal etmeye başlamıştım. En azından abartılı bir kahvaltı ederim diye düşünmüştüm. Fransız tostı filan. Herhangi bir şey.

Bunun yerine, özgürlüğümün ilk cumartesi sabahı merdivenlerden aşağı indiğimde, annemi elinde acil durum sigaralarından biriyle mutfak penceresinden dışarı bakarken buldum. Evde uğursuz bir sessizlik vardı.

"Anne?"

Son bir nefes çekti ve sigarasını bahçeye fırlattı. Arkasını döndüğünde gözleri kuruydu. "Merhaba tatlım. Baban bu sabah gitti. Sanırım artık bizimle yaşamayacak."

"Ha," diye cevap verdim. Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Beynimin düşünce üreten kısmı hâlâ yukarda uyuyor gibiydi.

"Sanıyor musun?" dedim en sonunda.

Annem iç çekti. "Şimdilik Richard Amcana taşınacak. Toparlanınca da kendi evine çıkacak."

"Ha."

"Tatlım, biz çok uzun zamandır mutsuzduk. Sen okulu bitirene kadar beklemek istedik ama artık bekleyemedik. Bu hepimiz için en iyisi."

"Ha." Birkaç kez yutkundum. Ağzım kupkuru kalmak-

ta ısrar ediyordu. “Babam bir şey söyledi mi? Neden... Olduğu ile?..”

Annem tekrar iç çekti. “Sam, ikimizin de bunu öyle açıklayabileceğimizi sanmıyorum. Aramız her zaman kötü değildi, o zamanları hatırlıyorsun değil mi? Biz iyiydik... Ama sonra aramız bozuldu. Bunun senin için yeterince mantıklı bir açıklama olmadığını biliyorum ama başka nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum.” Yorgunlukla gülümsedi. “Emin ol, ben de bir açıklama getirmek için çok uğraştım.”

“O zaman... Peki sen iyi misin?”

“Aslına bakarsan sanırım öyleyim. Şimdilik evet, iyiyim.”

Gözlerimi ekmek kızartma makinesine diktim. “Ne yapacaksın şimdi?”

Omuz silkti. “Bunu söyleyeceğim hayatta aklıma gelmezdi ama öğretmenliği özledim. Belki de iş ararım. Kim bilir?”

Kim bilir mi? Senin bilmen gerekmez mi anne? Sen bilmiyorsan kim bilecek? Bunları ona söylemedim çünkü yanıma gelip bana sarıldı. Ona kolumla sarılmaya benzer bir hareket yaparak karşılık verdim.

“Baban seni sonra arayacak. Sana olanları sindirmen için biraz zaman vermeye karar verdi.”

“Tamam.”

Saçlarımı eliyle gözlerimin önünden çekti. “Sen iyi misin?”

“Evet. İyiyim.”

Gözyaşlarına boğulmayacağından emin olana kadar olduğum yerde kaldım. Garip ama annemin yüzü çok uzun zamandır ilk kez bu kadar metin görünüyordu.

Odama geri döndüm. Pijamalarımı çıkarmalı, duş filan almalıydım muhtemelen. Ancak odanın ortasında öylece kaldım. Ayaklarım vücudumun geri kalanından garip bir şekilde uzak ve bağımsız gibiydi. Onları hareket etmeye ikna etmeye çalıştım ama pek bir şey yapmak istemiyor gibilerdi. Bunun yerine elime telefonumu aldım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Cevap verdiğinde telefon neredeyse kendiliğinden kapanacaktı.

“Tanrım, havalimanı buz gibi!”

“Sadece hoşça kal demek istemiştin.”

“Ne oldu?” diye sordu Camilla hemen.

“Hiç. Hiçbir şey olmadı. Babam evi terk etti. Galiba annemle babam boşanıyorlar.”

Sözcükleri yüksek sesle söyleyince dizlerim garip bir şey yaptı. Vücudumu ayakta tutmayı unuttular sanki. Yatağımın ucuna oturdum. Kuruluk yine boğazıma ağırlı bir yumru gibi oturdu. Hattın diğer ucunda sessizlik hâkimdi.

“Sam. Kahretsin, bunu şimdi mi yapmaya karar vermişler? Yani, annenē çok üzıldüm ama... Mike çoktan gitti değil mi?”

“Evet. Önemli değil. Ben sadece... Bilmiyorum...”

“Sam. Çok, çok üzıldüm. Bu korkunç bir şey ve zamanlaması gerçekten çok kötü. Anne babanın ayrıldığını duymanın iyi bir zamanı olamaz gerçi ama... İyi misin diye sormayacağım, çünkü bu aptalca bir soru.”

“Hey, önemli değil, gerçekten. Sanırım sadece birine söylemek istedim.”

“İyi ki aradın ama kahretsin Sam, uçağa binmem lazım!”

Arkadan gelen uçağa biniş anonsunu duydum. Sanki yüzünü hiç görmediğim bir havalimanı moronu da hayatımı mahvetmek için elinden geleni yapıyordu. “Gitsen iyi olur. Beni merak etme. İyiyim.”

“*Say Anything!*” diye bağırdı.

“Ne?”

“*Say Anything*. 80’ler sonundan bir film. Başrolde John Cusack oynuyor. Benim favori mutluluk veren filmlerimden. Bul bir şekilde. Ve izleyeceğine söz ver.”

“Pek... Kulağa erkek filmi gibi gelmiyor Camilla.”

“O önemli değil. Önemli olan, insana kendini iyi hissettiren bir film olması. Şu an insanların beyinlerinin etrafa saçılmasını izlememelisin. Ve ben de uçaktaki sekiz saat boyunca, senin insanların beyinlerinin etrafa saçılmasını izlediğini düşünerek endişelenmemeliyim. Senin ihtiyacın olan şey, eski usul bir 80’ler romantik komedisi.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Bayılacaksın. İnince seni ararım.”

“Aramak zorunda...”

“Sam kapa çeneni. İnince seni ararım. Sadece kısa bir süreliğine... İyi olmaya çalış.”

“Camilla ben iyiyim.” Ellerim ciddi ciddi titremeye başlamıştı. İyi filan değildim.

“Tabii. Sam, dinle. Arkadaşların yanındalar, sadece şu an yakınında değiller. Ama yanındayız. İnince seni arayacağım. Sekiz saat. *Say Anything*. Şimdi gitmem lazım.”

“Tamam. İyi uçuşlar.”

“Sekiz saat. Görüşürüz Sam.”

Telefonuma, bana bir saat gibi gelen bir süre boyunca baktım.

Bilgisayarımı açtım ve söylediği filmin bir torrent'ini aradım. Dosya bilgisayarıma yüklenirken bir süreliğine izledim.

Yatağımın üzerine yattım ve kırk üç dakika boyunca tavana baktım. Bir ara annem kapıdan kafasını uzatıp Jenny Teyze'ye gideceğini söyledi. İyi olup olmadığını ve daha başka bir şeyler daha sordu ve hepsine çok anlamadan başımı sallayarak cevap verdim. Gitmeden önce odama girdi ve beni alnımdan öptü.

Mike ve Adrian'a bir mesaj attım. Ne yazacağımı bilemediğimden şöyle yazdım:

Babam evi terk etti. Geri döneceğini sanmıyorum. Zamanı çoktan gelmişti sanırım.

Adrian hemen aradı. Great Ocean Yolu'nu yarılarmıştı bile. Roxanne ve Emma'nın arkada seçemediğim bir şarkı söylediğini duyabiliyordum. "Sam, dostum, bu korkunç bir şey. Baban ne yapmış?"

"Tek bir şey değil. Sanırım. Her zamanki hali. Biliyorsun işte."

"Bu cidden... Berbat. Çok hem de." Durakladı. Adrian çok büyük ihtimalle bir şey yiyordu. "Bileklerini filan kesmeyeceksin değil mi?" dedi en sonunda.

"Yok. Film izleyeceğim. Camilla'nın tavsiyesi."

"İyi fikir. Kendini üzme. Yani, üz ama aptalca bir şey yapma. Anladın mı?"

"Tamam. Yapmam. İyi eğlenceler."

"Wi-Fi'i olan bir yere gidersek sana IM'den yazarım. Görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz Mike aradı. Yedi saniye boyunca sessiz kaldı. Arkadan gelen seslerden o da arabada

gibiymi. “Şimdi. Seninkileri tekrar bir araya getirmek için ikiz taklidi yaptığımızı detaylı bir plana girişiyor muyuz?”

“Bu göndermeyi anlamam mı gerekiyor?”

“Dostum. *Parent Tramp*?”

“Disney filmi değil mi o?”

“Evet. Ne olmuş?”

“Daha ne kadar gay olabilirsin Mike?”

Mike güldü. “En son bebek bakıcılığı yaptığım da kuzenim izletti. İzlediğim en aptalca şey olabilir. Her neyse, ikiz olduğumuza inanacaklarını sanmam.”

“Evet. Sarı saç sana yakışmaz.”

“Sen de siyah saçla daha da emo görünürsün.”

“Evet. Ayrıca, annemle babamın farklı evlerde yaşamaları çok daha iyi olabilir. Aslına bakarsan, farklı boyutlarda yaşasalar daha iyi olur ancak *Stargate*** keşfedilene kadar bununla yetinmeleri gerekecek.”

“Evet. Annen nasıl?”

Omuz silktim ama sonra beni göremediğini hatırladım. “Sanırım iyi. Şu an iyi en azından.”

Mike boğazını temizledi. “Peki ya sen?”

“Evet.”

On iki dakika daha havadan sudan konuştuk. Mike’ın ailesi SeaWorld’e gidiyordu. Sonra aramaya söz verdi. Telefonu kapattık.

Yağmur pencereme vurmaya başladı. Vücudumu bilgisayarımın etrafına sardım ve battaniyemi bacaklarımın

* Lindsay Lohan’ın başrolünde oynadığı, ayrılan annesi ve babasını bir araya getirmeye çalışan ikizleri canlandırdığı 1998 yapımı Nancy Meyers filmi. (ç.n.)

** Roland Emmerich’in yönettiği aynı isimli bilim kurgu filminde geçen, iki uzak nokta arasında hızlı ve pratik ulaşım sağlayan bir araç. (ç.n.)

üzerine çektim. Camilla'nın filmini yüzüm neredeyse ekrana yapışık halde izledim.

Film bittiğinde başka bir şey yapacak enerjim yoktu. O yüzden tekrar baştan izlemeye başladım. Bir yığın peynirli tost yaptım ve filmi üçüncü kez izlerken birkaç saatliğine uyuyakaldım. Film dördüncü kez izlerken şöyle bir mesaj aldım:

Neredesin? Bilgisayarını aç! Hemen şimdi!!!!

Camilla ünlem işaretleri hakkındaki düşüncelerimi biliyordu. Yataktan zıpladım, bilgisayarımı masamın üzerine koydum ve filmi kapattım. Sandalyeme oturdum.

Skype'a bağlanmam biraz zamanımı aldı ve sonra da yüzü ekranımda belirdi. Aynı anda hem saçını toplamaya çalışıyor hem de klavyede bir şeyler yazıyordu. Gülümseyip el salladı, dağınık atkuyruğu omuzunun üzerinde sallanıyordu. Üzerinde açık mavi, yazlık bir elbise vardı ve yüzü sıcaktan kızarmıştı. Dışarda, yağmur pencere-me çarpıyor, rüzgâr çatıdaki kiremitleri sarsıyordu. O ise başka bir gezegendeymiş gibiydi.

"Senin hayatın berbat mı diyorsun?" dedi Camilla ben daha konuşmadan. "Bir de şuna bak." Yüzü kayboldu ve webcam garip bir şekilde sallanmaya başladı. Bilgisayarını eline alıp odanın içinde döndürdüğünü anladım.

"Vay. Ne kadar çok pembe şey var."

Aslına bakılırsa, odası bir sakız makinesinin içinde patlama yaşanmış gibi görünüyordu. Nevresimi pembeydi, yatağının üzerindeki yastıklar pembeydi ve perdeleri de farklı bir ton pembeydi. Mobilyalarının hepsi hiçbir özelliği olmayan bir beyazdı.

"Değil mi?" Kendisini görmesem de sesini duyuyor-

dum. “Barbie’nin karavanında yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Tam bir kâbus. Şuna baksana.”

Webcam’i yukarı doğru çevirdi. Yatağının üzerinde devasa bir siyah-beyaz resim vardı. Deri bir koltuğun üzerine uzanmış bir kadının resmiydi bu. Başını koltuk kolçasına atmıştı. Üzerinde tek bir kıyafet parçası bile yoktu.

Camilla bilgisayarı tekrar kendine çevirdi ve masasının üzerine yerleştirdi. Yüzü tekrar ekranda göründü. “O kadının adı Simone, annemin müşterilerinden biri. Görünen o ki, anneme göre bu çocuğunun odasına asmaya uygun bir resim.”

“Ben... Uygun olup olmadığına karar verecek donanımda değilim. Belki bir daha görsem?”

Camilla güldü. “O göğüsler tanınamayacak hale gelece kadar fotoşoplandı. Ben gerçek hallerini bir çekimde gördüm. O kadar da özel sayılmazlar.”

Yüzümün kızardığının webcam’de görünüp görünmediği merak ettim.

Camilla yan tarafa doğru baktı. “Hey Sam, bir saniye bekler misin?” Heyecanla kamerada görünmeyen bir yere işaret etti. “Anne! Buraya gelsene! Tanışmanı istediğim biri var.”

Tişörtümü düzelttim, birden “Keşke üzerimi değiştirseydim,” diye düşündüm.

Camilla’nın omuzunun üzerinde bir kadının yüzü göründü. Annesi Camilla’nın daha yaşlı ve daha sert bir versiyonu gibi görünüyordu; fakat saçları kömür karasıydı ve dümdüzdü. Camilla’nınkiyle aynı dolgun dudaklara ve uzun kirpiklere sahipti; gözleri de birebir onunkiyle aynı tonda elaydı. Fakat Gabriella’nın yüzü ilgisiz bir ifadeyle donup kalmıştı. Bilgisayar ekranına baktı.

“Anne, bu Sam. Sam benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Sam, annemle tanış.”

“Şey, merhaba,” diye geveledim bilgisayarıma doğru.

“Memnun oldum,” dedi Camilla’nın annesi soğuk soğuk. Camilla’ninkinden birkaç ton daha koyu, keskin bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. “Harika bir yüzün var Sam. Hiç mankenlik yapmayı düşündün mü? Feminin yüzler şu an çok moda.”

“Anne!” Ben yataktan kalktığımdan beri ellemediğim saçımı düzeltmeye çalışırken, Camilla annesini kadrajdan itirmeye çalışıyordu. “Tamam, bu kadar tanışma yeter. Ben birazdan yemeğe inerim.”

Annesi kameraya doğru gözlerini devirdi. “Sanırım bu benim gitmem gerektiğı anlamına geliyor. Hoşça kal Sam. O kaşları aldırmanı bir düşün hiç olmazsa.”

Kapının kapanma sesi arka planda duyulurken Camilla utangaç bir ifadeyle gülümsedi. “Ve bu, Samuel, annemdi. Soruların var mı? Ya da yorumların?”

“Tıpatıp ona benziyorsun. Ama bahsettiğinden çok daha korkutucu görünüyor.”

“Evet öyle. Yaklaşık dört dakika içinde onunla konuşabileceğim her şeyi tüketmiş olacağım.” Elbisesini dizlerinin üzerine doğru çekti. “Neyse, Gabriella bekleyebilir. Sen nasılsın?”

“İyiym sanırım. *Say Anything*’i izledim.”

Yüzü aydınlandı. “Ve?”

“Epey kız işiydi. Ama birkaç tane efsane repliğı vardı.”

Sırıttı. “Ben ona kalbimi verdim, o ise bana bir kalem verdi mi?”

Elimde olmadan ben de gülümsedim. “Kaç kere izledin bu filmi?”

“Bunu bana *Halloween*’i ezbere tersten okuyabilen biri mi söylüyor? Yorum yapmayacağım.”

Öne doğru eğildi ve çenesini avucuna yasladı. “Gerçekten Sam. Nasılsın?”

Gözlerimi bir süreliğine masama çevirdim. Nasıldım? Nasıl olduğumun farkında mıydım? “İyiyim Camilla. Çok büyük bir sürpriz değildi ki. Annem sonunda bittiği için rahatlamış gibi bile görünüyor. İyiyim. Gerçekten.”

“Peki. O zaman bana neden hâlâ pijamalarla oturduğunu söyleyebilir misin?”

Superman tişörtümü çekiştirdim. Biraz iğrenç kokmaya başlamıştı. “Bilmem. Evde kimse yok. Üzerimi değiştirmek için bir sebep göremedim sanırım.”

“Sam...”

“Camilla. Ben... Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ben... Bunu yapamam. Tamam mı?”

Uzunca bir süre suratıma baktı. Gözlerimi kararlılıkla boynunun etrafına dolanmış bir parça saçına diktim. Webcam’e doğru eğildi. “Peki Sam, bu böyle olmayacak. Birazdan yemeğe çağırılacağım ama sana iki görev veriyorum. İkisini de yerine getirmeyi başaramazsan, arkadaşlığımız otomatik olarak sona erecek. Ya da geri döndüğümde belki benden bir yumruk yersin. Hazır mısınız?”

“Tanrım Camilla. Ne yapmamı isteyeceksin?”

“Travmatik bir şey değil. Söz veriyorum. Hazır. Mı-sın?”

“Tamam, her neyse. Neymiş bu iki görev?”

“İlk görev: Duş al.”

Gözlerimi devirdim. “Sanırım bunu yapabilirim. İkinci görev?”

Yanağının içini ısırarak düşündü. “Bizim eve gitmen lazım. Yarın. Sabah 9’da. Bahane istemem.”

“Ama...”

“Aaahhh! Aması filan yok! Yarın dokuzda bizde ol! Yoksa sonsuza dek ünlem işaretleriyle konuşmak zorunda kalacağım!”

Güldüm ama çıkan ses daha çok korkmuş bir koyunun melemesine benziyordu. “Peki. Yarın dokuzda. Ne yapacağıma dair bir ipucu dahi vermeyecek misin?”

Başını salladı. “Hayır. Şimdi Sam, gitmem lazım. Anem beni zorla bir sergi açılışına götürüyor. Yani, çok büyük ihtimalle gece dörtten önce dönmem. Ve sanırım, yarın için de entelektüel olarak zihin açıcı aktiviteler planlamış: manikür ve alışveriş. Eğer vaktim olursa seni aramaya çalışacağım. Ama bu süre zarfında, görevin belirlendi.”

“Korkmalı mıyım?”

Bana o şeytani gülümsemelerinden biriyle baktı. “O ne kadar ödleğ olduğuna bağlı Samuel Kinnison. Yakın zamanda konuşmak üzere.”

“Tamam. İyi eğlenceler. Hoşça kal Camilla.”

Skype penceresi karardı. O ağırlı şey boğazıma tekrar yerleşirken yedi saniye boyunca boş ekrana baktım.

Cep telefonum öttü. Üst üste üç kere.

İlk mesajı şöyleydi:

Yarın sabah 9’da.

İkinci mesajı şöyleydi:

Gitmezsen...

Üçüncü de şöyle:

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Depresif kıcıımı duşta sürüklerken hâlâ gülüyordum.

•

Kapısının eşiğine vardığımda saat 9'a 2 vardı. Kapıyı mı çalsam yoksa gizli bir mesaj var mı diye taşların altına mı baksam bilemedim. Otuz saniye boyunca kararsız bir şekilde dolandım. Ve sonra da zili çaldım.

Henry Carter kapıyı açtı. Altına siyah kot pantolon giymişti ama üstünde hiçbir şey yoktu. Ya hâlâ yarı uyuyordu, ya da belki de hiç yatmamıştı.

“Şey, merhaba Henry. Camilla bana...”

“Evet, selam Sam. Bir dakika.”

Evin içinde kayboldu. Kapı eşiğinde, ellerim ceplerimde bir o yana bir bu yana döndüm. Hava buz gibiydi ve gökyüzü de karanlık ve bulutluydu. Bir parçam evde ve yatağымda olmak istiyordu ama bir yandan da Camilla'nın ne işler çevirdiğini merak ediyordum.

Babası tekrar göründü. Neredeyse göğsüne gelen, siyah bir kare kutu taşıyordu. Kutuyu bana verdi. “Sana vermemi söylediği buydu. Umarım sana neyi teslim ettiğinin farkındasıdır. Bunun içinde hakiki bir Fender var. Acemilere göre değildir.”

Kutunun gitar kılıfı olduğunu anlamam biraz zaman almıştı. “Şey, teşekkür ederim?”

“Evet. Bunu da al.” Üzerine adres karalanmış bir kâğıdı elime tutuşturdu. “Görüşürüz Sam. Benim kızla konuştuğunda ona babasını iki dakikadan daha uzun süreliğine aramasını söyle, eğer çok zahmet olmayacak-

sa tabii.” Bundan sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi, kapının eşiğinde dikildi. Camilla’nın gidişinin üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmediğini hatırlatma güdümü zor kontrol ettim.

“Tabii. Görüşürüz Henry.”

Bir elimde ağır gitar kılıfı, diğerinde de kâğıt parçasıyla araba yolunu yürüdüm. Fitzroy’daki bir yerin adresiydi. Neresi olduğuna dair sadece silik bir fikrim vardı, o taraflara hiç gitmiyordum. Adresin altına çok güç okunan bir karalamayla şu yazılmıştı:

Mavi kapıyı ara. Kılıfın içindeki paketi Jasper’a ver.

Tanrım. Bir gitar kılıfının içindeki gizemli bir paketi teslim etmek için Jasper adındaki bir adamı arıyordum.

Belki de yataktan hiç çıkmamalıydım. Önümüzdeki iki hafta boyunca pijamalarımı hiç çıkarmamak, kabul edilebilir bir plan gibi gelmeye başlamıştı.

Kılıfı omzuma atıp kaldırıma çıktım. Sokak su birikintileri ve yapraklarla doluydu ve her şey, grinin tonlarına bürünmüştü. Yolun kenarında kararsızca dikildim.

Omuzumun üzerinden Camilla’nın evine baktım. Sokakta durduğum yerden, onun küçük bir balkona açılan penceresini görebiliyordum. Bu uzaklıktan bile, odası tuhaf bir şekilde sessiz ve boş görünüyordu.

Kâğıdın üzerindeki adrese tekrar baktım. Sonra gitar kılıfını omuzuma attım ve istasyona doğru yola koyuldum.

•

Tren ve tramvay yolculuğu sonrasında, vegan restoranı ile kapanmış bir el işi malzemeleri dükkânının arasındaki

sokağa varmışım. Telefonumdaki haritaya gözlerimi kısararak bakıyor, çaresizce nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Adresi üç kez kontrol etmişim ama orada tek görebildiğim yolun karşısındaki taşlarla döşeli dar geçitti. Geçit, genital organı sağlıklı boyutlarda çizilmiş bir fare grafittisi tarafından korunuyordu. Hiçbir yerde sokak tabelası yoktu. Telefonumdaki haritaya tekrar baktım. Kemirgen penisi geçidinin aradığım yer olduğunu söylüyor gibiydi.

Arabalara dikkat ederek karşıya geçtim. Gitar kılıfı sırtımda hopluyordu.

Islak geçit, sokağın karşısından görüldüğünden daha genişti; ancak yine de polis ikâz bandı ile kaplatılması gereken bir yere benziyordu. On iki saniye daha olduğum yerde vakit öldürdüm. Sonra Camilla'nın sesi kafamın içinde çınladı:

Ne kadar ödleksin Samuel Kinnison!

"Sanırım bunu öğrenmenin sadece tek bir yolu var," diye mırıldandım. Telefonu cebime koydum ve kaldırım taşlarına adım attım.

•

Mavi kapıyı, geçitteki en büyük duvarda olduğu için hemen gördüm. Dökülmeye başlayan kıvılcık sarmaşığının altında, beyaz boya tuğlalardan dökülüyordu. Üçüncü kat olduğunu tahmin ettiğim yerdeki silik tabelayı zar zor okuyabiliyordum. Üzerinde şöyle yazıyordu: *Mavili Kadın*.

Eski bir barın arkasında olduğumu fark ettim. Bir saniye sonra, mavi kapı aniden açıldı. Açık sarı saçlı bir

adam, kapıdan bir bisiklet geçirmeye çalışıyordu. Bana doğru baktı ve gözlerini şüpheyle kıstı. “Evet?”

“Şey... Ben Jasper’a bakmıştım?”

İfadesi, derisinin altına kaldıraç yerleştirilmiş gibi aniden değişti. “Ah, tabii ya. Sen Henry’nin kızının arkadaşısın. Ben Ethan. İçeri gir. Seni bekliyor.”

Açık sarı saçlı Ethan, bisikleti kapıdan zar zor geçirdi ve bana el sallayarak sürüp gitti. Kafamı kapıdan içeri uzattım.

“Girecek misin? İçeriye soğutuyorsun.”

İçerisi, eskiden bar olduğunu tahmin ettiğim, ancak şimdi çok büyük ve çok dağınık bir oturma odası / salon / bir bilardo masası ile kocaman hoparlör seti ve çeşitli müzik aletleri sığınağıydı. Beş adam, odanın diğer ucundaki kadife turuncu koltuklarda oturuyorlardı. Oda kahve, eski bira ve bayat sigara kokuyordu. Kapıyı arkamdan kapattım.

Koltuklardaki adamlar, süt kasalarımın üzerine yerleştirilmiş bir televizyona boş gözlerle bakıyorlardı. Sanırım *Rage*’i izliyorlardı. İkisi gözlerini bana çevirdi; çoğu tamamıyla ilgisiz görünüyordu. Yirmili yaşlardaki, kıvrıcık saçlı bir çocuk ayağa kalktı.

“Dur tahmin edeyim. Sam değil mi?” dedi kollarını kafasının üzerinde uyuşuk uyuşuk esneterek. Tişörtü yırtıktı ve altından, karnının üzerine yayılmış kıvrımlı bir dövme görünüyordu. Odadaki diğer adamların çoğunda uzun sakallar, eskimiş grup tişörtleri ve oduncu gömlekleri vardı. Birden, keşke açık mavi kapüşonlu hır-

* Nicholas Cage’in başrolünde oynadığı bir aksiyon filmi. (ç.n.)

kamı ve Oscar the Grouch* tişörtümü giymeseydim diye düşündüm. Açıklanamaz şekilde, lisenin ilk gününden bir görüntü gözümde canlandı; Justin Zigoni yanımdaki dolaba yaslanmış Brooke Piper'la öpüşürken, ben Ninja Kaplumbağalar'la bezeli kırtasiye malzemelerimi kendi dolabıma boşaltıyordum.

“Şey, evet. Ben Sam. Jasper?”

“Ta kendisi.” Jasper odanın karşısından yanıma gelip, çarpık bir sırıtışla elimi sıktı. Camilla'nınkine hiç benzemeyen, ağır bir İngiliz aksam vardı. Ben ona başımı eğerek baksam da, benden uzunmuş gibi hissediyordum.

“Sanırım bana bir şey vereceksin?”

“Ah, sanırım evet.” Aceleyle gitar kılıfının kopçalarını açtım. Camilla'nın akustik gitarının üstünde kahverengi bir kâğıt dosya vardı.

Jasper sabırsızlıkla dosyayı kaptı. “Orijinal baskı Burrito Brothers plağı.” Bana yine o yarı yalaka sırıtışıyla baktı. “Bunu onun cesedinin soğuk parmaklarının arasından koparmak zorunda kalacağımı sanmıştım.”

Koltuktaki adamlar bizimle ilgilenmeyi kesmişlerdi. Dün akşam gittikleri bir konserden bahsediyorlardı. Bیلardo masasına dayanmış, iki tane çerçeveli siyah beyaz poster dikkatimi çekti. Jasper'ın yüzü, acı ve kasvet dolu ifadeli adamların önünde kameraya bakıyordu. Yüzlerinin altına sarmal bir yazıyla *The Annabel Lees* yazılmıştı.

Jasper plağı göğsüne bastırdı. “Peki. Hazır mısın? Hadi yukarıya çıkalım.”

Tartışmak anlamsız görünüyordu. Onu barın artık yemek, ayakkabı ve çeşitli çöp saklama alanına dönüştürül-

* *Susam Sokağı*'nden bir karakter. Türkçe'ye Kırpık olarak çevrilmiştir. (ç.n.)

müş içki bölümünün arkasından takip ettim. Ahşap bir merdiven üst kata çıkıyordu. Jasper merdivenleri ikişer ikişer tırmandı.

Bir üst kat, boyaları aşınmış mavi kapıları olan geniş bir koridora açılıyordu. Bunun binanın eski otel kısmı olduğunu tahmin ettim. Her biri farklı seviyelerde dağınık olan yatak odalarına baktım. Buraya ne maksatla geldiğim konusunda küçük bir panik atak geçiriyor olmasaydım, binanın pislik içinde olmasına rağmen yaşaması güzel bir yer olabileceğini düşünebilirdim.

Jasper, beni en arkadaki odalardan birine götürdü. Odada, duvarlara yaslanmış birkaç döşekten ve tahtaları çatlamış bar sandalyelerinden başka bir şey yoktu. Jasper taburelerden birine kendini bıraktı ve karşısındakine oturmam için bana işaret etti. Plağı dikkatlice yanına, yere koydu. “Camilla bana bâkir olduğunu söyledi,” dedi.

“Ne yaptı?” diye kekeledim. “O... Neden böyle bir şey... Bilmesi mümkün değil...”

Jasper kahkahalarla güldü. “Rahat ol evlat. Demek istediğim, daha önce hiç çalmadığımı söyledi. Ama bunu da paylaştığın için sağ ol, tamam mı? Ne yazık ki, sana bugün sadece bir konuda yardımcı olabileceğim.”

Döşeklerden birine yaslanmış eski bir gitara doğru arkasına uzanırken hâlâ kıkırdıyordu.

Görünen oydu ki, gitar dersi alacaktım. Bacaklarım titrerken tabureye oturdum ve terli avuçlarımı bacaklarıma sildim.

“Tamam, şimdi, ilk seferin olduğu için nazik olacağım. Falan filan.” Yine güldü. En azından birini eğlendirdiğim

için memnundum. Gitarının akorunu yapmaya başladı. Parmakları tellere nazikçe dokunuyordu.

Camilla'nın gitarını sakarca kucağıma çektim. Aptal şeyi nasıl tutacağımı bile bilmiyordum. Kendimi koca bir gerzek gibi hissettim.

"Camilla'yı nereden tanıyorsun?" diye geveledim. Bu noktada sorması mantıklı bir soru gibi gelmişti.

"Londra'dan. Biz orada yaşarken babası ortamlarda epey ünlüydü. Vakt-i zamanında küçük Cammie'ye ders verirdim."

"Cammie" konusunda onunla dalga geçmeyi bir aklı-mın bir kenarına not ettim. "Onun gitar öğretmeni miydin?"

Gitarı bir kenara bırakırken yüzünü ekşitti. "Yakın gözlüğü takan ve kısa kollu gömlek giyen bir herife mi benziyorum sence? Ben öğretmen filan değilim. Müzisyenim. Ama evet, ona bir iki ders verdim. Özel müşterimdi, anlarsın ya?" Camilla'nın gitarındaki akor şeyleri ile oynadı. "Demek istediğim, bunu herhangi biri için yapmazdım ama Cammie rica etti. Ona iyilik olsun diye yapıyorum."

Anladık Jasper. Senin eteklerinde ders almak büyük bir onur. "Teşekkür ederim," dedim.

Camilla'nın gitarını bana geri uzattı. "Evet. Ona bana bir ziyaret borçlu olduğunu söyle bâkir çocuk."

"Sadece Sam desek?" dedim. Sesimin çok yalvarır gibi çıkmadığını ummuştum.

Jasper sırttı. "Neyse. Hadi. Basit birkaç akorla başlayalım."

“Eee? Nasıldı?”

Yağmur tam yeniden başlarken eve dönmüştüm ve son dört saati pencereadaki damlacıklara, kırmızı defterimdeki boş sayfaya ve bilgisayar ekranıma bakarak geçirmiştım. Camilla sonunda beni Skype’tan aradığında, çatıdan gelen yağmur sesinin arasında onun sesini duyabilmek için bilgisayarımın sesini sonuna kadar açmak zorunda kaldım.

Bilgisayarını yastığının üzerine yerleştirmiş, kendisi de yatağına uzanmıştı. İçinde sevdiği koyu İngiliz çayı olduğunu tahmin ettiğim bir fincan yanında duruyordu. Saçını omuzlarından aşağı bırakmıştı. Bugün her zaman-
kinden daha dalgali görünüyordu.

Annesi onun günün büyük bir bölümünde alışverişe çıkarmıştı. Camilla’nın vintage dükkânlarına bakınarak saatlerini haracayabileceğini biliyordum ama alışveriş merkezlerini hiç sevmeydi. Florasan ışıklarından nefret ediyordu ve her şeyin aynı olması onu mutsuz ediyordu. Gabriella’nın bunu bilmesi gerekirdi. Camilla yorgun görünüyordu.

“Aslında iyiydi. Jasper iyi bir öğretmen. Üç akoru çözdüm. Sayılır. Parmaklarım kanıyor gibi hissetmem normal mi?”

Sırıttı. “Evet. Alıştırma yapmaya devam et. Ne kadar kısa zamanda nasır tutacaklarına inanamayacaksın. Ve üç akor öğrenmen süper, çünkü üç akorla bir sürü şey çalabilirsin. Dur, sana iyi gitar tableri bulabileceğin birkaç sitenin linklerini göndereyim.”

“Gerçekten parça çalabileceğimi mi düşünüyorsun?”

“Ben dönene kadar Jimmy Page’le aşık atacak hale geleceksin.”

Onun kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Masadan yatağıma geçip bilgisayarımı yastığımın üzerine yerleştirdim. “Sen öyle diyorsan öyledir,” dedim umursamazca. “Jasper bana senin on iki yaşındayken bile bir müzik dahisi olduğunu söyledi.”

Camilla’nın yanakları kızardı. Çayından yavaşça büyük bir yudum aldı. “Onun öyle demesine bakma,” dedi en sonunda. “Bence kendi öğretmenlik yeteneklerini övüyordur o.”

Yüzüne dikkatle baktım. Webcam’in hemen solundaki bir yere bakıyor, elleri yatağının üzerindeki örtüyle oynuyordu. Tüm gün boyunca ona milyonlarca soru sormak için yanıp tutuşmuştum. İlk sırada da bu kadar yetenekliyse neden onu bir şey çalarken hiç duymadığım vardı ve bu konuyu her açtığımda yüzünde neden garip bir ifade belirlediği. Ama mahcup ve utangaç görüldüğü için onu daha fazla huzursuz etmek istemedim. Şimdilik sorgumu sonraya saklayacaktım.

“Neyse, Jasper’ın yeri çok havalı. Sanırım orada on sekiz kişi filan yaşıyor.”

“Evet, orayı ben de çok seviyorum. Ama içerisi biraz fazla erkek kokuyor. Bir gün seni Jasper’ın grubunun konserine götüreyim. 70’lerden kalma gibi görünebilirler ama aslında The Annabel Lees çok iyi bir müzik yapıyor. Seversin bence.”

Oturuşumu dikleştirdim. “Camilla, ona verdiğin o plak... Çok mu değerliydi? Yani, sana mutlaka ödeyeceğim, ama...”

“O konuya takılma. Hiç önemli değil. Ama Sam?” Kameraya doğru eğildi. Bilgisayarın kötü ışığında bile gözlerinin parladığını görebiliyordum.

Ben de ona doğru eğildiğimi fark ettim. “Evet?”

Gözleri muzipçe kısıldı. “Bir sonraki görevine hazır mısın?”

•

Bulabildiğim en garip beş nü tablonun fotoğrafını çekmem için beni National Gallery’ye gönderdi. Ona gerçekten olağanüstü bulduklarımı mesaj attım, o da annesinin ofisinde tıkılıp kalmışken hepsini puanladı. Galeride daha önce fark ettiğimden çok daha garip nü tablolar vardı. İçeride hiç pencere yoktu. Bu da bana kendimi, dış dünyayla tek bağımın telefonun diğer ucundaki Camilla olduğu bir uzay zaman bükülmesinin içindeymişim gibi hissettirmişti. Galeride koridorlarında dolanırken, aklımdan senaryom için birkaç sahne geçti ama hiçbirini not etmekle uğraşmadım. Killer Cat halkı en son boyutsal bir yarığın iki ayrı ucunda sıkışıp kalmış olduğundan, hikâyemin gidişatından da emin değildim zaten.

Camilla en garip beş nü fotoğraf projesi için o kadar heyecanlandı ki, beni saçma bir sürü şeyin en iyi beş örneğini toplamam için tekrar şehir merkezine gönderdi. Bunların arasında, en aptal beş restoran ismi, porno kelimeleri de olabilecek en iyi beş sokak ismi, en iyi beş garson bıyığı. En iyi beş bıyığın telefonla fotoğrafını çekmem biraz riskli oldu ama *Star Wars*’dan Lando Calrissian’a benzeyen bir barmenle bir Meksika restoranında fotoğ-

raf çekirtmeyi başardım. Görevimi Meksikalı Lando'ya açıklayınca, ikimizin de kafamızda birer sombrero* ile poz vermemiz koşuluyla benimle seve seve fotoğraf çekirtmeyi kabul etti. Camilla sombrero fotoğrafını o kadar çok sevdi ki, bilgisayarına duvar kâğıdı yaptığını söyledi.

Hal Hartley** diye bir adamın yönettiği *Trust* diye bir filmi izlememi söyledi. İki kez izledim ve sonra da çektiği her şeyi internetten indirdim. Uyuyamıyordum ama yorgunluktan gözlerimin kan çanağı olmasını da neredeyse umursamıyordum. Filmler harikaydı. Bilgisayarımın yanında onun Skype'tan aramasını beklerken, kırmızı bir defterin yarısını diyaloglarla doldurduğumu fark ettim. Camilla annesiyle birlikte moda lansmanlarından birinde tıksıp kalmıştı, o yüzden sadece mesaj atabildi ama sanırım Hal Hartley'yi sevdiğim için heyecanlıydı. Bana bize ilk geldiğinde "ufuklarımı genişleteceğime" ve onun filmlerinden biri izleyeceğime dair ona söz verdiğimi hatırlattı. Bu, şimdi bana yıllar önce olmuş gibi geliyordu.

Cuma günü, Camilla beni yirmi dolardan ucuza bulabildiğim en saçma şeyi almak için Smith Sokağı'ndaki bir vintage dükkânına gönderdi. Mağara büyüklüğündeki dükkânı taramam neredeyse üç saatimi aldı ama sonunda, kenarında kocaman bir tavuskuşu tüyü olan çelik mavisi bir silindir şapka buldum. Camilla beni sonunda Skype'tan aradığında, saat gecenin ikisiydi ve ekranın karşısında pijamalarım ve şapkamla oturuyordum. O kadar çok güldü ki, gözlerinden gerçekten de yaşlar gel-

* Meksika'ya özgü bir hasır şapka. (ç.n.)

** 80'ler ve 90'lar Amerikan bağımsız sinemasının öncülerinden, *Henry Fool*, *The Unbelievable Truth* ve *Simple Men* gibi kült filmlere imza atmış yönetmen. (ç.n.)

di. Bana bunun gördüğü en iyi şapka olduğunu ve döndüğünde onu benden ödünç alacağını söyledi. Ne zaman dönmekten bahsetse midem o garip dansını yapıyordu. Akşam yemeğinde taco'yu* fazla kaçırmış olmalıydım.

Bu maceraları gelişigüzel uydurduğunu biliyordum. Ancak sabahları ancak onun bana söylediklerini harfiyen yaparsam yataktan çıkabildiğimi fark ettim. Galiba biraz acınası bir durumdaydım. Düzenim bozulmuştu, her şey berbat ve kafa karıştırıcıydı. O kadar yorgundum ki hâlâ nasıl ayakta durduğumu bilmiyordum. Evimiz fazla sessizdi ve *KCftTMoJ* içinden çıkılmaz bir hal almıştı ve ne zaman yazmaya çalışsam, sayfaları mekanik bir şekilde yarı yamalak eskizler ve minicik notalarla dolduruyordum.

Annem zamanının büyük bölümünü Jenny Teyze ile geçiriyordu. Özgeçmişini güncellemiş ve yenide tam zamanlı olarak sigara içmeye başlamıştı. Beklenmedik anlarda gözyaşlarına boğuluyordu, mesela KFC'nin şu aile kovası reklamı ne zaman yayınlansa. Hiçbir şey konuşmadan birbirimizin etafında dönüp duruyorduk. Onu benimle bir Hal Hartley filmi izlemeye ikna etmeye çalıştım ama bana "ruhsal mesafeye" ihtiyacı olduğunu söyledi.

Tatilin ikinci haftasının tamamı boyunca yağmur yağdı. Camilla ve annesi birkaç günlüğüne Malezya'daki bir spa merkezine gittiler ve bu yüzden bir süre Skype'tan konuşamadık. Onun tavsiyesi üzerine, Allison'ın çalıştığı akşamlar Schwartzmans'da takılmaya başladım. Ödevimi ve defterlerimi de yanımda götürüp senaryom üzerinde çalışmaya çalışıyordum ama senaryom Sundance'te**

* Tortilla, et, peynir ve çeşitli sebzelerle yapılan bir tür Meksika yemeği. (ç.n.)

** Amerika'nın Utah eyaletinde gerçekleştirilen, bağımsız filmlerin yarıştığı bir film festivali. (ç.n.)

gösterilen deneysel filmlere dönüşmüştü. Killer Cat halkı, özlemle aya bakıp ulurken hiçbir şey yapmadan oturuyor ve yalanıyorlardı.

Sonunda Allison'la konuşmaktan başka bir şey yapamıyordum. Camilla ve Mike ile konuştuğundan şüphelenmiştim çünkü bana annem ve babamla ilgili hiçbir şey sormuyordu. Bunun yerine anlayışla başım yana yatırıyor ve içtiğim kahvelerin parasını ödetmiyordu. Üniversitede Asya Çalışmaları okumak istediğini ve hayalindeki işin Birleşmiş Milletler'de çevirmen olarak çalışmak olduğunu öğrendim. Daha önce ona hiç gelecekte ne yapmak istediğini sormadığım için kendimi kötü hissettim. Çalışırken mavi bir üniforma giyiyor ve atkuyruğu yaptığı saçına aynı renkte bir kurdele takıyordu. Saçı yüzüne yapışmıyorken, Allison on üç yaşından biraz daha büyük gösteriyordu. Güzel görünüyordu hatta. Bu benim için tuhaf bir keşif olmuştu.

Jasper'la üç ders daha yaptık; gerçekten kafa dengi ve tanıştığım kadar züppe olmayan biri çıktı. Bütün bir öğleden sonrasını onunla ve ev arkadaşlarıyla müzik dinleyerek ve bilardo oynayarak geçirdim. Henry'nin bir keresinde Camilla'nın göbek adına ilham verdiğini söylediği şarkı *Ruby Tuesday*'in* üç akorlu kötü bir versiyonunda neredeyse uzman hale geldim. Parmak uçlarım sertleşmeye ve nasır tutmaya başlamıştı.

Babamla kırk yıllık dostmuşuz gibi kahve içtik. Hâlâ umutsuz görünüyordu; yani hangi gezegene ışınlandığını bilmiyordu sanki. Annemle ayrılmalarıyla ilgili, kendi-

* The Rolling Stones'un 1967 tarihli *Between the Buttons* albümünden bir şarkı. (ç.n.)

sini bulmakla ilgili bir şeyler gevelemekten başka hiçbir şey söylemedi. Şimdiye kadar nerede olduğunu bulmuş olması gerektiğini ve yastıkların arkasına baksa iyi olacağım söylemek istedim ama bunların yerine hiçbir şey söylemedim, konuşmamın yarısında dinlemeyi bıraktım. Bütün bu olanların tek iyi yanının artık babamla ve aptallıklarıyla uğraşmak zorunda olmamam olduğundan emindim.

Kendimi sabahın üçünde Camilla'ya uzun bir mail yazarken buldum. Mail çoğunlukla *Amateur*'ün' senaryosu ve az da olsa babamla ilgiliydi. Nihayet bir mail'le cevap verdi. Bana babama kızgın olmaya hakkım olduğunu ama bunun sonsuza kadar sürmemesi gerektiğini söyledi. Başka da bir şey söylemedi.

Annesinin onun için yaptığı çılgınca programların arasında internete girmeyi başardığında, Warcraft Dwarfunun iki level daha atlamasına yardım ettim. Mesajlarla adam asmaca oynadık ama onda kazanmanın yanına bile yaklaşmadım. Bir keresinde de gece yarısı poker oynadık ve onda kırıp geçirdim. Skype'a gelebilecek zaman bulduğunda çoğunlukla filmlerden ve *Battlestar Galactica*'dan konuşuyorduk. Ve onun çocukluğundan beri yaşadığı yerlerden, Reddit'teki saçma konulardan, Hal Hartley'nin süper biri olduğundan. Çalmayı çok sevsem de gitarda ne kadar kötü olduğumdan ve ikimizin de bir gün bir barda yaşamak istemesinden. Anne babalarımızdan başka her şeyden konuşuyorduk ve bu benim çok işime geliyordu.

Perşembe akşamı saat 19:16'da, oturma odasında otur-

* 1994 yapımı bir Hal Hartley filmi. (ç.n.)

muş *The Fog*’u sesi çok kısık izliyordum. Annem Jenny Teyze ile akşam yemeğine çıkmıştı ve eve dönmesine saatler vardı. Yine de ne zaman ön pencereden içeriye araba ışıkları süzülse yerimden zıplıyordum. Camilla, Henry çalıştığı için havaalanından eve taksiyle dönecekti. Yolda bize uğrayacağına söz vermişti ama eve gidip bavullarını boşaltmaktan başka bir şey yapmak isteyeceğini...

Penceren içeriye bir çift araba ışığı daha sızdı. Ve bu sefer, ışıklar geçip gitmedi.

Olduğum yerde yedi saniye boyunca kaldım. On ikinci saniye ayağa kalkmaya teşebbüs ettim ama kendimi biraz ahmakça hissederek yarı oturur pozisyonda kaldım. On beşinci saniyede araba bagajının kapanma sesini duydum ve kendimi kapının önünde, beynim hareket ettiğimi anlayamadan ellerim kapı koluna doğru uzanırken buldum.

Islak bahçe yolunda yankılanan ayak sesleri duydum.

Camilla, kapımızdan içeri bavullardan oluşan bir fırtına gibi girdi ve her zaman yaptığı gibi sohbete başladı. Kendini bavullarından, eldivenlerinden ve şapkasından hepsini birer birer çıkarıp yere atarak kurtardıktan sonra birden özgür kalmıştı. Koca bir nefesle kendini yatıştırdı. Ve bana gülümsedi.

İlk ben mi hareket ettim yoksa o mu bilmiyordum. Neredeyse, biri benim filmimde bir sahneyi atlamış ve ben aksiyonun bir kısmını kaçırmıştım. İlk fark ettiğim şey kollarımı ona doladığım oldu. Paltosu yağmur yüzünden nemliydi ve gerçek Camilla kilometrelerce yünden oluşan katman altında bir yerlerde gibiydi. Ama hâlâ oydu. Ve geri dönmüştü. Ona döndüğü için çok mutlu olduğumu

* 1980 yapımı John Carpenter’ın yönettiği bir korku filmi. (ç.n.)

söylemek istedim ama ağızımdan dökülen kelimeler, benim standartlarımda bile tuhaftı:

“Çok uzun kaldın.”

Kendini kollarımdan sıyrıp bana baktı. Yüzünden bir sürü farklı ifade geçti. Bunlardan biri, onda nadiren gördüğüm bir ciddiyetti. “Biliyorum.”

Paltosunu çıkardı ve saçını salladı. Elimi tutup beni oturma odasına sürükledi. Koltuğa kendini attı ve beni de yanına oturttu. Yanıma iyice yaklaştığında hâlâ elimi tutuyordu. Kişisel alanımın böyle ihlal edilmesini çok da umursamadığımı fark ettim. Elim onun elindeyken haftalardır kendimi ilk kez bu kadar iyi hissetmişim.

“Peki Sam. Anlat o zaman.”

Ve anlattım. Ona annem ve babamdan bahsettim. Annemin iki senedir olan mutsuzluğundan ve babamın her şeyi zombi gibi karşılamasından. İkisinin de artık ne kadar rahatlamış görüldüğünden, babama çok uzun zamandır kızgın olduğumdan ve annem için ne kadar üzülüğümünden ve artık sadece annemle yaşayacağım için aslında mutlu olduğumdan. Kendimi yavaş yavaş sönen koca bir balon hissederek konuştum durdum. Nefesim kesilene kadar konuşmayı sürdürdüm. Kendimi artık boş, yorgun ve durgun hissediyordum.

Camilla konuştuğum süre boyunca beni yakından izledi. Uçaktaki kabin basıncından mıdır bilmem ama gözleri daha önce hiç fark etmediğim renklerle, küçük yeşil ve altın kıvılcımlarla beneklenmişti. Gözleri hatırladığımdan çok daha büyük ve sıcaktı.

“Her şey cidden tepetaklak oldu,” diye mırıldandım.

Elimi iki eli arasında sıkıca sıktı. “Annen ve babanın

ayrılmasına çok üzüldüm. Ayrıldıklarında burada olmadığım için üzgünüm. On gün boyunca sürekli yağmur yağdığı için de üzgünüm.”

Niye bilmiyorum ama sadece bunları söylemesi yeterli olmuştu. Ellerimize baktım. “Camilla, ben demek istedim ki... Teşekkür ederim. Yani sen... Ne yapardım bilmiyorum. Sen olmasaydın.” Yutkundum. Neden birden dört yaşındaymışım gibi konuşuyordum?

Yüzüne göz attım. Camilla’nın gözleri de ellerimizin üzerindeydi. “Döndüğüm için çok mutluyum Sam. Gabriella’yla bir güne daha dayanabilir miydim bilmiyorum. Henry söz konusu olunca, en azından ne beklemem gerektiğini biliyorum. Neredeyse okul için heyecanlıyım. Bir tür düzene tekrar dönmek, iç rahatlatıcı olacak.”

Dalgınlıkla elimi çevirdim. Avucum onunkinin üzerinde dümdüz ve sıcacıktı. “Statüko iyidir,” diye mırıldandım.

Bana gülümsedi ancak bir saniyeliğine, yüzünden tereddüte benzer bir şey geçti. “Evet. Gerçekten de öyle,” dedi.

Çabucak elimi bıraktı ve sonra tekrar ortalıkta dolaşarak getirdiği binlerce hediyeyi çıkarmaya başladı. Bana bir yığın korsan DVD ve Singapur Sanat Müzesi’nden aldığı minyatür bir kurma uzay robotu getirmişti. Bana ayrıca, yüzü orijinallikten şüphe uyandıracak kadar kötü yapılmış bir Battlestar Galactica Komutan Adama figürü getirmişti. Figürü yüzümün önünde salladı.

“Biraz şey görünmüyor mu?”

“Asyalı mı?” dedi kıkırdayarak. “Beğeneceğini düşündüm. Sana bir şeyim daha var.” Ceketinin ceplerini alt

üst etti. “Bunu bir vintage dükkânında buldum. Movie World”den alınma bir hediyelik eşya olduğunu sanma yani.”

Yumruğunu benimkinin üzerine uzattı ve elime küçük bir şey bıraktı.

Avucumun içindeki, ucunda minicik bir çekim tahtası olan bir anahtarlıktı. Önü, yönetmenlerin dijitale geçiş yapmadan önce kullandıkları türden, gerçek bir karatahta gibi görünüyordu. Minicik bir tebeşirim olsa üzerine gerçekten de filmimin adını yazabilirdim.

“Bu... Harika. Camilla, ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim.”

Yanakları pembeleşti. “Altı üstü anahtarlık. Gözyaşlarına gerek yok.”

“Kapa çeneni. Kastettiğim o değil. Demek istediğim, teşekkürler. Tekrar. Her şey için.”

Bana yarım bir gülümsemeyle baktı. “Döndüğüm için gerçekten çok mutluyum Sam. Bir kere, haftalardır korku filmi izlemedim. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama yoksunluk semptomları göstermeye başlamış olabilirim.”

Bana verdiği DVD yığının gözden geçirdim ve aralarından yeni *Saw* filmini çıkardım. “Acelen var mı?”

Botlarını çıkardı. “Havaalanı kokusu üzerime sinmiş olmalı. Ama biraz kalabilirim.”

Her zaman oturduğu koltuğun bir kenarına kıvrıldı. DVD’yi okuyucuya yerleştirdim ve yanına iliştim. Film ekranda oynamaya başladı. İkimiz de pek izliyor sayılmazdık. Camilla’nın anlatacak çok şeyi vardı ve ben, ikiye bölünen

* Queensland, Avustralya’da bulunan bir eğlence merkezi. (ç.n.)

hatunun filminin onun anlattıkları kadar ilgi çekici olmadığını fark ettim. Sesi evimizi doldurmuştu ve ben kendimi git-tikçe daha az çalkantılı hissediyordum. Hissettiğim...

Neydi hissettiğim?

Kesinlikle rahatlamıştım. Yani, bu mantıklı bir tepkiydi. Camilla benim günlük rutinimin bir parçasıydı; o rutinin bozulmasının negatif bir tepki doğurması gerekirdi ve normal olana geri dönüşün de pozitif bir tepki. Objektif olarak bakarsak, döndüğü için mutlu olmam, tamamen mantıklıydı.

Ama başka bir şey daha vardı.

Biraz sinemadaki o ana benziyordu. Işıkların söndüğü ve izleyenlerin konuşmalarının dindiği o birkaç saniyelik sessizliğe. Huzurlu, tanıdık, bir şekilde sadece... Güvenli.

Hayatımın karmakarışık halini düşündüm. Killer Cat halkımı düşündüm; amaçsız ve işe yaramazlardı ve de senaryomdaki hiçbir şeyin açıklayamayacağı bir şey için yanıp tutuşuyorlardı. Kafa karışıklığı, elektrikli testere-li bir psikopattan çok daha tehlikeli olan babamı düşündüm. Ve sonra da, tutarlı ve güvenilir Camilla'nın hayatımda anladığım tek şey olduğunu.

Bu yüzden kendime başka bir şeyi düşünme izni ver-medim. Çünkü Camilla eve dönmüştü.

Mike ve Adrian da döndüler. Allison, özgürlüğümüzün son birkaç günü de bitmeden matematik cehenneminden azad edildi. Dondurucu soğukta parkta ya da Schwartzmans'ın neredeyse aynı seviyedeki soğukunda ya da cumartesi öğleden sonrası 1940'lardan iki komedi filmi gösteren Astor'da oturduk. Astor buz gibiydi. Filmler berbattı. Ama umurumuzda da değildi.

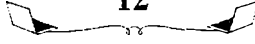
Yanımıza battaniye aldık. Üstümüze çekip, 1940'ların taramalı tüfek gibi diyaloglarını Tarantino'dan esinlenmiş alternatif replikler fısıldayarak bastırdık. Allison, Tarantino repliklerinde şaşırtıcı derecede becerikli çıktı. Adrian'ın yanaklarını kızartacak ve Mike'ın patlamış mısırını boğazında bırakacak bir küfür dağarcığı vardı.

Camilla, kedi gözlükleri burnunun ucunda, dizleri benimkilere değerek, battaniyenin altına sokulmuştu. Ekranda ne zaman saçma bir şey olsa beni dürtüyor, kıkırdıyor ya da homurdanıyordu. Gözleri, filmin kesik ışığında parlıyordu.

Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hissediyordum. Değişmesi gereken hiçbir şey yok gibiydi. Ve bu düşünce aklımdan geçer geçmez panikledim.

Nazarın nasıl bir şey olduğunu bilecek kadar çok film izlemiştim.

Bundan çok daha akıllı olmam gerekirdi.

Boşuna Adına Sirenlerin Şarkısı Demiyorlar

Dünyanın bazı yerlerinde gerçekten önemli olaylar meydana geliyordu. Savaşlar çıkıyor, depremler oluyor ve insanlar bilimsel buluşlar yapıyorlardı. Ama Bowen Lakes Lisesi'nde bunların hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü yeni dönemin en önemli olayı Bahar Dansı'ydı.

Maskeli balo fikri büyük bir hevesle benimsenmişti; ama Eski Hollywood'a neyin dahil olduğu ile ilgili büyük anlaşmazlıklar vardı. Görünen oydu ki insanlar bu konuda benim fikrimi almak istiyorlardı. Camilla, beni kendi bir şekilde sorumlusu olduğum uzun bir tartışmanın yaşandığı bir komite toplantısına sürükledi. Bu toplantıda, Eski Hollywood'un bitiş tarihinin resmi olarak 1980 olduğuna karar verildi. Bu, objektif olarak yanlış olsa da, *Star Wars* ucundan dahil olduğu için itiraz etmeye hiç niyetim yoktu.

Sharni Vane, tatilde Johan Warrington ile işi pişirmiş-

ti. Justin'ın bir özel okuldan bir kızla çıktığını duydum ama bu, onun Camilla'ya yanaşmaya çalışmasına engel olmamıştı. Onunla konuşurken sürekli koluna dokunuyor, bu da benim elektrik şoku veren bir cihazım olmasını istememe sebep oluyordu. Son dört seneyi, hayatımın kış tarafında irinli bir tümör olarak geçirmemiş gibi bana yalakalık yapmaya bile kalkıştı. Adrian'ın Yıldız Gemi-si Atılğan'ın kaptanı olma şansı ne kadarsa, benim de Justin'le arkadaş olma ihtimalim o kadardı. Camilla'nın hatrına, ona karşı kibar sayılırdım. Justin hâlâ tam bir gerizekâh olsa da.

Allison sonunda saçını istediği gibi kestirmişti. Sa-nırım yeni saçını yeni sömestra büyük bir giriş yapmak için saklamıştı. Dolabımın önünde yanıma yaklaştığında, yaklaşık dört saniye boyunca kim olduğunu anlayamadım.

“Nasıl olmuş?” dedi.

İnce telli sarı saçları gitmişti. Yerine gelen şey, parlak bakır kırmızısı, kısacık bir modeldi. Niye anlayamadım ama yeni saç gözlerini olduklarından iki kat daha büyük göstermişti. Allison artık gerçekten on altı yaşında gösteriyordu. Harika görünüyordu.

“Harika görünüyorsun,” dedim. Söylediklerimi neden önemsedğini bilmiyordum ama Allison'ın yüzü aydınlandı. Veronica ve Annie, etrafında dolanıp duruyorlardı; anlaşılan o ki Allison'ın saçını bir grup başarısı olarak görüyorlardı.

Annem şehrin diğer ucunda öğretmenlik yapmaya başladı. Perşembe günleri için, sadece ikimize ait, akşam yemeği ve sonrasında film den oluşan yeni bir rutin baş-

lattı. Kendine endüstriyel boyutta bir nikotin bandı kutusu edindi. Ayrıca bana aklına estikçe sarılmaya başladı ve babamın çalışma odasını bir yoga stüdyosuna çevirdi. Evde bu kadar çok likralı şey giymemesini dilerdim ama o kadar mutlu görünüyordu ki, sonunda likra konusunu göz ardı edebileceğimi düşündüm.

Babam şehir merkezinin yakınındaki bir daireye taşındı. Üç buçuk hafta onu görmeye gitmeyi erteledim ancak sonunda Mike ve Camilla beni onu ziyaret etmem için zorla tramvaya bindirdiler. Babam, dairesinin ikinci odasını benim için ayırmıştı. İçinde tek kişilik bir yatak ve ayakta zor duran Ikea'dan alınma mobilyalar vardı. Yatağın üstündeki duvara da, bir *Friday the 13th** posterini yamuk asmıştı. Bu oda hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum çünkü burada zaman geçirmeyi planlamıyordum. Camilla kolumu sıkıp komedinin üzerine bir fotoğrafı bantla yapıştırana kadar, odanın ortasında öylece durdum. Fotoğraf, benim ve Meksikalı Lando'nun bulanık bir fotoğrafıydı. Kafalarımızda devasa sombrero'lar vardı.

"Belki fikrini değiştirirsin diye," dedi.

Jasper'dan ders almaya devam edebileyim diye bana ikinci el bir gitar seçmemde yardımcı oldu. Jasper'la yaptığımız derslerin yanı sıra bana basit alıştırmalar yaptırdı. Teşvik edici görünmeye çalışıyordu ama ne zaman gitar çalsam, yüzüne kulak zarını çatalla deliyormuşum gibi, acı çeken bir ifade yerleşiyordu. Nedense, Mike, onun benim müzikal beceriksizliğim karşısındaki bu tahammülsüzlüğünü çok komik buluyordu.

* 1980 yapımı kült bir korku filmi. Sean S. Cunningham tarafından yönetilmiştir. (ç.n.)

Mike ile gittikçe daha az vakit geçirir olduk. Nasıl bu noktaya geldiğimizi bilmiyordum. Sıradan bir spor salonuna gidiyor, koşup ağırlık kaldırıyor ama karate salonuna bir daha adım atmamıştı. Okulda her zaman ne kadar konuşuyorduksak o kadar konuşuyorduk ama konu hep önemsiz şeyler oluyordu. Birkaç kez, Travis konusunu neredeyse açacak oldum; ama Mike'la böyle bir konuyu tartışma fikri, tahmin edilebileceği üzere beni korkuttu. Sorunun her ne idiye kendi kendine çözüleceğini düşünüp duruyordum. Sonuçta, söz konusu olan Mike'tı, çözülmek zorundaydı. Ama aramızda bir gariplik girmişti işte ve eski halimize nasıl döneceğimizi bilmiyordum.

Günler uzamaya ve hava düzelmeye başladıkça, Camilla'nın babası daha sık seyahat eder oldu. Evde olduğu zamanlarda, duvarlar üzerine geliyor gibi evin içinde dolanıp duruyor, bize yarım yamalak cümleler ediyor ve genel olarak aksi bir baş belası gibi davranıyordu. Camilla Schwartzmans'da bir garsonluk işi buldu. Bana bunu, bizim evden başka gidecek bir yeri olsun diye yaptığımı söyledi ama ben, bunu babasının yerinde duramamasına karşı bir tür sigorta olarak yaptığını düşünüyordum.

Henry'nin onu yine bir yerlere sürüklemesinden korktuğunu biliyordum. Yine de bu ihtimal üzerinde düşünmeye hazır değildim.

Kızlar çalıştıkları zaman bize hep köşedeki aynı yeşil masayı ayırıyorlardı. Mike, Adrian ve ben Schwartzmans'da ödev yaparak ya da poker oynayarak çok fazla vakit geçirir olmuştuk. Yaşlı müdavimler bizim masamıza çocuk masası demeye başlamışlardı ama kimse bizimden şikayetçi olduğu yoktu.

Killer Cats from the Third Moon of Jupiter dolabımın arkasını boyladı. Sanırım yazdığım en kötü şeylerden biriydi.

Yeni rutinden nefret etmediğimi fark ettim. Ne yazık ki, yeni rutin çok uzun sürmeyecekti.

•

Bir yerde önemli olayların hep perşembe günleri gerçekleştiğini okumuştum. Bunun arkasındaki mantığın ne olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bir perşembe öğleden sonrası hayatımın tamamen değiştiydi.

Sabah teneffüsüydü, bilgisayar laboratuvarında tüm yazıcıları donduran bir virüsü çözmeye çalışıyordum. Camilla, klavyemin yanındaki sıraya tünemiş sabırsızlıkla bacaklarını sallıyordu. Ona doğum gününde verdiğim hediyelerden birini takmıştı: Ucunda Camilla hareket ettikçe birbirine çarpan iki tane sosis köpeğinin olduğu bir kolye. Sosis köpeklerini neden bu kadar sevdiğini bilmiyordum ama aramayı bilerseniz internette aklınıza gelebilecek her türlü garipliği bulabilmenize müteşekkirdim.

“Sam, hadi ama! Hava mükemmel ve ben biraz güneşlenmek istiyorum. Bu daha ne kadar sürecek?”

Sandalyeme çarpan ayaklarının çıkardığı sesi görmezden geldim. “Bilmiyorum. Bu çok karmaşık ve önemli bir virüs. İstemiyorsan beni beklemek zorunda değilsin.”

“Öğlen arasında voleybol alıştırırmam var. Sen de bu akşam annenlesin. Yarın öğlen arasında Dans Komitesi toplantım var. Haftasonu babamla Adelaide’e gidiyoruz. Başka ne zaman vakit geçireceğiz?”

İç çekerek arkama yaslandım. Bu haftasonu burada olmayacak olması çok kötüydü. Astor'da *The Shining** gösterimi vardı ve Camilla'nın onu daha önce hiç izlemediğini biliyordum.

"Alessandro'yu suçla, beni değil," dedim.

"Suçluyorum zaten. Bu onun bu seneki kaçınıcı gıda zehirlenmesi?"

Yazıcı ayarlarına bakarken güldüm. "Biliyorum. Adam, altı günlük pizzayı kahvaltıda yememesi gerektiğini öğrenmeli."

"Diyet kola ve kebabla yaşayan birinin daha sağlam bir bünyesi olmasını beklersin." Botlarım sandalyemin oturma kısmının kenarlarına yerleştirip beni sağa sola döndürmeye başladı. "Ama bunu şu an mı yapmak zorundasın Sammy? Alessandro dönene kadar bekleyemez mi?"

Ayaklarımı yere koydum, ellerimi onun iki yanında sıranın üzerine yerleştirdim ve kendimi sabitledim. Camilla'nın dizi biraz göğsüme batsa da onun beni bir daha döndürmesini engellemeye kararlıydım.

"Vaayy, sert çocuk Sam," dedi sırtarak.

Gözlerimi devirdim. "Bu iş için bana para ödediklerini biliyorsun değil mi? Hem ayrıca, ya Dans Komitesi'nin acilen poster baskısı alması gerekirse? Bu problemi çözmek, beni Sharni Vane'in gazabından koruyacak tek şey olabilir. Ciddiyim, senin için erkeklik organlarımı tehlikeye atamam."

Göz kırptı. "Aman erkeklik organlarını tehlikeye atacak bir şey yapmayayım Sammy."

* Başrolünde Jack Nicholson'ın oynadığı, Stephen King'in aynı isimli romanından uyarılma Stanley Kubrick başyapıtı. (ç.n.)

Ben cevap veremeden cep telefonu biplendi. Mavi elbisinin cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı.

“Her şey yolunda mı?”

“Ne? Şey, evet. Sadece... Birini aramam lazım. Birazdan seninle burada buluşurum.” Kolumu önünden çekti ve ben bir şey demeye fırsat bulamadan sıradan atlayıp aceleyle odadan çıktı.

Zil çalana kadar laboratuvarıda bekledim ama geri dönmedi. Bir sonraki dersimiz edebiyattı ama yine de onun dolabının önünden geçmek için yolumu uzattım. Onu hiçbir yerde bulamadım. Etrafa sordum ama kimse onu görmemişti. Sınıfa girdim ama sandalyesi de boştu. Mike onu görmemişti. Allison da onu görmemişti.

Bay Nicholas’ın sınıfına yedi dakika geç girdi ve kapıya en yakın sıraya oturdu. Hemen kötü bir şey olduğunu anladım. Gözleri kocaman açılmış, garip garip bakıyordu ve yüzü solgundu. Dikkatini çekmeye çalıştım ama dersin büyük bir bölümünde boş boş yere baktı. Ben de doksan dakika boyunca onun yüzüne baktım ama bir kereliğine bile bana bakmadı. Bay Nicholas’ın bahsi geçen doksan dakikanın bir kısmında konuştuğundan emindim ama duyduğum tek şey, arka plandaki anlaşılmasız bir gürültüydü.

Öğle yemeğine doğru iyice hasta gibi görünmeye başlamıştı. Zil çalar çalmaz sınıftan koşarak çıktı ancak ben arkasından koşup onu dolabının yakınında köşeye sıkıştırdım.

“Camilla?”

Zıpladı. “Aa. Selam Sam.”

“Selam... Her şey yolunda mı?”

Huzursuzca kolyesinin ucundaki köpeklerle oynadı. “Evet. Her şey yolunda.” Gözleri uzaklarda bir yere odaklanmıştı. Kolyeyi tutan eli titriyordu.

“Emin misin?”

Bir anlığına başını kaldırıp bana baktı. Sonra kapüşonlulardan çekistirerek beni köşeyi dönmeye zorladı. Gerçekten çok kötü görünüyordu. Avuçlarımın terlemeye başladığını hissettim. Aklıma gelen, soğukkanlı Camilla Carter’ı, şu an önümdeki solgun ve titrek şeye dönüştürebilecek tüm senaryoları içimden sıraladım. Düşünebildiklerim, aile trajedisi, hamilelik, ya da...

Tanrım, bu olamazdı değil mi?

Derin bir nefes aldı. “Sam, ben sanırım aptalca bir şey yaptım. Yani, aptalca değil belki ama aceleci davrandım. Şimdi de mecbur kaldım ve...”

“Açıkça söyle lütfen.” Anlayamadığım bir sebepten benim de sesim titriyordu. Dokuzuncu sınıftayken okula gelen aile planlaması hemşiresi ile yaptığımız dersi hatırlamaya çalıştım; ama hatırlayabildiğim tek şey, çığlık atan bir bebeğin ve dişlerinde tel olan bir kızın videosuydu. Kız hayatını mahvettiğinden bahsediyordu. Bu bilgi çok büyük ihtimalle işime yaramayacaktı. Ne yapacaktım? Mike’ın parası vardı. O Camilla’ya yardım edebilirdi. Belki bir iş daha bulabilirdim. Ya da...

Camilla yutkundu. “Yapmam gereken bir şey var. Çok uzun zaman önce, düşünmeden, bir şeyi kabul ettim. Bugün beni aradılar ve bu akşam çıkmam lazım ama yapabileceğimi sanmıyorum. Yapamam. Tam bir gerizekâlıyım.”

Daldan dala atlayan konuşmasından bir anlam çıkar-

maya çalıştım. Başarısız oldum. “Bunu bir de İngilizce anlatmayı denesen?”

Yanakları kızardı. Üç uzun saniye boyunca bana baktı. Ve sonra da gözlerini yumdu. “Konu şu ki, Sam, ben... Şarkı yazıyorum. Müzik yapıyorum. Pek iyi sayılmam. Sahneye bile çıkmak istemiyorum. Babam enstrümanlarla öylesine vakit geçirdiğimi sanıyor. Öyle de ama o ne zaman bir yerlere gitse, ben sürekli alıştırma yapıyorum. Ve aylar önce, bir tür patlama yaşadım, artık pervasızlık mı dersin, ne dersin bilemiyorum. Ve açık mikrofon şeyleri düzenleyen bir bara demomu gönderdim. Ve beni aradılar. Bu akşam biri sahneye çıkmaktan vazgeçmiş. Onun yerine çıkmamı istediler. *Bu akşam.*”

Kafamda hâlâ çılgılık atan bebeklerin görüntüleri dolanıyordu. Söylediklerini anlayabilmem için, Camilla’nın sözlerini kafamın içinde yeniden döndürmem gerekti. “Sen... Şarkı mı söylüyorsun?”

“Hayır! Şey, evet ama dediğim gibi, iyi değilim. Ben yazma kısmım seviyorum. Ve şimdiye kadar kimsenin önünde şarkı söylemedim. Ve de bu bir bar, içinde para verip oraya gelmiş insanlar var. İnsanlar, beni şarkı söylerken izlemek için gerçekten para verecekler. Benim şarkılarımı. Ve benim orada, sahnede olmam gerekiyor ve ben...”

İnledi ve biraz da olsa sendeledi. Kolunu yakaladım. İçime dolan rahatlama, neredeyse koridorun tam ortasında yere yığılmama neden olacaktı. Kahkahalara boğuldum.

“Gülme bana!”

“Sana gülmüyorum. Tanrım, bana hamile olduğumu fiilan söyleyeceksin sandım.”

Ağzı açık kaldı. “Hamile olduğumu mu sandın? İlk var-

dığın çıkarım bu muydu? Bunun tam olarak nasıl gerçekleştiğini düşündün?”

Yüzümün kızardığını hissettim. “Şey, bilmiyorum...”

“Sam, tanrım, cinsellik dersinden kaldın mı?”

Konudan uzaklaştığımızı düşünmeye başlamıştım.

Camilla elimi kolundan çekti. “O kadar aptalca ki! O şarkıları odamda bilgisayarımla kaydettim. Müzik piyasasını biliyorum Sam. Acımasız bir piyasa. Benim babam bile acımasız. Yazdığı yorumları hiç okudun mu? Nasıl oldu da böyle bir şeyi yapabileceğimi düşündüm, bilmiyorum. Ancak artık vazgeçemem ve babamın da öğrenmesini istemiyorum ve...”

“Camilla, sakın ol.”

“Sakin olamam Sam. Şarkı söyleyeceğim. İnsanların önünde!”

On ikinci sınıflardan iki kişi koşarak yanımızdan geçti. Merakla bize doğru baktılar. Camilla’yı dolapların gölgesine çekip sesimi alçalttım. “Tamam. Bak. Belli ki bu senin bir süredir düşündüğün bir konu, değil mi? Sonuçta bir akşam oturup öylesine bir şarkı yazmış değilsin.”

Başını salladı. “Hayır. Çok uzun zamandır yazıyorum. Ama şimdiye kadar şarkılarımı kimseye çalmadım. Ve şimdiye kadar hiç kimsenin önünde şarkı söylemedim. Düşüncesi bile, kusmak ve bayılmak istememe neden oluyor ve önce hangisini yapmak istediğimi bilmiyorum. Çıkıp insanların karşısında konuşabilirim. Ama müzik... Yapamam Sam. Yapamam. Ben...”

Aksanı acı verecek derecede keskinleşmişti. İngilizliği, heyecanlandığında ya da sanırım çok stres altında kaldığında, bu kadar kendini gösteriyordu.

“Camilla. Sende sahne korkusu mu var?”

“Offf! Yaftalamak zorunda mısın? Öyle deyince psikolojik bir rahatsızlığım var gibi oluyor ve cidden öyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum. Zaten, şimdiden kalp krizi geçirecek gibiyim...”

“Tamam tamam. Şu nasıl? Sen sahneye çıkma konusunda biraz endişelisin?”

“Belki de,” diye fısıldadı. Yüzü beyazdan yeşilin korkunç bir tonuna dönmüştü.

“Tamam, peki... Ama şarkı yazmayı seviyor musun? Bu senin gelecekte yapmak istediğin bir şey mi?”

“Bilmem. Belki. Yani, evet, sanırım. Yani, başka insanlara şarkılar yazmak isterim. Kafamda her zaman müzik ve sözler dolanıyor ama Grammy kazanmanın filan hayalini kurmuyorum. Evet, şarkı yazmak istiyorum. Ama babam...”

“Onun hiçbir şey bilmesi gerekmiyor,” dedim. Sesimin rahatlatıcı çıktığını ummuştum.

Bu yeni gelişmeyi Camilla dosyama yerleştirmeye çalıştım. İnsanların karşısına çıkıp bir şey yapma fikri, benim de kusmak istememe neden oluyordu. Bir anlığına aklım Mike’la tanıştığım Sahnede Özgüven Kazanma atölyesine gitti. Hatırladığım tek şey, titreyen dizlerim ve geçmek bilmeyen bir çıplaklık hissiydi. Ama Camilla benim gibi değildi. O her şeyi yapabilirdi. Ancak şu an bayılmak üzere gibi görünüyordu.

“Camilla, babanı boşver. Bunu onun için yapmıyorsun. Cidden yapmak istemiyorsan da yapmak zorunda değilsin. Karar senin. Ama CD’yi onlara sen gönderdin sonuçta. Değil mi?”

“Becerebilirim sanmıştım,” dedi alçak bir sesle.

“Becerebilirsin de,” dedim. Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Bana tekrar baktı. Gözleri her zamankinden daha parlaktı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Gülümsedim. Yürekendirici göründüğümü düşünmek istiyordum. “Altı üstü bir açık mikrofon gecesi, değil mi? Rod Laver Arena* değil sonuçta. Bu şeyleri, bardaki bir iki sarhoş için düzenlemiyorlar mı? Abartılacak bir şey yok. Yaparsın.”

“Bana çok güveniyorsun. Sesimi bile duymadın daha.”

Omuz silktim. “Fark etmez. Söz konusu olan sensin.”

Yavaşça nefes verdi. Konuşma yetisini yitirmiş gibi görünüyordu, bu da onun şarkıcılık kariyeri için iyiye işaret değildi. Yine de bakışlarımı yakaladı ve sadece bir kereliğine başını salladı. “Sam... Bu işe gerçekten kalkışacaksam, yanımda tanıdık biri olsun isterim. Annenle planların olduğunu biliyorum, ama...”

“Gelirim. Tabii ki kaçırmam,” dedim hiç düşünmeden.

“Çocuklar da gelir mi? Gelirlerse çok mutlu olurum. Çok kötü batırabileceğimi bildiğiniz sürece tabii. Büyük ihtimalle de feci batıracağım.”

Kafamdan bir sürü şey geçti. Bara nasıl gireceğimiz bunların en başında geliyordu. Ama bana o harika gözleriyle bakıyordu ve birden Prenses Leia’nın Obi Wan’dan yardım istediği sahneden başka bir şey düşünemez oldum. Ve artık mantıklı bir düşüncüyü aklımdan geçirmem imkânsızlaşmıştı. “Sadece biz olacağız. Merak etme. Çocukları batırma ihtimaline karşı uyaracağım. Ama Millie?”

“Evet?”

* Avustralya’nın Melbourne şehrindeki bir stadyum. (ç.n.)

“Bence çok iyi geçecek. Bundan eminim.”

Her an gözyaşlarına boğulabilecekmış gibi, titrek bir gülüşle güldü. “Sammy, benim yeteneklerimi gözünde çok büyütüyorsun. Eğer kusmadan sahneye çıkabilirsem bu bir mucize olacak.”

Derin bir nefes aldım. Nedense benim de birden midem bulanmaya başlamıştı.

•

Taksi bizi şehrin kıyısındaki loş aydınlatılmış bir sokağın köşesinde bıraktı. CIA’e yaraşır uydurma hikâyemiz şöyleydi: Mike bizim eve ders çalışmaya gitmişti, ben de onlara. Adrian’ın dışarı çıkış saatleri kısıtlı değildi, ancak Allison’ın ailesi tarafından sorguya çekilmeden evden çıkma şansı yoktu. Camilla’ya onun için sarılmamı söylemişti; tabii Camilla’yı gerçekten bulmayı başarabilirsek.

Nerede olduğumuz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sadece, eğer bir korku filmi senaryosu yazıyor olsaydım, karanlık bir sokaktaki sanayi boyutlarındaki çöp kutularının arkasında gezinen üç şaşkın tipin fazla klişe kaçacağıını biliyordum.

Adrian iPhone’undaki haritaya kaşlarını çatarak baktı. “Burası olması lazım.”

Sokak çıkmaz bir yola bağlanıyordu. Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Sokağın bir ucunda, bir kasanın üzerinde oturan bir adam vardı. Etrafta hiç sokak lambası yoktu.

Kasanın üzerinde oturan adama doğru ayaklarımızı sürüyerek yürüdük. Karanlıkta, uzun saçının nerede

bitip koca sakalının nerede başladığını göremiyordum. İnsanı geren bir görüntüydü, yüzünün alt ve üst kısmı birbirleriyle yer değiştirebilirmiş gibi görünüyordu. Bay Patates Kafa tarzı yani. Kasa adam, üzerinde hiçbir şey yazmayan kırmızı bir kapının önünde nöbet bekliyordu. Bizi şöyle bir süzdü. “Kimlikleri görelim,” dedi.

Yanımda, Mike’ın gözlüğünü düzelttiğini hissettim. İstemdişi yutkundum. “Biz bir arkadaşımızla buluşacaktık. Bu gece burada sahneye çıkıyor. Adı Camilla Carter.”

Adam kasasından zıplayıp ayağa kalktı. “Camilla mı? O zaman sıkıntı yok, girebilirsiniz. Babasının bu gece gelip gelmeyeceğini biliyor musunuz?”

Sokağa tekrar bir göz attım. Bir anlığına buradan koşarak uzaklaşmayı düşündüm. “Bilmem. Belki gelir.”

Söylenecek en doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Kasa adam kırmızı kapıyı açtı ve bizi içeriye buyur etti.

Tek bir ampul tarafından aydınlatılan, dar bir beton merdiven alt kata iniyordu. Mike ve ben ilk basamakta durduk. Aşağıda bir yerlerden müzik sesi geliyordu.

“Tekin bir yere benzemiyor,” dedi Mike.

Adrian pofladı. Bizi itip geçti ve basamakları ikişer ikişer inmeye başladı. “Bar sonuçta,” dedi omzunun üstünden. “Tekinsiz görünmesi lazım. Siz hiçbir şey bilmez misiniz?”

Mike omuz silkti. “Haklı. Yani sanırım. Hadi.”

Adrian üç kat aşağıda, bir başka kırmızı kapının önünde bizi bekliyordu. Sol duvarda vestiyer penceresi vardı. Çenesinde piercing olan, asabi bir hatun bize bakıyordu.

“Beş dolar,” dedi sıkılmış bir sesle.

Parayı hepimiz için, terli avuçlarımızın içinde çok ıslan-

madıklarını umarak ona uzattım. Neden bu kadar gergin olduğumu anlayamıyordum. Mike beni yandan dürtünce kızgın kızın gözümün önünde bir damga salladığını gördüm. Bileğime işaret etti ve sonra da tenime siyah bir at nalı yapıştırdı. Adrian, annemin ojesini kurutmaya çalışırken yaptığı gibi damgasının üzerine üflüyordu. En sonunda dudağına yarım ay şeklinde mürekkep bulaştırmayı başardı. Neden bilmem, ilk bar deneyimimi böyle hayal etmemiştim.

Girdiğimiz mekân, sınıflarımızdan sadece biraz daha büyüktü. Kırmızı mumlukların içindeki mumlar, sahnenin önündeki masaları aydınlatıyordu. Sahne küçük sayılırdı ve yılbaşı ışıklarıyla çevrelenmişti. Arka duvara derileri çatlamış bir sıra kırmızı koltuk sıralanmıştı. Mike ve ben, ağzı açık Adrian'ı köşedeki boş bir koltuğa doğru itekledik.

Bar sadece yarı doluydu. Camilla'nın seyircileri, Nova sineması yakınlarında takılan üniversite tayfasıydı. Vintage tişörtler, kemik gözlükler ve garip saçlar çoğunluktaydı. En göze batmayan kıyafetlerimi (siyah bir tişörtle koyu renk kot pantolonumu) giymiştim ama yine de kendimi dikkat çekiyormuş gibi hissediyordum.

"Burası çok havalı!" diye kükredi Adrian. Bir sürü insan bize doğru dönüp tip tip baktılar. Oturduğum yere iyice gömüldüm.

Sahnede iki genç gitar çalıyordu. Şarkıları ağaçlar mı eğretiltiotları mı öyle bir şeyle ilgiliydi. Şarkı sona erince mekânda tek tük alkış sesi duyuldu; ancak insanların çoğu içkileriyle ve heyecanlı konuşmalarıyla ilgili gibiydi. Sahnenin bir tarafına kuyruksuz bir piyano kurulmuştu.

Loş yılbaşı ışıklarının altında bile epey göze batıyordu.

Ayağa kalktım. “Gidip Camilla’yı bulmaya çalışacağım.”

Adrian da ayağa kalktı. Mike’ın elinde, havadan var etmiş gibi 20 dolarlık bir banknot belirdi. Adrian’a doğru salladı. “İçecek bir şeyler alır mısın?”

Bara bakınca Adrian’ın gözleri büyüdü. “Süper olur. Viskiye ne dersin? Ya da tekila?”

Mike gözlerini devirdi. “Üç biraya ne dersin? *Sex and the City*’de değiliz. Kusarken saçını tutmaya niyetim yok.”

Adrian parayı Mike’ın elinden kapıp bara doğru resmen sekerek koştu. Mike umursamaz bir ifadeyle sahnedeki gitaristlere bakıyordu. “Ona benden selam söyle, olur mu?”

Sahnenin kenarında, tuvaletleri gösteren metal bir levhanın olduğu bir koridor vardı. Gidecek başka bir yer yoktu, bu yüzden sıkışık masaların arasından koridora doğru ilerledim.

Sendeleyerek yürüyen, Radiohead tişörtlü bir adam beni iterek yanımdan geçti ve üzerinde bir kovboyun fotoğrafı olan bir kapıyı ittirerek açtı. Camilla’yı büyük ihtimalle erkekler tuvaletinde bulamayacaktım. Arkamı döndüm ve neredeyse ona çarpıyordum.

Kolumu iki eliyle birden tutup “Saaaaammmmm!” diye inledi. “Gelmişsin. Sanırım kusacağım.”

Neredeyse bileklerine kadar uzanan, yeşil bir elbise giymişti. Saçını başının bir tarafına almış, dövme omuzunun üzerine atmıştı. Gözlerine koyu renk bir şeyler sürmüş, her zamankinden daha parlak görünmelerini

sağlamıştı.

“Harika görünüyorsun,” diye mırıldandım. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Neyse ki, yarı karanlık bir yerdeydik.

Zaten beni dinlemiyordu da. Yüzü tebeşir gibiydi. Gerçekten de birazdan kusacakmış gibi görünüyordu. “Sam, ben sanırım bunu yapamayacağım,” diye fısıldadı.

“Peki, öncelikle rahatlaman lazım.”

Derin bir nefes aldı ama aldığı nefesi bırakmadı. Minicik koridorda volta atmaya başladı. Elleri, asi kuşlar gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. “Yapamam. Yapamam. Yapamam. Yapamam.”

Tekrar bana doğru yürüdü. Ellerim hâlâ terli olmasına rağmen onunkilere sarıldım. Çok umursayacağını sanmıyordum çünkü onun elleri de terliydi. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

“Camilla, bana bak.”

Bir oraya bir buraya gitmeyi bıraktı. Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri korku içindeydi.

En ilham verici beş film söylevimi düşündüm. Büyük bir çoğunluğu, gözden çıkarılabilir askerler uzaylılarla ya da katil robotlarla savaşmaya gitmeden hemen önce verilmişti. *Army of Darkness*’da geçen ve ezbere bildiğim bir söylev vardı. Ancak *Army of Darkness*’ta geçen ilham verici bir söylevin bu duruma uygun olacağını sanmıyordum. Camilla hâlâ bana bakıyordu. Elleri hâlâ ellerimdeydi.

“Bunu yapabilirsin. Sen her zaman doğru şeyi söylemeyi beceriyorsun. Şarkı söylerken de aynısının olacağından eminim.”

Askerlerimi böyle bir konuşmayla savaşa göndermek

istemezdim. Yine de onun üzerinde iyi bir etkisi olmuş gibiydi. Gözlerini kapatıp iki yavaş ve derin nefes aldı. Camilla'nın elleri yumuşaktı, ancak parmak uçları gitar telleri yüzünden nasır tutmuş, sertleşmişti. Kendi ellerim onunkilerin etrafında çok büyük ve sakar duruyordu, bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Birden sahnedeki yalnız piyanonun görüntüsü gözümün önüne geldi ve onu tutup güvenli bir yere götürmek için ani ve yoğun bir istekle doldum. Bunun yerine ellerini biraz daha sıkıca tuttum.

“Peki Sam... Sanırım bunu yapabilirim.” Gözlerini açtı ve zayıfça gülümsedi. “Hem en kötü ne olabilir ki?”

“Zombi birlikleri istilaya başlarsa, korkunç ve şiddetli bir ölüm seni bekleyebilir. Ama çok büyük ihtimalle öyle bir şey olmayacak. O yüzden rahat ol.”

Ellerimi bırakıp kendi ellerini silkelirken az da olsa güldü. “Tamam. Altı üstü dört şarkı. Büyütecek bir şey yok. Bunu yapabilirim.”

“Yapabilirsin. Hem de en iyi şekilde.”

Sırtıttı. Sonra ön odadan çat pat alkış sesleri geldi. Sahnedeki çocukların mikrofonlarına mırıldanarak teşekkürlerini sunduklarını duydum. Camilla'nın gülümsemesi yok oldu. Radiohead tişörtlü çocuk yeniden arkasında belirdi ve yarım yamak bir özürle bizi ittirip yanımızdan geçti. Camilla dengesini kaybedip üzerime doğru sendeledi. Elim dövmesinin mavi çiçekleri etrafında kıvrılırken onu omuzlarından yakaladım. Kalbinin göğüs kafesinden fırlayacak gibi attığını duyabiliyordum. Vanilya ve leylak kokuyordu.

Söyleyecek ilham verici lafım kalmamıştı. Hatta söyleyecek başka sözüm de kalmamış gibiydi.

Sonra, sahnede biri onun ismini anons etti. Biraz daha nezaketen alkışlama sesi ve Adrian'ın sesine çok benzeyen, histerik bir tezahürat sesi duyuldu.

Ona baktım. O da başını kaldırıp bana. Ellerimin altında titrediğini hissedebiliyordum. "Birazdan görüşürüz?" dedi sessizce.

"Evet. Birazdan görüşürüz."

Arkamı dönüp ondan uzaklaştım ve ona iyi şanslar bile dilemediğimi fark ettim.

Deri koltuğa tekrar oturduğumda Mike göz ucuyla bana baktı. Bana bir kadeh uzattı ve sessizce başını tekrar sahneye çevirdi.

Adrian birasından büyük bir yudum aldı. "Batırırsa ne yapacağız?"

Ona cevap veremedim. Bunun resmi olarak bir bardaki ilk içkim olduğunu umursamayarak, ellerimi kadehimin etrafına sardım. Kadehin soğuşuna rağmen avuçlarımla terlediğini hissedebiliyordum.

Gitar çalan çocuklar sahneden indiğinden beri mekândaki gürültü artmıştı. Tekli ve zayıf bir sahne ışığı, piyanonun üzerine çevrildi ve Camilla'nın adını anons eden mikrofondaki adam barın arkasına geri döndü.

Camilla sahneye çıktı. Önümüzdeki masadaki iki adam, yüksek sesle yeni Michel Gondry filmi hakkında konuşuyorlardı. Yerimden zıplayıp çenelerini kapatmalarını söylememek için kendimi çok zor tuttum.

Piyanonun taburesine oturup mikrofonunu ayarlarken Camilla'nın alt dudağı titriyordu. Bir an durakladı, gözleri önündeki piyano tuşlarına odaklanmıştı. Biraz yavaş yavaş içini çiğnedi; bunu zihnindeki seçenekleri değer-

lendirmeye çalıştığı zaman yapardı. Sonra ayakkabılarını çıkarıp bir kenara koydu ve çıplak ayaklarını pedallara yerleştirdi. Gözlerini sımsıkı kapattı.

Derin bir nefes aldı. Ben de kendi nefesimi tutmuştum. Sonra ellerini tuşların üzerine koydu ve çalmaya başladı.

Sesi kısık, tuhaf ama tatlıydı. Notalara tam olarak çıkamıyordu ama bu hiç önemli değildi. Tam olarak Camilla'nın sesini hayal ettiğim gibiydi. Gözleri hâlâ kapalıydı ama sesi titremiyordu. Ayakları pedallara basıyordu ve elleri hiçbir notayı kaçırmıyordu.

Mike ayağımı dürttü ve bana sırtıttı.

“Gerçekten çok iyi!” dedi Adrian neşeyle.

“Sessiz,” diye ona tısladı Mike.

Şarkı sözleri biraz garipti ama kötü anlamda değil. Erkekler, kırık kalpler ya da kızların hakkında yazacağını düşündüğüm şeyler hakkında değildi. İlk şarkısı, kayıp ve deli bir köpekle ilgiliydi. Birkaç kişi kıkırdadı ama kıkırdamaları gereken yerlerde. Önümüzdeki adamlar konuşmayı bırakmıştı.

Avuçlarımı kirli masanın üzerine yerleştirip çenemi ellerimin arkasına dayadım. Camilla'nın sesi nakaratta yükseldi, artık kısık değil güçlüydü. Omuzundan aşağı süzülen saç tuşlara değdi ama hiç dikkatini dağıtmadan saçını kenara çekti.

İlk şarkısını, piyanonun sonundaki birkaç notayla sonlandırdı. İzleyiciler alkışlamaya başladılar. Önümüzdeki adamlardan biri ıslık çaldı. Adrian ellerini başının üstüne kaldırıp abartılı bir sesle tezahürat yaptı. Camilla, eliyle gözlerini sahne ışığından sakınarak etrafına baktı. Gözlüğü olmadan beni görmesinin imkânsız olduğunu bili-

yordum ama bir şekilde, bir saniyelğine de olsa göz göze geldik. Sonra piyanoya geri döndü. Hâlâ titriyordu ama artık gözleri açıldı.

İlk üç şarkısı hafif ve komik şarkılardı ve barın arkasındaki nemrut görünümlü adamların bile ilgisini çekmişti. Mekândaki konuşma sesleri, kesinlikle ondan önce sahneye çıkan çocukların setinekinde nazaran epey azalmıştı. Sarhoş Radiohead tişörtlü çocuğun bile, masasının üzerinde parmağıyla ritim tuttuğunu gördüm.

Üçüncü şarkının sonunda alkışlar daha kuvvetliydi. Camilla utangaçlıkla gülümsedi. “Teşekkürler millet,” dedi yavaşça. “Şey, bu benim son şarkım. Arkadaşlarıma bu akşam burada oldukları için teşekkür etmek istiyorum. Özellikle de Sam’e. Sen olmasaydın, bu akşam sahneye çıkmadan önce bayılabilirdim.” Bana doğru el salladı. Birkaç kişi kafalarını çevirip bana baktılar. Yüzüm muhtemelen kıpkırmızı olmuştu. Ve mideme de yine o kontrol edemediğim zıplama hissi geri dönmüştü.

Camilla piyanoya dönüp tekrar çalmaya başladı. Son şarkısı diğerlerinden farklıydı. Yine sözleri garipti, ancak ilk üç şarkısından daha karanlık ve hüznülydü. Parmakları tuşların üzerinde hızla uçuyordu; gerçekten de çok iyi bir piyanistti. Sözleri çok net olmasa da, bir şekilde bu şarkının neyle ilgili olduğunu anlamıştım. İlgisiz, hayatından uzak insanlar ve belirsizlik hakkındaydı şarkısı. Henry için yazıldığından neredeyse emindim. Bu şarkıyı sevmemiştim.

Şarkısını bitirdi. Mekân alkışlarla sarsıldı. Adrian masanın üzerine çıkmaya çalıştı ama Mike onu tekrar koltuğa oturttu. Camilla ayağa kalkıp zarifçe eğilerek selam

verdi. Utanmış gibi görünüyordu ve yüzü kızarmıştı. Sonra da sahneden kayboldu.

Yerimde doğruldum. Sanırım son on yedi dakikadır nefesimi tutuyordum.

Mike birasından temkinli bir yudum aldı. “Bitmesi beni rahatlattı. Şanslıyız ki sahnede iyi.”

“İyi mi?” dedi Adrian. “İnanılmazdı! Sen de öyle düşünüyor musun Sam? Yani, benim normal şartlar altında dinleyeceğim bir müzik yapmıyor ama çok iyiydi ve piyanoda da çok başarılıydı. Ayrıca seksi de görünüyordu.”

“Camilla’ya seksi deme,” dedim otomatik olarak.

“Niye?”

“Çünkü bu garip, o yüzden. Ayrıca, kızlar arkalarından böyle şeyler söylenmesinden hoşlanmazlar.”

“Nasıl şeylermiş onlar?” dedi Camilla arkamdan.

Arkamı döndüm. Masamızın ucunda durmuş, tek kaşı havada bana bakıyordu.

Adrian sırttı. “Sahnede seksi göründüğünü söylüyordum. Sam de bana katılmadığını söylüyordu.”

“Adrian! Ben öyle bir şey demedim.”

Camilla alt dudaklarını sarkıttı. “Sence öyle değil miydin?”

“Ben öyle bir şey demedim. Yani, demek istediğim... Adrian, sen tam bir gerizekâlısın!”

Camilla kıkırdadı. Mike koltuktan kalktı. Adrian ve bana bir bakış attı ve Camilla’ya sarıldı. “Harikaydın,” dedi sessizce. “Çok, çok iyiydin.”

Camilla ona kendini bıraktı. “Tanrım, sahnede ölüp kalacağım sandım. Hayatımda hiç bu kadar gerilmemiştim. Hâlâ dizlerim titriyor.”

Adrian da Mike'ın arkasından koltuktan fırladı. Camilla'yı belinden yakalayıp ona kocaman sarıldı. "Gerçekten inanılmazdın. Vay canına. Çok havalıydı. Eşikle ilgili olan şarkını çok sevdim."

Camilla ikisine birden sarılırken güldü. "Teşekkürler çocuklar. Tanrım, bir şeyler içmem lazım."

Ben koltukta yana kaydım, o da ürpererek yanıma oturdu.

"Bunu al." Hiç dokunmadığım biramı onun önüne koydum. Kadehi iki eliyle tutup birkaç büyük yudumda yarısını bitirdi. Sonra da göz ucuyla bana baktı. Bakışları kuşkululu, sıkılgan ve Camilla'nın her zamanki bakışlarından tamamen farklıydı.

"Eee?" dedi sessizce.

Birden ne demem gerektiğinden emin olamadım. "Harikaydın," demek yeterli gelmemişti. Bir şarkı yazarının duymak isteyeceği şeyleri düşünmeye çalıştım. Objektif olarak bakarsak şarkıları komik ve havalıydı; sesi de şahsına münhasırdı ve müziğiyle harika bir uyum içerisindeydi. Objektif olarak bakıldığında, çok başarılı bir setti.

"Harikaydın," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Teşekkürler Sam. Gerçekten. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Orada ağlamaya başlayacağımı düşünsem de sanırım şu an iyiyim bile diyebilirim. İyi ki kaçmama izin vermedin." Masaya bakındı. "Hey, Allie nerede?"

"Al gelmeyi çok istedi ama Winfield kalesinden kaçamadı," dedi Adrian.

Mike boş sahneye göz attı. "Sana iyi şanslar dilememizi söyledi. Sam'in sana onun için sarılması gerekiyor."

Camilla bana baktı. Yüzü neredeyse normal rengine dönmüştü. “Bekliyorum,” dedi.

“Ah tabii.”

Oturduğumuz masa çok küçüktü ve önümüzdeki masa yarım ay şeklindeki lekeler ve graffitiler ile bezeliydi. Tüm bar bayat bira ve ayak kokuyordu. Mike Adrian ile birden neden tüm üniversite öğrencilerinin aynı gözlükleri taktığı konusunda ateşli bir tartışmaya tutuşmuştu. Camilla bana hâlâ beklenti içinde bakıyordu, ben de koltuğa yaslı duran kolumu ona sardım. Bu, sarılmaktan çok sakar bir omuz sıkma olmuştu. Sonra Camilla iki kolunu belime doladı ve yüzünde koca bir gülümsemeyle bana baktı.

“Teşekkürler Sam. Senin ilham verici konuşman olmasaydı... Bunu sensiz yapamazdım. Benim gerilince pudinge dönüşen halimi görmek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

Gerçekten, aşırı derecede sıcaktı: Bunun sebebi sahne ışıkları ya da ona en son sarıldığımda üzerinde koca bir mont olması olabilirdi; ancak şimdi üzerinde epey ince bir elbise vardı ve altındaki vücudunun kıvrımlarını hissedebiliyordum. Düşünebildiğim tek şey, vanilya kokusunun şampuanından geldiği ve ellerimin titriyor olduğuydu. Ve sonra da diğer kolumu masadan kaldırdım ve birden artık benim de iki kolum ona sarılıydı.

Başını bana yasladı. Avuçlarının sıcaklığını tişörtümün altından hissedebiliyordum. Bardaki gürültünün yarattığı sis dağılmaya başladı. Beynim, kollarımı çekmemi söylüyordu. Ancak kollarımın hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Kilometrelerce öteden gibi gelen bir uzaklıktan sandalyelerin çekilme sesini duydum. Camilla çabucak kendini benden uzaklaştırdı ve dikkatim tekrar bulunduğum yere döndü. Cildim karıncalanmıştı ve aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuktu.

Masamızın ucuna iki adam sandalyelerini çekmişti. Bunların, Camilla'dan önce sahneye çıkan gitaristler olduklarını anlamam birkaç saniyeyimi aldı. Masamızın ucuna kuruldular ve biralarını da önlerine yerleştirdiler.

"Selam!" dedi Camilla. "Gelmişsiniz. Çocuklar, bu James ve Noah. Sahneye çıkmadan önce provamızı birlikte yaptık." Oturuşunu dikleştirdi ve oyun programı sunucusu sesini takındı. "James yeni bir söz yazarı ve şarkıcı. Şu an endüstriyel tasarım okuyor ve Nashville'e taşınmak istiyor. Noah onun erkek kardeşi ve City Lisesi'nde on ikinci sınıfta. Hobileri arasında..." Ona tek kaşını kaldırıp baktı.

"Şey, sanırım gitar, New Folk, fotoğraf ve kuzu etli pizza diyebiliriz?" dedi sessizce. Noah'nın kabarık koyu renk saçları ve her yerinde delikler olan ekoseli bir gömleği vardı. Tamı tamına kirli bir barda sahneye çıkacak bir tipti, lisede son sınıf okuyacak değil. Boğazını temizledi ve ne diyeceğini bilmez halde masadakilere baktı.

Camilla herkesi birbiriyle tanıştırdı. Adrian şimdiden James'le koyu bir sohbete dalmıştı bile. James Adrian'a katlandığına göre ya sarhoş ya da çok kibardı. Noah tekrar boğazını temizleyip Mike'a bir bakış attı.

"Şarkılarınızı sevdim," diye mırıldandı Mike.

"Öyle mi? Sonuncuyu biraz mahvettik. Zamanlamamız tutmadı."

“Cidden mi? Hiç fark etmedim.”

Camilla bana doğru dönüp etrafındaki konuşmaları görmezden geldi. Ben ona yedi saniye boyunca öylece baktım. “Neden böyle sessizsin?” diye sordu sonunda.

“Sadece... Seni daha önce şarkı söylerken görmediğime inanamıyorum. Bana şarkı yazdığını söylemediğine inanamıyorum. Yaptığın bu kadar büyük bir şey var ve ben bunu bilmiyordum.”

Parmaklarını masadaki graffitinin üzerinde gezdirdi. “Saklamak istemedim aslında Sam... Sadece, bu çok kişisel bir şey. Ve de yazdığım şeylere karşı, senin deyimimle, objektif bir bakış açım yok. Yani, tanrım, kendine şarkı yazarı diyen kaç tane emo şarkı yazarı var ortalıkta biliyor musun? Kötü bir saç kesimiyle kafiye sözlüğü insanı şarkı sözü yazarı yapabilirmiş gibi. Bazen odamda kendimi dinliyorum ve yazdığım şeylerin bir kısmı iyiymiş gibi geliyor ama...”

“Camilla, objektif olarak baktığımızda senin müziğin iyiden çok daha fazlası. Sen cidden çok iyisin. Yani, hadi ben önyargılıyım diyelim ama alkışları duydun.”

“Şey, çaldıklarım basit şeylerdi. Ellerimin ya da sesi-min heyecandan tutulup tutulmayacağından emin olamadım. Ama.. Başka şarkılarım da var,” dedi utangaç bir ifadeyle. “Daha fazla enstrümanla çalınan, daha karmaşık aranjmanları olan, sözleri hayvanlarla ilgili olmayan.”

Söylediklerini bir süre düşündüm ve birden, Camilla’nın liseden sonrası için planları konusunda hep çok belirsiz konuştuğunu fark ettim. Bunun nedeninin hep nerede olacağını ya da ne yapmak istediğini bilmesinden kaynaklandığını düşünmüştüm ama şimdi...

“On ikinci sınıftan sonra ne yapmak istiyorsun?”

Biramdan yavaş bir yudum daha aldı. “Bir sürü farklı şey düşündüm. Ama belki... Müzik okurum?” Hızlıca bana baktı. “Doğru düzgün bir konservatuarda. Gerçi giriş sınavına girmem gerekir. Yemek çubuklarına bile vuramayacak kadar gergin olurum eminim.”

“Ben Camilla... Senin diğer şarkılarını da duymayı çok isterim. Gerçekten de daha önce hiç sahneye çıkmadın mı? Tanıdığın bir sürü insana, babanın onca bağlantısına rağmen...”

“Bahsettiğin şey benim problemimin bir parçası Sam.” Ayaklarını altında toplayıp başını koltuğa yaslariken iç çekti. “Çoğu normal insanıninki gibi bir çocukluğum olsaydı belki farklı hissederdim. Ama ben hayatım boyunca müzik dünyasından insanlarla iç içe oldum. Ve bu insanlar çokook ön yargılı olabiliyor. Yani, Henry’yle tanıştın. Onun dinlediği her şeyi yerden yere vurmasını dinlemek nasıl bir duygu biliyor musun? Babamın müziğim hakkında söyleyebileceği şeyleri hayal edebiliyorum.”

“Tamam, sanırım babanla ilgili kısmı anlayabilirim. Ama sen hiçbir zaman diğer insanların ne düşündüğünü önemsemedin.”

“Evet. Aptalca şeyleri en azından. Ama müziğim farklı. Böyle bir şeyi tüm dünyaya sunmak... Çınlıçplak soyunup herkesten yorum yapmasını istemek gibi. Bu farklı tür bir yargılanma. Diğerlerinden daha zor.”

“Peki tamam. Anlıyorum.”

Bana gülümsedi ancak bir anlığına da olsa yüzünden yine o Camilla’ya hiç yakışmayan, tereddütlü ifade geçti. “Biliyorum,” dedi.

Bardaki adamlar sahnenin önündeki yuvarlak masaların bazılarını mekânın diğer tarafına taşımışlardı. Müziğin sesi yükseldi ve türü değişti. İki kız sahnenin önüne geçip ellerini sallamaya başladılar. Bunun bir tür dans olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

James bara doğru gözden kayboldu. Müziğin sesinden kimsenin konuşmalarını duyamıyordum ama Noah, Mike'a üniversitedeki bir fotoğraf programından bahsediyor gibiydi. Mike'ın yüzü ifadesizdi.

Camilla hızla geri geri kaykılarak koltuktan kalktı ve elimi çekti. Oturduğum yerden kıpırdamamakta kararlıydım.

"Bu şarkıyı çok seviyorum," diye bağırdı sesini duyurmaya çalışarak. "Ve kutlama yapmalıyız. Bugün ölmedim, Sam! Ve sahnede kusmadım! Bu iyi bir şey!"

Ben tam "Ben dans etmem," derken benimle aynı anda "Sam dans etmez," dedi Adrian.

Camilla gözlerini devirip elimi bıraktı. "Neyse Sammy. Adrian?"

Camilla konuşmayı bitirmeden Adrian Mike'ın üzerinden atlamış ve dans pistine giden yolu yarılamıştı bile. Camilla bana baktı. "Emin misin? Son dans da mı?"

Koltuğa iyice gömüldüm. "Eminim. Sen git."

Omuz silkti. Arkasını döndü ve Adrian'ı takip etti.

Gölgelere tekrar gömüldüm ve onları izlemeye başladım. Adrian, elektrikli çite işemiş bir hobbit gibi dans ediyordu. O ellerini ve saçını ritimle hiçbir şekilde alakası olmayan bir tempoyla her yöne doğru sallarken insanlar onun etrafında kocaman bir boşluk oluşturmuşlardı.

Camilla, Camilla'nın her şeyi yaptığı gibi dans ediyor-

du. Kolları, bacakları ve kalçası mantıklı bir ritimle hareket etmiyordu ama ne yaptığını çok iyi biliyor gibi görünüyordu. Diğer insanları izlemiyordu ve diğer insanların onu izlediğinin de farkında değildi. Hareketleri başka hiç kimseye benzemiyordu. Sadece dans ediyordu. Yeşil elbisesi bacaklarının etrafında dönüp duruyordu. Adrian'a gülüyordu ama onunla dans ederken görülmeğe utanmış gibi bir hali yoktu. Gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu. Muhteşem görünüyordu.

Bir ara telefonumdaki saate gözüm takıldı.

Mike ve Noah'nın sohbetiyle bilincim yeniden algılamaya başladı.

James açıklanamaz şekilde geri dönmüştü.

Etrafımda neler olduğunun farkında olmadığımı anladım.

Onu kırk yedi dakika boyunca dans ederken izlediğimi fark ettim.

Eyvah!

Sakar Farkındalıklar (Çoktan Anlaşılması Gereken Türden)

Bana neler olduğunu anlayamıyordum.

Onu düşünmeden edemiyordum.

Gözlerimi kapattığımda yüzü gözümün önüne geliyordu.

Gözlerimi kapattığımda leylak ve vanilla kokusu alıyordum.

Henry onu üzdüğü için şarkı yazdığını hayal ettiğimde, midem ağzımdan dışarıya çıkacak gibi oluyordu.

Onun saçına dokunmayı çok istiyordum.

Bana neler olduğunu anlayamıyordum.

O yüzden elimden gelen tek şeyi yaptım:

Bilgisayarımın fişini çektim.

Telefonumu kapattım.

Adromeda'nın* tüm beş sezonunun DVD'lerini çıkardım.

* Başrollerinde Kevin Sorbo, Lisa Ryder ve Laura Bertram gibi isimlerin olduğu, 2000-2005 yılları arasında yayınlanmış bir bilim kurgu dizisi. (ç.n.)

Üç gün boyunca okula gitmedim.

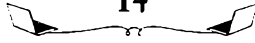
Ayrıca:

Allison Winfield'i öptüm.

Adrian'ın suratına bir yumruk patlattım.

Yukarıdakilere sebebiyet veren mantıklı bir olaylar silsilesi olmalıydı. Ama bunların neler olduğunu hâlâ bulamadım.

.

Yukarıdakilere sebebiyet veren mantıklı olaylar silsilesi

Cuma sabahı gece uykuya dalıp dalmadığımdan emin olmayarak uyandım. Bir noktada uykuya dalmış olmaydım çünkü alarmım çaldığında uyanık değildim. Ama uyuduğumu hatırlamıyordum. Hatırladığım, uyuyamayıp tavandaki gölgelere bakarak Camilla hakkında düşündüğümdü. Doğruyu söylemek gerekirse, gecenin çoğunu uyuyamayıp kaç geceyi Camilla'yı düşünerek geçirdiğimi düşünerek geçirmiştim. Bunun ne anlama geldiğini şimdiye kadar anlayamayacak kadar gerizekâlı ve korkaktım. Kendi kendimi yumruklamak istiyordum.

Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Neredeyse tamamen uykusuz geçen gece boyunca, beni bu duruma getiren anları rasyonel bir şekilde belirlemeye çalışmışım.

Onunla tanışmışım.

...

Bu, belirlemeyi başardığım son rasyonel andı.

Bundan sonra gelen her şey, karmaşık ve çılgınca bir arapsaçıydı. Herhangi bir sıra ya da mantık gözetmeksizin biraraya getirilmiş film sahneleri gibiydi: Gülümsemesinin ve kahkahasının, gözlerinin ve sesinin net olmayan bir montajı...

Ne yapacaktım ben?

Şafaktan önceki bir zaman diliminde cevabın kolay olduğunu fark ettim. Hiçbir şey yapmayacaktım. Bunu olduğu gibi kabul edecektim: basit bir hoşlanma, normal insanların diğer normal insanlara karşı arada sırada hissettiği türden bir şey. Hepsi buydu. Onunla çok fazla zaman geçimiştim. Eğer bu durumu tersine çevirebilirsem, bu şey sorun olmaktan çıkacaktı.

Başka seçeneğim yoktu. Bunu kontrol altına almak zorundaydım.

Sonra alarmım çaldı ve o gün onu okulda göreceğim düşüncesiyle uyandım. Mideğim ağzımın içindeydi. Sanırım paniklemeye başlamıştım. Bir yandan da onu olabildiğince erken göreyim diye evden pijamalarımınla çıkmaya razıydım.

Objektif olarak bakıldığında, hiçbir şeyi kontrol altına aldığım yoktu. Yatakta yana dönüp yüzümü yastığımın altına gömdüm.

Camilla. Bu hissettiğim şeyi Camilla'ya karşı hissediyor olamazdım. Birincisi, söz konusu olan oydu. İkincisi, benim arkadaşımı; en iyi arkadaşlarımdan biri. Üçüncüsü, söz konusu olan *oydu*. Camilla ne yaptığını biliyordu. Daha önce bir erkek arkadaşı olmuştu. Beni arkadaştan

öte görüyor olsaydı, şimdiye kadar bu konuda bir şeyler yapmış olurdu. Hiçbir şekilde, bu evrende ya da bir başkasında, Camilla'nın bana benim ona karşı hissettiğime benzer bir şey hissediyor olma ihtimali yoktu. Bu düşünce, bana kendimi bir yaratık bağırsaklarımı deşiyormuş gibi hissettirdi.

Ancak mantıklı bir çözüm yolu vardı. Günlerden cumaydı. Eğer okulu kırarsam, bu bana kafamı olabildiğince toparlamak için üç gün verirdi. Camilla'dan üç günlüğüne kaçabilirdim. Üç gün boyunca onu görmez, onunla konuşmaz, onun adını söylemezdim. Detoks gibi bir şey olurdu. Yabancı bir virüs vücudunu terk edene kadar isteğinle karantinaya alınmak gibi bir şey.

Luke Skywalker kız kardeşinden hoşlanmıştı. Eğer o onu atlattıysa, ben de bununla başa çıkabilirdim.

Mike'a mesaj atıp "Hastayım, bugün gelmeyeceğim," dedim. Ve sonra da telefonumu kapattım.

Kendimi yataktan çıkarıp bilgisayarımı kapattım. Tekrar yatağa girdim. Sonra tekrar çıktım ve bilgisayarımı dolabımın en üst rafındaki eski kıyafetlerimin altına sakladım. Dolabın kapısını kapatıp önüne bir sandalye yerleştirdim.

Babamın salak vintage pornosunu çekmecemde sakladığım yerinden çıkarıp çöpe attım. Hiçbir şeyi şansa bırakmazdım.

Çok nadir hastalandığımdan, annem okula gitmeyeceğimi söylediğimde bana karşı çıkmadı. Tek yaptığı dört saniye boyunca alnıma dokunmak ve solgun görüldüğümü söyleyip öğle yemeğinde çorba içmemi tavsiye etmekte. Ona karşı çıkmadım.

Kendimi battaniyelerin altına gömdüm ve beklemeye hazırlandım.

Annem işe giderken kapının kapanma sesini duydum. Ev tamamen sessizdi. Sokak sessizdi. Kalp atışlarım, battaniyeden kozamın içinde gümlüyordu.

Geçen hafta onunla telefonda yaptığımız tartışmayı düşündüm; yani *Ewok Adventure* filmlerinin aslında kıymeti bilinmeyen dahiyane işler olup olmadığını ve *Star Wars* evrenine dahil edilmeleri gerekip gerekmediğini. Dwarfunun Night Elfimin karşısında yaptığı o salak dansı düşündüm. Onu ikimizin baş başa olduğu, onu Astor'a ilk kez götürdüğüm zamanı düşündüm. Gözleriyle müzelik merdivenleri ve eski film posterlerini tararken yüzünün nasıl aydınlandığını. Tatile gittiği zamanı düşündüm; aptal beynimin nasıl onu delicesine özlediğini kabul etmekte zorlandığını. Kırmızı koltukta vücudunu bana yaslamasını, uzun saçının koluma dokunuşunu, ley-lak parfümünü ve vanilyalı şampuanını...

Bu bana yardımcı olmuyordu.

Ayrıca şunu fark ettim ki, bir erkek arzuladığı kızın sesini, yüzünü ve dudaklarını unutmayı amaçlıyorsa olabileceği en aptalca yer yataktı.

Yataktan fırlayıp volta atmaya başladım.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Merdivenleri ikişer ikişer inip oturma odasına daldım. DVD koleksiyonumun karşısına geçtim.

Ve de gittikçe artan bir korkuyla, her zaman izlediğim favori filmlerimin artık tamamen işe yaramaz olduğunu fark ettim. *Halloween*'i izleyemezdim, çünkü onu Camilla'yla üç kez birlikte izlemiştik. *Alien*'i izleyemez-

dim, çünkü o filmi ona paskalya bayramı tatilinde izlemesi için vermiştim ve sonra da telefonda iki saat boyunca onunla senaryoyu konuşmuştuk. *Battlestar Galactica*'yı izleyemezdim çünkü o dizinin hayranıydı ve her bölümle ilgili bir fikri vardı, ayrıca bana Asyalı Adam biblosu almıştı. Bir de *Star Wars* vardı tabii...

Artık *Star Wars*'u da izleyemezdim.

Hayatımın daha feci bir hal alabileceğini sanmıyordum. İçimi panik kaplarken kendi etrafımda döndüm.

Tekrar üst kata fırladım ve televizyon raflarının önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Kırmızı kitap rafımın en altında, sadece Adrian bana geçen sene doğum günümde aldığı için bir kez izlediğim *Andromeda* dizisinin tozlu DVD seti duruyordu. Onu çekip çıkardım ve üzerindeki tozu üfleyerek dağttım. İçinde en az üç gün boyunca izlenecek kadar bölüm vardı. Ve de Camilla Carter'la bağlantısı sıfırdı. Bununla idare edecektim.

Yatağımdan bir battaniye aldım ve az kalsın elimde DVD'lerle merdivenlerden düşüyordum. Sanırım boynumu kırmak da mantıklı bir B Planı sayılabilirdi.

Kendime, petrol sızıntısı gibi görünen kocaman bir çaydanlık acı kahve yaptım. Ev telefonunu sessize aldım. Sonra da oturma odamda battaniyemin altına gömülüp Camilla Carter'ı terleyerek sistemimden atmaya hazırlandım.

Üç gün.

Bunu atlatacaktım.

Sadece üç gün.

Çocuk oyuncağı.

Neredeyse başarıyordum.

Aslına bakarsanız, göz göre göre yalan söylüyordum. O öğleden sonra bire kadar dayanabildim ve sonra cep telefonumu elime aldım. Kendime engel olamamıştım.

Bunun sebebi, bir yandan *Andromeda*'yı izlerken bir yandan da okul takvimimi alıp yarım saatimi onunla en son ne zaman bir gün boyunca hiç konuşmadığımı bulmaya harcamamdı. Bu işe elimden geldiğince metodik yaklaşmıştım; her Camilla gününü mavi kalemle üzerine X çizerek işaretliyordum. Ve fark ettim ki, tatile gittiği ve bana işkence gibi gelen birkaç gün hariç, son altı ayda onunla konuşmadığım bir gün bile olmamıştı.

Telefonumu açtım ve ağa bağlanmayı bekledim. Ondan dört cevapsız arama ve bir de mesaj vardı. Camilla'nın ismini ekranımda görünce midem alt üst oldu. Mesajında şöyle diyordu:

İyi misin? Telefonunu aç yoksa ölümcül bir şeyin olduğunu düşünmeye başlayacağım.

Mike da iki kez aramış ve bir de mesaj atmıştı:

Beni ara. Adrian herkese bağırırsak sorunların olduğunu söyledi. Circır olduğunu.

Tabii ki öyle diyecekti. Telefonumu kapatıp yatağa geri döndüm. Zaman durmuş gibiydi.

Beynimi bir türlü kapatamıyordum. Beni delirtmeye kararlı şeytani bir yaratık gibi sürekli aynı kelimeyi tekrarlayıp duruyordu.

Camilla. Camilla. Camilla.

Niye o olmak zorundaydı ki?

Benim kâhrolası aptal hormonlarım şu evrende kimyasal reaksiyon göstereceği ya da bu olan artık her ne idiyse, bir sürü insan varken... Neden Camilla'yı bulmuştu ki?

Battaniyeyi gözbebeklerime kadar çektim. Bu soruyu cidden cevaplamam gerekiyor muydu?

Battaniyeyi başımın üstüne kadar çektim ve onu beynimden silmeye çalışmaktan vazgeçtim.

Sesi kafamın içinde yankılanırken ve biri kalbimi kaşıkla göğsümden yırtmaya çalışıyormuş gibi hissederek uykuya daldım.

•

Uyandım ve o an uyandığıma pişman oldum. Hava hâlâ aydınlıktı. Mucizevi bir şekilde bir uzay aracına ısınlanmamıştım. İlk düşündüğüm şey her zaman oydu. Kafamın içinde kâhrolası zillerin çaldığını bile duyabiliyordum.

Aaa! Biri cidden zilimi çalıyordu. Kendimi alt kata sürükledim ve kapıyı açtım.

Kapının diğer tarafında Allison duruyordu. "Selam. İyi misin sen?"

"Şey. Sadece biraz kırıklık var. Senin burada ne işin var?"

"Telefonunu açmıyordun. Herkes çok endişelendi. Camilla'nın Adelaide'ya gitmek için uçağını yakalaması gerekiyordu ama bana sana uğrayacağıma dair söz verdim. Bu arada, Mike da telefonunu aç diyor. Cezaya kaldı. Laboratuvar partneri deney tüplerinden birini patlat-

mış. İkisi de okuldan sonra cezaya kaldılar.”

“Camilla... Adelaide’a mı gitti?”

Allison antreye adım attı. “Evet. Haberin var mıydı? Babasının Londra’dan bir arkadaşı oradaymış.”

“Öyle mi? Ne zaman döneceğini söyledi mi?”

Allison bana dikkatle baktı. “Pazar. Geç saatte. Niye?”

Yutkundum. “Hiç. Bir sebebi yok. Hiç. Burada ne işin var?”

Allison gözlerini kıstı. “Ateşin mi var senin?”

“Belki de,” diye mırıldandım.

Ayaklarını sürüyerek koridora geldi ve parmak uçlarıyla alnıma dokundu. “O zaman yatsan iyi olur.”

Kendimi oturma odasına sürükleyip koltuğa yığıldım. Allison temkinle beni takip etti.

“Evet muhtemelen. Belki gidip tekrar yatsam iyi olacak.”

“Tamam o zaman, ben eve gitsem iyi olacak sanırım. Ölüyormuş gibi görünsen de.” Yanıma oturdu. “Belki de pijamalarını çıkarıp başka bir şeyler giymelisin.”

“Niye? Hayata katılmak gibi bir niyetimiz yoksa niye kıyafetlerimizi giyelim ki? Niye pijamalarımızla kalmayalım?”

Allison kıkırdadı. “O açıdan bakarsan niye kıyafetlerimizi giyiyoruz ki? Peştamal ya da onun gibi bir şey yeterli olmaz mıydı?”

Homurdandım. “Bazılarımıza peştamal yakışmıyor da ondan.”

“Bence kendine haksızlık ediyorsun Sam,” dedi hafifçe.

Kafamı çevirip ona baktığımda bana rahatsız edici derecede yakın olduğunu fark ettim. Ben bir yere hareket

edemeden bana doğru biraz eğildi ve ben bunu ateşimi tekrar kontrol etmek için yaptığını sandım ama bir şekilde ya zaman ya da mekân algımı kaybetmiş olmalıydım çünkü birden dudakları benimkilere yapıştı ve onu öpmeye başladım. Ya da o beni öpüyordu. Aradaki farkı nasıl ayırt edebileceğimden emin değildim.

Çok garipti. Tahminimden çok daha yumuşaktı. Burnuna çarpmamak için başımı hareket ettirmem gerekiyordu ve sonra birinin burnunun benim burnumun hemen yanında olduğundan başka bir şey düşünemez oldum. Bu, sabah yataktan kalktığımda bugün uğraşmayı planladığım bir şey değildi.

Biraz kıpırdadı ve bunu bilinçli mi yapmıştı bilmiyordum ama artık ellerim onun kalçasındaydı. Kalçasının olması beni biraz şaşırtmıştı açıkçası. Dili ağzımın içinde bir şey arıyor gibiydi ve az kalsın onu durdurup neyi aradığını soracaktım. Ama sonra bunun kabalık olarak algılanabileceğini düşündüm ve hiçbir şey yapmadan onu öpmeye devam ettim. Ellerimle kalça kemiklerini otobüste tirabzanı tutar gibi hiç kıpırdatmadan tutmaya devam edip etmemem gerektiğini merak ediyordum.

Bir parçam bu durumu garip buluyordu. Beynim ilginç bir şekilde dudaklarımla olan ilişkisini koparmıştı ve vücudum da, kendini içine soktuğu bu durumdan hoşnut olduğunu düşünmeme sebebiyet verecek şekilde davranıyordu. Gözlerimi bir anlığına araladığımda Allison'ın yüzünü karşımda gördüm. Dudaklarım hâlâ hareket ediyordu ama beynim ve geri kalanım donup kalmıştı.

Bu nasıl olmuştu?

Neden Allison'ı öpüyordum?

Çabucak kendimi geri çektim ve o da gözlerini açmadan önce biraz sendeledi. Nefesim kontrolümden çıkmıştı; bu öpüşme hadisesinin farklı yerlere saçtığı parçalarımı toplamam en az on bir saniyemi aldı.

“Tanrım! Vay canına! Bu... Hoşuna gitti mi?” diye sordu Allison.

Tekrar kendimi çekince yüzünü ekşitti ve kıpkırmızı oldu.

“Şey... Yani, evet, hoştu ama garipti. Ama sanırım... Sanırım bu çok iyi bir fikir değildi Allison.”

Allison durakladı. Gözleri hep yaptıkları şeyi yapıp uzaklara daldı. “Hoştu... Ama garipti,” dedi sessizce.

Neden bu kadar yavaş konuştuğunu anlamamıştım. Ya da yüzünde neden Justin Zigoni’nin Victor Cho’nun ödevini o uyurken saçına yapıştırdığını gören Bay Nicholas’ın gibi bir ifade olduğunu.

“Hoştu. Ama. Garipti,” diye tekrarladı.

“Şey, demek istediğim... Belki de doğru kelimeleri seçemedim...”

Allison koltuktan fırladı. “Öyle mi dersin? Aman tanrım Sam, sana inanamıyorum! Bu çooooook utanç verici! Sen. Tam. Bir. Gerizekâlısın.”

Sanırım onunla tartışmamı bekliyordu. Zekâ seviyemin tartışma götüreceği durumda olduğunu düşünmüyordum. Asıl merak ettiğim kendime duyduğum nefretin o gün daha da artıp artmayacağıydı. Bu arada bacaklarım, o an oturmakla ayağa kalkmanın farklı açılardan faydaları üzerine ateşli bir tartışmaya girmişlerdi ve Allison’ın gömleğinin düğmelerine ağızlarını açıp bana ne yapmam gerektiğini söylerler umuduyla bakıyordum.

Galiba gerekenden birkaç saniye daha uzun sessiz kalmıştım. Çünkü beynimin bundan sonra algıladığı ilk şey kapının çarpılarak kapanma sesiydi. Ev tekrar sessizliğe bürünmüştü.

Dudaklarım sıcak ve sanırım biraz da incinmişti.

Bu öpüşme işini hiç anlamamıştım.

•

Cumartesiye odamda, yüzüm defterimin boş sayfasına yapışık bir şekilde, yerde cenin pozisyonunda yatarak geçirdim. Travmanın sanatsal yaratıcılığı kamçıladığına dair bir teori duymuştum; ancak aklıma gelen tek senaryo fikri, ne yaptığından habersiz bir moronun çeşitli doğaüstü yaratıklar tarafından yavaşça mideye indirilmesi ile ilgiliydi. Öğlene kadar kimseyle konuşabilecek durumda değildim. Öğlen Mike'ı aradım ve ona Allison'la olanları anlattım. Mike bana saatler gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldı.

"Peki. Nasıldı bari?" dedi en sonunda. Sesinde kesinlikle bir tavır vardı.

"Tuhaf." Verebildiğim tek cevap bu oldu.

Mike homurdandı. "Eminim öyledir." Sesi bana gereğinden fazla kızmış gibiydi. Niye olduğunu sorgulayacak enerjim yoktu. Telefonu kapatıp yerdeki pozisyonuma geri döndüm.

Pazar öğleden sonrasına kadar Camilla'dan haber almadım. Onunla konuşmamaya çalışan bendim ama benimle iletişime geçmediği gerçeğini de endişe verici bulmaya başlamıştım. İsmi telefonumun ekranında gö-

rünce midem yine o garip zıplama hareketini yaptı. Sonra da tamamen bambaşka bir şey.

Mesajında şunları yazmıştı:

Umarım daha iyisindir. Sadece Allie ile olanlarla hakkında çok mutlu olduğumu söylemek istedim. Şu an seninle çok vakit geçirdiğimiz için durumun biraz garip olabileceğinin farkındayım. Onunla biraz yalnız kalmak istersen anlarım. Ayrıca, tebrikler! C.

Mesajına bakakaldım.

Mesajına neredeyse bir tam dakika boyunca bakakaldım.

Farkındalık, beni beyin zarımın çalışmayan bir yerinden vurmuştu. Diz kapaklarımdan başlamış, yemek boruma kadar ulaşmıştı. Daralma, basınç ve sıkışmanın birleşiminden oluşuyordu. Sanırım her korku filmindeki sarışın hatunun maskeli saykoyu elinde bıçak, testere ya da kancayla gördüğü an hissettiği şey buydu.

Camilla biliyordu.

Camilla Allison'ı öptüğümü biliyordu.

Camilla Allison'la benim, birlikte...

Onu aradım. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

İlk seferde açmadı. Hızlı aramayla aradığım ikinci seferde de açmadı. Üçüncü kez ararken açtığında telefon neredeyse kendiliğinden kapanmak üzereydi.

"Merhaba Sam!" dedi neşeyle. "Nasılsın?"

Boğazımı temizledim. Kaynakla eritilip yapıştırılmış gibiydi. Camilla'nın sesini duyduğumda avuçlarımdan neden terlemeye başladığını anlayamıyordum. Terli avuçların nasıl bir evrimsel açıklaması olabilirdi ki? Bunu Google'layabilirdim. O an bunun zamanı değildi elbette.

Tekrar boğazımı temizledim.

“Selam. Mesajını aldım...”

“Selam. Evet,” dedi nefes nefese. “Gerçekten, bence çok iyi bir şey. Yani, Allison harika biri, ve...”

“Ama öyle... Sana o mu söyledi? Camilla, sen nasıl...”

“Adrian mesaj attı. Sam, bence bu harika bir şey! Bunu söylemiş miydin?”

“Evet, ama...”

“Hey, baksana,” dedi aceleyle. Sesi koşuyormuş gibi çıkıyordu. “Gitmem lazım. Bir restorana girmek üzereyim. Vaftiz babamla öğle yemeği yiyeceğim. Vaftiz babamın Londra’dan beni görmeye geldiğini söylemiş miydin? Neyse, geldi ve öğlen yemeği yiyeceğiz. Şimdi. Ve sonra da dönüş için uçağa bineceğim. Bu durumda yarın okulda görüşürüz?”

“Camilla...”

“Sam gitmem lazım. Sonra konuşuruz! Hoşça kal!” Telefonu kapatmıştı.

Bana dört saat gibi gelen bir süre boyunca telefonuma bakakaldım. Camilla biliyordu. Bilemediğim, tanrının cezası bir sebepten Allison Adrian’a anlatmıştı. Ve Adrian da Camilla’ya anlatmıştı.

Adrian Radley... Seni aptal, kısa, trol suratlı, kılı, em-besil, ahmak göt kafalı.

Radley sen öldün.

•

Ayaklarımın beni oraya nasıl götürdüğünü bile anlamadan kendimi onun kapısında buldum. Herhalde otobüse

binmişim. Adrian kapıyı açtığında, yaklaşık yedi dakikadır ziline abanıyor olmama rağmen karşımda onu görünce şaşırđım.

Kaşlarını çattı. “Dostum, tişörtünü ters giydiğinin farkında mısın?”

“Öyle mi! Sensin ters!”

Adrian üzerindeki kapüşonlu kazağa baktı. Deli gibi konuştuğumun belli belirsiz farkındaydım ama sesim çok uzaktan geliyor gibiydi ve beynimde de alevden bir sis ve hiddet hüküm sürüyordu.

“Adrian, sen Camilla’ya ne anlattın?”

“Neyle ilgili ne anlattım?”

Ağzım altı saniye boyunca konuşmayı unuttu. “Plastiğin bilimsel formülü ile ilgili. Ne ile ilgili olabilir? Ben ve Allison ile ilgili tabii!”

“Ona olanları anlattım, ama...”

“Adrian, tanrım! Bu konu senin üstüne vazife mi? Ayrıca sen bunu nereden öğrendin?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Al beni aradı. Sesi çok üzgün geliyordu. Ne dediğı pek anlaşılmıyordu ve sen de telefonuna cevap vermeyince... Camilla onu sakinleştirebilir diye düşündüm.”

“Öyle mi düşündün? Ne zamandır senin koca şişko kafanın içindeki bozuk gri madde tutarlı bir düşünce üretmeye başladı Adrian?”

“Sam sen ne... Niye bu kadar kırgınsın? Camilla öğrendiyse ne olmuş?”

En sonunda konuşmayı başardığımda ağzımdan kimin sesinin çıktığını bilmiyordum. Beynimin uzak bir köşesi bana o an durmam gerektiğini söylüyordu. Ancak ne ya-

zık ki beynimin o köşesi, vücudumun geri kalanı şurada kalsın, ağzımı bile kontrol etmiyordu.

“Radley, ben iyi dinle. Bundan sonra bana yaklaşma. Benimle konuşma, bana bakma, benim geçme ihtimalimin olduğu yerlerde nefes bile alma. Şimdi çekil karşımdan!”

“Ama... Burası benim evim,” dedi sessizce.

“Peki, seni son kez uyardım.”

Arkamı döndüm ve evinin önündeki yoldan yürümeye başladım. Arkamdan bana seslendiğini duydum. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama adım geçiyor gibiydi ve kafası karışık, yalvarır bir ses tonu vardı. Hiçbir parçamın kötü, üzgün ya da suçlu hissetmesine izin vermedim. Her ne kadar üçü de bilincime sızmaya çalışsa da.

Düşünebildiğim tek şey Camilla’nın Allison’ı öptüğümü bildiğiydi. Camilla tam bir gerizekâlı ve ezik olduğumu düşünecekti. Okuldaki o çocuklar gibi aptal ve sığ olduğumu düşünecekti.

Adrian gömleğimin kolunu yakaladı. Arkamı döndüm. Bundan sonra olanlar tamamen kontrolümün dışında gerçekleşti. Ellerim oldukları yerde yumruk oldular ve birden artık oldukları yerde değildiler. Sanırım gömleğimin kolunu onun elinden kurtarmak istemiştin. Amacımın bu olduğundan büyük ölçüde emindim. Boyunun koltuk altına ancak ulaşması benim suçum değildi. Bildiğim tek şey arkamı döndüğümde gördüğüm tek şeyin kırmızı olduğu ve sonra da sağ elimin patlamış gibi acımaya başlamasıydı.

“Tanrı aşkına, canımı acıttı bu!” Yumruğumu göğsüme bastırdım.

Adrian fal taşı gibi açılan tek gözünden şaşkınlıkla beni izliyordu. Elleri gözünün diğer tekinin üzerine ka-

panmıştı. Bana bakan gözü yaşlıydı. “Bana vurdun,” dedi. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki onu neredeyse duyamamıştım.

“Adrian, bekle...”

“Tabii ya,” dedi gözyaşları yanaklarına dökülürken. “Yüzüm yumruğunun önüne atladığı için özür dilerim!” Arkaya doğru sarsak iki adım attı. “Bana vurduğuna inanmıyorum Sam!”

Arkasını dönüp evine doğru koştu ve beni annesinin lavanta çalılıklarının yanında elimi tutarken ve kendimi rezil bir budala gibi hissederken yalnız bıraktı.

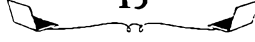
Gerçekten Adrian’a vurmuş muydum ben? Muhtemelen kırılmış yumruğum bunu doğruluyordu.

Kızıl öfkem ortadan kayboldu. Artık kendimi sadece uyuşuk hissediyordum.

Ayaklarım beni nasıl olduysa eve kadar taşıdı. Varınca işe yarar bir şeyler yapmayı düşündüm. Yazmayı düşündüm. Mike’ı aramayı düşündüm. Sekiz dakika sonra bir şey yapma fikrinden vazgeçtim ve yerde kıvrılıp kaldım.

Hayatıma ne olduğunu anlayamıyordum.

Ve konuşmak istediğim tek kişi aynı zamanda bana yardım edemeyecek tek kişiydi.

Hayatıma neler oluyor?

Yukarıda gördüğünüz gibi.

Keşfedilmemiş Ülke

Eski hayatımda (Camilla Carter'dan önceki hayatımda), pazartesi sabahına eşlik eden duygu şuydu: dünyanın sonunun geldiği hissi ile karışık, ıstırap ile soslanmış bir dehşet. CCÖ'nin nasıl olduğunu, pazartesi sabahı karnım çaresizlikle düğüm olmuş halde uyanana kadar neredeyse unutmuştum. Duş alıp giyindikten sonra kıcımlı evden dışarı sürüklerken kendimi balçığın içinde hareket ediyormuşum gibi hissediyordum. Gördüğüm ilk insan Mike'tı. Kollarım göğsünde sıkıca kavuşturmuş okul kapısında bekliyordu. Beni gördüğünde yüzündeki boş ifade değişmedi. Yine de o boşluğun altında büyük bir öfke sezdim.

"Selam," dedim sessizce.

"Söyleyecek başka bir şeyin yok mu? Radley'nin yüzünü gördün mü?"

İrkildim. "Ne olduğunu anlamadım. Amacım bu değildi. En azından sanırım değildi."

“Peki Allison?”

“Aynen. Aynı şey onun için de geçerli,” diye geveledim.

Mike somurttu. “Dostum, cidden, neler oluyor? Çıldırmış gibi davranıyorsun.”

“Çıldırmış gibi mi davranıyorum?” diye sorusunu yineledim. Yakın zamanda samimi olmaya başladığım o kızıl öfke yeniden gözlerimin üzerine örtülüyordu.

“Evet. Öyle davranıyorsun.”

“*Ben mi* çıldırmış gibi davranıyorum? Söylediğin bu mu Mike? Diyorsun ki, ben, Sam, garip davranıyorum? *Benim* davranışlarımda mı bir tuhaflık var?”

Mike gözlerini kıstı. “Bu ne anlama geliyor şimdi?”

“Şu anlama geliyor: Ben bir anlığına garip davranmış olabilirim ama sen Mike, bir senedir kahrolası bir psikopat gibi davranıyorsun!”

Sanırım bağıryordum. Birkaç kişi durup bize hevesle baktı. Beynimin hâlâ rasyonel düşünme kapasitesi olan minicik bir kısımdan güç alarak sesimi alçalttım. “Şu anlama geliyor: Ben aylardır senin garipliğine ve saçmalığına tahammül ediyorum ve şimdi de kendim bir durum yaşıyorum...”

“Bir durum mu? Adrian’ın suratına yumruk attın sen!”

İşte buna verecek bir cevabım yoktu.

“Ve Allison’ı öpme konusunu geç!” diye kükredi. “Kimi istersen onu öpebilirsin, çünkü görünen o ki kafana esince arkadaşlarını öylesine öpmenin sonuçları ile başa çıkabilecek durumdasın...”

“Kes şunu *Michael*,” diye tısladım. “Sen bana bu tür konularda tavsiye verecek son insansın.”

Mike geriye doğru bir adım attı. “*Bu* ne demek oluyor şimdi?”

“Dostum, anla artık!”

Yanımdan öfkeyle geçip gittim. Ellerim titriyordu. Dizlerim titriyordu. Şimdiye kadar, onunla arkadaş olduğumuz dokuz yıl boyunca, bir kez bile Mike’a bağırmamıştım. Ve Mike da bana kesinlikle sesini yükseltmemişti.

Elbette, ben de hiç ortak arkadaşlarımdan birine yumruk atıp bir diğerini öpmemiştim. Bağırmanın mı yumruk atmanın mı yoksa öpmenin mi daha sinir bozucu olduğunu bilmiyordum.

Koridorlardan kafam bir sis bulutundaymış gibi geçtim. İnsanlar el sallayarak bana selam verdiler. Sanırım ben de onlara el salladım. Sonra dolabımdan kitaplarımı alıp edebiyat sınıfına doğru yola koyuldum. Ve birden, biri içi kir dolu bir boşluk olan beynimde vantilatör çalıştırmışçasına kafamdaki sis bulutu dağıldı.

Çünkü Camilla’yı gördüm. Favori sarı elbisesini ve birkaç ay önce birlikte gittiğimiz bir pazardan satın aldığı kovboy botlarını giymişti. Victor Cho ile hararetli bir konuşma yapıyordu. Beni göz ucuyla görmüş olmalıydı çünkü bana doğru döndü. Yüzünü gördüğümde kalbim kulak zarlarımda gümbürdemeye başladı. Koridordaki insanların kalbimin sesini duyup duymadığını merak ettim.

“Selam Sam,” dedi neşeyle. Victor sınıfa koştu. Camilla kitaplarını göğsüne bastırdı ve bana yüzünde bir gülümsemeyle baktı. Ama bu, onun ruh halim nasıl olursa olsun beni gülümseten muzip ve sıcak normal gülümsemesi değildi. Bu, onun iyi tanımadığı dalkavuklar, garsonlar ve trende bilet kontrolü yapanlar için sakladığı gülümsemesiydi. Tanrım. Kaç farklı gülümsemesi olduğunu bile biliyordum. Gülümsemesi göğsüme bir yumruk gibi inmişti.

“Sen... nasılsın?” diyebildim.

“Of, Satranç Kulübü yılsonu partisini organize etmeye çalışıyor ama sorun şu ki, partiyi oyun odasında yapmak istiyorlar. O da parti olmuyor, kafamıza şapka taktığımız sıradan bir Satranç Kulübü toplantısı oluyor. O yüzden bir şeyler ayarlamaya çalışıyorum. Ha bir de, bu öğleden sonra ek voleybol antrenmanım var, çünkü takımca berbat oynuyormuşuz.” Saatine göz attı. “Ve Victor’a ödevinde yardım edeceğime söz verdim. Şiirden hiç anlamıyor.”

Ben cevap veremedim sınıfa girdi. Çabucak onun arkasından sınıfa sıvıştım.

Allison her zamanki yerimizin üç sıra arkasında oturuyordu. Beni tamamen görmezden geldi. Camilla’ya el salladı. Camilla da ona el salladı. Bana biraz abartılı davranmış gibi geldi.

Camilla Victor Cho’nun yanındaki sıraya seğırtti. Victor, bir anlığına her zamankinden de şaşkın göründü. Justin Zigoni onlara, Allison’a ve bana baktı. Yüzünde, ne zaman kafasından birden fazla basamaklı sayıları çarpması gerekse yüzüne yerleşen o ifade vardı.

Camilla bana bakmadı.

Allison bana bakmadı.

Mike yavaşça sınıfa girdi ve kapıya en yakın olan sıraya oturdu. O da bana bakmadı.

O kadar dipsiz bir çaresizlik çukuruna düşmek üzereydim ki, beni oradan devasa bir buldozer bile kazıp çıkaramazdı.

Sınıfta işlenenler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey bugün kimseyle yüzleşecek gücümün olma-

dıgıydı. Zil çalar çalmaz dosdoğru Alessandro'nun ofisine koştum.

Beni aramaya kimse gelmedi.

Kayda değer kimseyle karşılaşmadan Biyoloji sınıfına vardım.

Benim sıramda Veronica oturuyordu. Benimle Bahar Dansı için ayarladıkları ses sistemi hakkında konuşmaya çalıştı. Danstan sonra Annie Curtis'in evinde de bir parti olacaktı. Dudaklarına odaklandım ve ağzının hareket etmeyi kestiği her an başımı salladım. Konuşmuyordum ama Veronica'nın bunu fark ettiğini ya da umursadığını sanmıyordum. Letonya'da mağara duvarlarında bulunan, on ikinci yüzyıldan kalma resimle ya da tığ örgüsüyle ne kadar ilgileniyorsam, Bahar Dansı'nın ses sistemiyle de o kadar ilgileniyordum.

Öğlen yemeği zili çalınca, nereye gideceğimi bilmediğimi bile fark etmeden kendimi laboratuvardan dışarı attım. Belli belirsiz yemekhaneye doğru yönelirken gözlerim koridorları taradı. Onu aramadığıma kendimi bile inandıramıyordum. Kader benden cidden nefret ediyor olmalıydı ki Camilla'yı değil ama Adrian'ı gördüm; daha doğrusu normal yüzünün dörtte üçünü ve Avatar yerlilerinden birine aitmiş gibi görünen şişmiş ve morarmış gözünü demeliydim. Beni görünce arkasını döndü ve tesi istikâmette yürümeye başladı.

Öğle arasının geri kalanında tuvaletlerde saklandım.

Pazartesi akşamı kendimi Alessandro'nun ofisinde yalnız buldum. Başka kimse gelmedi ya da mesaj atıp bana gelmeyeceğini haber vermedi. İki saat boyunca Alessandro'nun ekran koruyucusuna baktım (Millenium

Falcon'ın* dönüp duran bir şemasıydı) ve sonra da eve gidip uyudum. Bir Hobbit'i yumrukladığım ve mavi çiçekler tarafından boğularak öldürüldüğüm rüyalarla dolu ancak birkaç saatlik bir uyku uyuyabildim.

Salı günü de farklı değildi. Mike, Adrian, Allison ve Camilla'nın numaraları arasında gidip gelerek telefonumu elime on üç defa aldıktan sonra evden çıktım. En sonunda kimseyi aramamıştım; çünkü aslına bakılırsa kimseye söyleyecek bir şeyim yoktu. Parmağım arama düğmesinin üzerinde asılı dururken Camilla'nın numarasına bakakaldım. Sonra da yapılacak en iyi şeyin mezun olana kadar herkesi görmezden gelmek olduğuna karar verdim. Bu kararımı öğle arasında Allison ve Adrian'ı fısır fısır öfkeli bir konuşma yaparken görene kadar da başarıyla uyguladım. Beni fark etmemişlerdi. Camilla ve Mike da ortalıklarda yoktu.

Öğle arasımın geri kalanında tuvaletlerde saklandım.

Çarşamba günü mutsuzluğum fiziksel tezahürü olan bir varlığa dönüşmüştü; bacaklarım kırılmış gibi ağrıyordu ve ellerim kendi bağımsızlıklarını ilan etmiş gibiydi. Vücudumun etrafında herhangi bir niyetleri ya da amaçları olmaksızın dolanıp duruyorlardı. Alessandro sabah yüzüme tek bir bakış attı ve günün yarısını onunla geçirmem için müdürden izin aldı. Beni bilgisayarının karşısına oturttu ve *The Amityville Horror*'ın yeni versiyonunu açtı. Bana hiçbir şey sormadı ama omuzumu sıkıp Adrian'ın bunu hak ettiğinden emin olduğunu söyledi. Ona bir homurtuyla cevap verdim ve Alessandro da bunu ona hak verdiğime yordu.

* Han Solo'nun *Star Wars* filminde kullandığı uzay gemisi. (ç.n.)

Öğleden sonra Tarih dersine geç kaldım. Allison ve Adrian sınıfın iki ayrı ucunda oturuyordu. Camilla Jackie Nguyen'in yanına oturmuştu. Mike en ön sırada oturuyordu.

Kimseyle göz göze gelmeden kapıya yakın bir sıraya oturdum ve zil çalar çalmaz eve yetişmem gerekiyormuş gibi sınıftan çıktım. Telefonumu kapattım, battaniyeyi başıma geçirdim ve Allison'ın Freddy Krueger bebeğine canlanıp uykumda beni bıçaklamasını umarak sarıldım.

Perşembe günü okula katlanamayacağıma karar verdim. Annem odama gelip hâlâ yatakta olduğumu görünce ona bir bahane uyduracak enerjiyi bile kendimde bulamadım. Battaniyemi çeneme kadar çektim ve o gün evde kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Annem yatağının kenarına oturdu ve yaklaşık on üç saniye boyunca bana baktı.

"Bu hafta Camilla'yı görmedim," dedi temkinle.

Battaniyeyi burnuma kadar çektim. "Sanırım öyle oldu," diye fısıldadım.

Annem alnıma bir öpücük kondurdu ve beni kendi haline bıraktı.

Ev sessizleşir sessizleşmez fikrimi değiştirdim. Günü burada tek başıma, mahvolan hayatımı ve alev almak üzere olan kafamı düşünerek geçiremezdim.

Yerden bir önceki gün giydiğim kot pantolonu ve tişörtümü aldım. Duş alıp dişimi fırçalamadığımı ve telefonu evde unuttuğumu, ayrıca nereye gittiğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde sokağı yarılamıştım. Hayatımın mevcut durumu düşünüldüğünde, duş almanın ve diş fırçalamanın önemli olmadığına ve ken-

di pisliğimin içinde sokaklarda dolanmanın muhtemelen kabul edilebilir olduğuna karar verdim.

Ayaklarım bir şekilde kendilerini Jasper'ın kapısında buldular. Bas gitaristi Ethan mavi kapıyı açtı ve bana günlerdir güneş yüzü görmemiş gibi gözlerini kısarak baktı. Annabel Lees tişörtünde kocaman bir leke ve çenesinde tıraş edilmemiş sakalının gölgesi vardı. "Sam? Hayırdır ahbab? Saat on bile olmamış!"

"Selam Ethan. Seni uyandırdım mı?"

Esnedi. "Evet. Dün gece konser vardı. Belki de bu sabah demeliyim. Bugün günlerden ne?" Gözlerini ovaladı ve bana dikkatle baktı. "Haşlanmış göt gibi görünüyorsun. Bir şey mi oldu?"

Kapı aralığında, birden orada ne yaptığımı bilemez halde öylece kalakaldım. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum, evin içindeki rutubetli, kahve ve sigara kokan hava ses tellerimi koca bir yumruya dönüştürdü.

"Bir kız var," demeyi başardım.

Ethan kararlılıkla başını salladı. Beni ite kaka Mavili Kadın'a soktu.

Ethan, minderlerin üzerindeki insan şekilli çöküntüye bakılırsa kadife koltuklardan birinin üzerinde uyumuştur. Davulcuları Kel bara yaslanmıştı. Bir eline üzerinden dumanları tüten bir fincan almış, diğerine de başını yaslamıştı. Ethan, bardo masalarından birinin üzerindeki sopayı alıp iki kez tavana vurdu. Kel ona yaylın ateşi halinde küfürler savurdu. Bir süre sonra, Jasper merdivenlerden neredeyse düşerek indi. Öfkeli ve yarı uykudaydı.

"Konu önemli olsa iyi olur," diye kükredi.

"Bir kız meselemiz var," dedi Ethan ve Bana doğru işa-

ret etti. Kel sızlanarak ayağa kalktı.

Jasper iç çekti. “Sam. Dostum. O kadar kötü mü?”

Kendimde konuşacak gücü toplayana kadar birkaç kez yutkundum. “Evet. Sanırım öyle.”

Üç adamdan da belli belirsiz anlayışlı mırıldanmalar duyuldu.

Görünüşe göre böyle durumlarda uygulanan bir protokol vardı. Kel o kadar umutsuz bir müzik koydu ki bestecisinin son akoru çaldıktan sonra düşüp öldüğünü duysam şaşırırmazdım. Yerdeki fetus pozisyonuma geri dönmeyi düşündüm. Sonra da sorunlarımın arasına bir de kokuşmuş halı kaynaklı deri hastalıklarını katamaya çağıma karar verip turuncu bir koltuğa gömülmeyi tercih ettim.

Ethan bana konuşmak isteyip istemediğimi sordu. Başımı salladım. Nereden başlayabileceğimi bile bilmiyordum. Çocuklar bunun üzerine kendi aşk hayatlarının en travmatik dönemlerini anlatmayı gerekli gördüler. Jasper, Avrupa turundayken Belçikalı bir orgçu ile kaçan ilk kız arkadaşından bahsetti. Hikâyesinin yarısında aklına gelen şarkı sözlerini not etmek için ara verdi.

Ethan da bana erkek arkadaş geçmişini özetledi; en korkunç beş kalp kırıklığı ve perişanlık hikâyesini sıraladı. Bu hikâyelerden, daha ilk buluşmada gitarınızı çalan biriyle görüşmeye devam etmemeniz gerektiği dışında ne çıkarmalıydım bilmiyordum. Bu çıkarıma kendi kendime de varabilirdim.

Jasper bana bir bira verdi. Tadı sıcak ayak kokusu gibiydi. Nefesimi tutup birkaç yudum aldım; nezaketen içmem gerekiyor gibi gelmişti. Nihayetinde konuşma iliş-

kilerden uzaklaştı, ben de sessizce müzik, konuşmalar ve sigara dumanı altında oturmaya devam ettim.

Izdırıp ve özlem şarkılarına daha fazla dayanamaz hale gelince zorla da olsa ayaklandım.

Jasper, beni kapıya kadar geçirirken omuzumu sıktı. “Unutma, acı geçiyor,” dedi ciddiyetle. “Ama o zamana kadar üzerinde dumanı tüten, koca bir gorilla boku olarak kalmaya devam edecek. Sabret. Acıyı kullan. Gece-nin üçünde elinde bir gitarla evinin önüne gitmek gibi ani davranışlarda bulunma yeter, çünkü böyle şeyler kuşları çok korkutuyor. Değil mi Kel?”

Kel homurdandı ve ona cevap vermedi.

Kapıdan çıkarken onlara bira için teşekkür ettim.

Hava mükemmel ve bulutsuzdu. Kendimi üzerinde du-manı tüten koca bir goril boku gibi hissetsem de karnım delicesine acıkmıştı. Eve gitmeyi düşündüm. Ancak ger-çek hayatla yüzleşmeye kesinlikle hazır olmadığımı ka-rar verdim. O yüzden tramvaya atlayıp şehir merkezine doğru yola çıktım.

Meksikalı Lando beni senelerdir görmediği eski bir dostuymuşum gibi karşıladı. Bara benim için bir tabure çekti ve siparişimi alması için garsona işaret etti. Yüksek tempolu, rastgele yerlerde insanların bağırduğu Gü-ney Amerika esintili bir müzik çalıyordu. Bu müziğin ruh halime Jasper'lardaki depresif müzikten daha iyi gelece-ğini sanmıyordum. Lando elinde pis bir bulaşık beziyle barın üzerinden bana doğru eğildi ve her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Buna benzer bir şeyi daha önce bir filmde gördüm gibi geldi ama hangi film olduğunu hatırlayamadım. Taco ve kolamın gelmesini beklerken ona ha-

yatımın durumunu özetledim. Bitirdiğimde Lando bilge bir ifadeyle başını sallıyordu. Bana kafeste daha başka bir sürü kelebek olduğunu söyledi –artık o da ne demekse– ve bana kadınların filler gibi olduğuyla ilgili bir şeyler anlattı. Bu benzetmenin ne anlama geldiğini bence kendisi de bilmiyordu. Ona ya tamamen boş ya da acınası bir ifadeyle bakıyor olmalıydım çünkü taco’yu kendisi ısmarladı ve tekila shot’ı teklif etti. Teklifini kibarca reddettim.

Meksika mutfağı her zamanki gibi bana kendimi iyi hissettirmişti; ancak yine de şehrin kalabalık sokaklarına çıktığımda hâlâ ne yapacağımı bilmez haldeydim.

Minotaur’da saklanmayı düşündüm.

Schwartzmans’da kötü kahvelerin içinde boğulmayı düşündüm.

Sinemanın karanlığında kendimi film izleyerek avutmayı düşündüm.

Saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama okulun dağılmasına az kaldığını tahmin ediyordum. Arkadaşlarımın o an sınıflarında olduklarını düşündüm. Acaba kimse benim okula gitmediğimi fark etmiş miydi? Acaba benden ne kadar nefret ediyorlardı?

Bir başka tramvaya bindim. Doğru tramvay olduğunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bu bilgiyi beynim bilinçsizce depolamış olmalıydı. Son zamanlarda bunu sıkça yapıyordu. İnmem gereken durağı bile biliyordum.

Apartman binasının antresinde belirsiz bir süre boyunca yerde oturdum. İsmimi duyduğumda gözlerim kapalıydı.

“Sam?”

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. “Merhaba baba.”

Babam boğazını temizledi. “Annen bana bugün okula gitmediğini söyledi.”

“Evet. Bir dakika, siz konuşuyor musunuz?”

Babam kaşlarını çattı. “Elbette.”

Babam elindeki anahtarlarla asansöre işaret edene kadar rahatsız bir şekilde saniyelerce dikildik. “Geliyor musun?”

“Şey, peki.”

Babamın dairesi hatırladığımdan da dağınıktı. Aslına bakılırsa, eşyaları hiç görmediğim kadar düzensizdi. Dar koridorun duvarına bir bisikletin dayanmış olduğunu gördüm. Birden onun bisiklet şortu giymiş hali gözümün önüne geldi ve beynimi yıkayabilmeyi diledim.

Anahtarlarını kirli çamaşırlarla kaplı yemek masasının üzerine bıraktı. “Kahve ister misin?”

Televizyon koltuğunun ucuna iliştim. “Çay var mı?”

“Sen ne zamandır çay içiyorsun?”

“Bir süredir.”

Babam homurdandı ve küçük mutfağının içine doğru gözden kayboldu. Çayı çok sütlü ve açık yapmış, üzerinde dev bir kertenkele figürü olan bir fincana koymuştu. Yine de yorum yapmadan içtim. Babam yıpranmış koltuğunda tedirgin bir halde oturuyordu. “O zaman... Her şey yolunda mı bakalım?”

Omuz silktim. Onunla paylaşmak istediğim hiçbir şeyim yoktu.

Babam televizyonu açtı. Boş boş ekrana baktık ama arada sırada göz ucuyla bana baktığını görebiliyordum. Sonunda tekrar boğazını temizledi. “Biliyor musun Sam... Bu konularda ben de iyi sayılmam. Hatta diyebilirim ki...

Ben bu konularda umutsuz bir vakayım.”

“Bu konular derken?” diye geveledim.

Babam televizyona bakıp düşüncelere dalarken bir süre sessiz kaldı. “Biliyor musun, üniversitede... Annenle tanıştığımda yani, haftalarca hiçbir şey yiyemedim. Sekiz kilo verdim. Annen yeme bozukluğum olduğunu düşünmüştü.”

Yüzümün kızarmaya başladığını hissettim. Benden bir cevap bekleyip beklemediğini bilmiyordum. Neyi bildiğini sandığını, annemin ona ne anlattığını ya da onun ne kadarını tahmin ettiğini de. Burada ne işim olduğunu ve neyin cevabını aradığımı da bilmiyordum.

“Bir şeyleri bilmemekten sıkıldım,” diye geveledim.

Babam kıkırdadı. “Öyle mi? O hisse alırsan iyi edersin.”

Yüzüne baktım. Gri-mavi gözleri, benimkilerle aynı renk gözleri, bana düşünceli düşünceli bakıyordu. “Gerçekten mi baba? Tavsiyen bu kadar mı?”

Omuz silkti. “Bu hayatta hiç kimse hiçbir şey bilmiyor. Kim aksini iddia ediyorsa bil ki... Palavra sıkıyordur.”

İçtiğim çay yudumu boğazımda kaldı. Babam suratında bir sırıtışla televizyon izlemeye geri döndü.

Deadliest Catch’ın son on dört dakikasını birlikte izledik, sonra da ben aniden gelen bir kararlılıkla ayağa kalktım.

Neredeyse hiçbir şey bilmiyor olabilirdim ama nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

•

* Alaskalı yengeç avcılarının maceralarını konu edinen bir belgesel dizi. (ç.n.)

Allison'la ilk tanıştığım zamanı hatırladım. Yedinci sınıfın üçüncü gününde öğlen yemeği arasıydı; BLS'in vadedildiği gibi harika bir yer olmadığına dair şüphelerim gittikçe doğru çıkıyordu. Justin ve henüz eğitim aşamasındaki birkaç göt kafalı, Adrian'ın ve *Digimon* kartları koleksiyonunun evrendeki en dalga geçilesi şeyler olduğuna karar vermişlerdi. Görünüşe bakılırsa, ergenliğe erken girmiş olması Zigoni'yi A grubunun liderliğine taşımaya yetmişti. Hâlâ nasıl olup da bu grubun hedefi olduğumuzu tam olarak bilmiyordum. Bildiğim tek şey, on bir dakikalık işkencelerinin sonunda Adrian'ın ağlamak üzere olduğu ve Justin'in etrafımızı akbaba gibi sardığıydı. Zil çaldığında Justin yanımdan hışımla geçti ve işte onun arkasındaydı: Kırılğan görünümlü, sarışın bir kız. O kadar küçüktü ki biri okula ödev olarak küçük kız kardeşini getirdi sanmıştım.

Allison Justin'in uzaklaşan sırtına gözlerini kısarak baktı. Sonra da uygun adım Adrian'ın yanına gidip şunu dedi: "*Digimon*'un dizisini izledin mi? Abim ikinci sezonun DVD'sini daha yeni aldı. Bence harika!"

Bize yarı yüzünü ekşiterek, yarı da sırtarak baktı ve Adrian ağlamayı unuttu. Bense, gezegen üzerinde Adrian'la aynı dalgaboyunda olmasa da onunkine ayarlanabilir frekansta olan birini daha bulduğum için çok mutluydum. O öğle yemeğinden sonra grubumuzun hep bir parçası olmuştu.

Evine gittiğimde Allison'ın kapıyı açmasıyla suratıma kapatmaya çalışması bir oldu. Düşünmeden ayağımı kapı aralığına sıkıştırdım. Bu hareket anlaşılan o ki sadece filmlerde işe yarıyordu. Ayağım aşırı acıdı. "Allison bekle. Konuşabilir miyiz?"

“Niye? Beni tekrar öpüp sonra yine ne kadar garip öpüştüğümü söyleyesin diye mi?” Yanakları kızarmasına rağmen kollarım kavuşturup bana ateş saçan gözlerle baktı. Kısa kızıl saçları parlak bir saç şeyiyle yana yatırılmıştı. Üzerinde büyük beden Anime tişörtlerinden biri ve siyah bir tayt vardı. Elinde bir de basgitar olsa Jasper’ın yerinde hiç göze batmayacağını şaşkınlıkla fark ettim.

Derin bir nefes aldım. “Allison lütfen. Konuşabilir miyiz?”

Allison bana ters ters baktı. Sonra da ayaklarını yere vurarak eve girdi ama kapıyı açık bırakmıştı. Ona fikrini değiştirme şansı vermeden arkasından içeri daldım. Oturma odasında kendini beyaz bir koltuğun üzerine attı ve bana tekrar ateş saçan gözlerle baktı. Senaryosuz ve direktifsiz sahneye çıkmışım gibi önünde öylece dikildim.

“Allison... Sana öyle şeyler söylememem gerekirdi. Söylemek istediğim bu değildi. Sadece çok korkmuştum. Bir sürü şeyden. Neredeyse her şeyden. Nasıl olduğunu bile anlamadım. Senin suçundu filan demiyorum. Sen... bu dünyada incitmek isteyeceğim en son insanısın.”

Birkaç kez yutkundum. Sonunda yüzüne bakmayı başardığımda öfkesi biraz dinmiş gibiydi. Başını salladı. “Sam, senden önce kimseyi öpmediğimi biliyorsun değil mi? Hiç kimseyi hem de.”

“Şey. Ben de.”

“Herhangi birini öpmeyi düşünmüyordum. Ama bir yandan da istedim de. Pratik olsun diye. Ve...” İç çekti. “Sen herhangi biri değildin. Sen, biliyorsun işte, Sam’sin. Şimdi düşününce, sanırım gerçekten de garipti.”

Gözlerini kaldırıp bana baktım. Yarım yamalak gü-

lümsemeyi denedim. Evden atılmama sebep olmadı. Yeniden iç çaktı ve koltukta yanına oturmamı işaret etti. Gösterdiği yere tamamen gömüldüm.

“Allison, gerçekten, çok özür dilerim. Tek demek istediğim, seni öpmenin garip olduğuydu. Öpüşmenin kendisinin garip olduğu değil. Ya da, senin garip olduğun değil. Ve de kötü bir öpücük değildi. Hoştu. Sanırım bunu söylemiştim. Allison artık susabilir miyim?”

Göz ucuyla bana baktı ve kıkırdamaya başladı. “Tamam Sam. Rahatlayabilirsin. Yıllardır sana karşı gizli gizli hisler beslediğimi sanıyorsan lütfen bunu yapma. Öyle bir şey yok. Yani...” Bana utangaç bir gülümsemeyle baktı. “Aklımdan geçmedi desem yalan olur. Yani, yakışıklısın, gay değilsin ve Adrian da değilsin. Senin yanında kendimi hiç görünmez hissetmedim. Ama senin benim ti-pim olduğundan emin değilim. Tipimin ne olduğunu bilmesem de. Sanırım... Ben de ne yaptığımı bilmiyorum.”

Sırtttım. “Evet. Bunu bu ara çok sık duyuyorum.”

Koltuğun minderlerine yeniden gömüldü ve merakla bana baktı. Nedenini bilmiyordum ama yüzü hatırladığımdan farklı görünüyordu. Daha az çocuksuydu sanki. Sanki biri netliğini düzeltmiş gibiydi.

“Allison, bak ne diyeceğim...”

“Evet?”

“Benimle Bahar Dansı’na gelir misin?”

Omuz silkti. “Bu aşamada zaten ya seninle gideceğim ya da Alessandro’yla. O yüzden gelirim tabii.”

“Süper. Eğlenceli olacak bence.”

Tek kaşını havaya kaldırdı.

“Tamam, muhtemelen pash bir bahçe aletiyle kolonos-

kopi yaptırmak gibi olacak ama duyduğuma göre pasta da olacaktı.”

“Pasta önemli tabii. Komitede bazı olaylar olmuş diye duydum. Camilla bugünkü toplantılarına gidemeyince paniklediklerini fark ettim.”

“Gidemedi mi?”

“Onunla konuşmuşsundur diye düşündüm. O da bugün hasta olduğu için gelmedi.”

“Camilla hasta mı?”

“Evet. Grip olmuş sanırım. Onunla konuştuğumda sesi baya kötü geliyordu. Çok da konuşmadık gerçi. Bu hafta çok... Meşguldü.” Yüzünü ekşitti.

Ayağa kalktım. “Allison, barıştık mı?”

O da ayağa kalktı ve bana o tanıdık yarım gülümsemeyle baktı. “Evet Sam. Barıştık.” Saatine göz attı. “Gitmem lazım. Nate’le Wesgarth’da *Juon*’u* izleyeceğiz. Sen izlemiş miydin?”

“Yeni versiyonunu izledim. Çok beğenmemiştim.”

“Bir sinema delisi olarak Japon versiyonunu izlememiş olmana inanamıyorum.”

Başımı salladım. “Evrende, henüz izlemediğim şeylerini listesini yapmaya yetecek kadar zaman yok bence Allison.”

Allison bu söylediğimi bir an düşünür gibi oldu. “Sen... Gelmek ister misin?”

“Bu akşam olmaz. Belki başka bir zaman?”

Gülümsedi. “Tabii ki. Çok iyi olur Sam.”

Allison beni kapıya kadar geçirdi. Kolu birkaç kez benimkine dokundu; ama dokunuşu ilginç bir şekilde bana

* 2003 yapımı bir Japon korku filmi. (ç.n.)

kendimi tuhaf ya da rahatsız hissettirmedi.

Akşam karanlığına adımımı attım ve ona veda etmek için arkamı döndüm.

Allison kapıya yaslanmıştı. “Bu arada Sam... İyi öpüştüğünü biliyor muydun? Yani, gerçekten iyi. Alıştırma yapmışsın gibi.”

“Öyle mi? Teşekkür ederim. Sanırım...” Yüzümün kızarmaya başladığını hissettim.

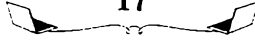
Başını salladı. “Karşılaşırabilecek bir şeyim olduğundan değil; ama beklediğim gibi iğrenç de değildi. Hiç değildi hem de.”

Bana takıldığını anlamam birkaç saniyemi aldı. “Teşekkür ederim Allison. Görüşün benim için çok değerli.”

El salladı. “Yarın görüşürüz Sam.”

Kendimi milyonlarca yıl yaşlanmış ve hayatımda hissetmediğim kadar yorgun hissederek evinden uzaklaştım. Karanlık odamı, filmlerimi, senaryolarımı ve yatağımı özlemiştim. Beni çağırdıklarını hissedebiliyordum.

Yine de onlara arkamı döndüm ve tam tersi istikâmette yürümeye başladım.

Miyagi Aydınlanması

Kapının diğer tarafında ayaklarını sürüdüğünü duyuyordum. Kapı ardına kadar açılmadan önce birkaç kez hapşırıldığını da duydum.

Yünlü ve kalın bir battaniyeye sarınmıştı. Üzerinde Snoopy desenli pijamalar, ayaklarında da iki teki de farklı çoraplar vardı. Saçı başının arkasında dağınık bir topuzla toplamış, yanakları ateşten kızarmıştı. Yine de güzeldi Camilla. Ateşi çıkmış ve Snoopy'lerle sarılmış olsa da, yırtık çorabından ayak başparmağı fırlamış olsa da, o kadar güzeldi ki... Midem ikiye katlanmış gibi hissettim.

Hırıltılı sesiyle "Sam burada ne işin var?" diye sordu.

"Berbat görünüyorsun," dedim.

Burnunu çekti. "Teşekkürler. Bunu söylemen ne güzel oldu. Buraya bana bunu söylemek için mi geldin? Yoksa bir de suratıma bir yumruk indirmek ister misin?"

"Pek sayılmaz. İyi olup olmadığını görmeye geldim."

Yine ayaklarını sürüyerek oturma odasına gitti ve deri koltuğun üzerine kendini bıraktı. Selpaklarla dolup taşmış bir çöp kutusu yerde önünde duruyordu. İzlediği her neyse duraklatmıştı; televizyon ekranında bir adam tek-nede ayağa kalkmış halde donup kalmıştı.

“Baban nerede?”

“Gitti,” dedi battaniyenin altından bir yerlerden. “Salı gününe kadar Brisbane’de.”

“Tek başına mısın? İlacın var mı? Yemek yedin mi?”

Battaniyenin altından bir kol dışarı çıktı. Yerdeki karamelli patlamış mısır paketine işaret etti. Sonra da duruşunu dikleştirip battaniyeye sıkıca sarıldı. Ve ağlamaya başladı. Yüzünü elindeki kâğıt mendil tomarına gömmüştü. Göğsüm ahşapta bir mengeneyle sıkıştırılıyor gibi hissettim.

“Tanrı aşkına, ağlama lütfen.” Birden kendimi koltukta onun yanında bulmuştum. “Camilla, bana bak...”

Yüzü hâlâ mendillere gömülü halde başını iki yana salladı. “Özür dilerim! Hastayken böyle oluyorum ve... Yalnız kalmak çok korkunç bir şey ve artık bundan bıktım. Mendillerim bitmek üzere. Karamelli patlamış mısırı hiç sevmem. Ve sen bana kızgınsın, Mike sana kızgın, Adrian yüzüne ne olduğunu söylemiyor, neler döndüğünü bilmiyorum ve...”

Yüzünü bu sefer de battaniyesine gömdü. Görünüşe bakılırsa beynimden bağımsız hareket eden kollarım, ona dolandı. “Camilla, üzülme. Lütfen ağlama.”

Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, o yüzden annemin bana beş yaşındayken yaptığı gibi biraz sırtını sıvazladım. Camilla’nın kolları battaniyeden

kurtulmayı başarıp, pijama ve battaniye düğümü halinde belime dolandı. Sıcak ve terliydi. Muhtemelen o an bana mikroplarım bulaştıracaklarını ve ona sıcak su torbası ile aspirin vermeyi düşünüyor olmam gerekirdi ama düşünemediğim tek şey, on yedi yıllık hayatımda birini hiç ateşini, hapsirıklarım ve gözyaşlarını umursamayacak kadar istemediğimdi. Hapşırması son umudum sayılırdı. Çenemi omuzuna yasladım. Boynunun yumuşak teni ile dudaklarım arasındaki uzaklık sadece birkaç santimdi. Bana sıkı sıkıya sarılmıştı; ellerini belimde hissedebiliyordum. Parmaklarını tişörtüme geçirmişti. Ve *Camilla* kokuyordu. Gözlerimi kapattım. İçimi paramparça eden o his yeniden ortaya çıkmıştı.

“Özür dilerim Sam,” diye mırıldandı. “Aptalca davranışımın farkındayım. Ama kendimi çok kötü hissediyorum. Ve seni kızdıracak ne yaptığımı bilmemekten nefret ediyorum.”

“Camilla, sana kızgın değilim,” demeyi başardım. “Niye öyle düşündün ki?”

Başını salladı. “Bütün hafta konuşmadık. Seni kızdıracak bir şey yaptığımı düşündüm.”

“Camilla, sana şimdiye kadar hiç kızmadım. Yemin ederim. Sadece kafam biraz karıştı.”

“Allison yüzünden mi?”

“Evet. *Haayuuurrrr!* Yani, demek istediğim, işler biraz karıştı.”

Kendini benden biraz uzaklaştırıp yüzünü mendille sildi. “Biliyor musun Sam, Allie harika bir insan. İkincinin bir araya gelmesini garip bulmuyorum. İkincinin iyi bir çift olacağını söylerken ciddiydim.”

Söylediklerinin mideme sert bir yumruk gibi inmesini görmezden gelmeye çalıştım. Kimi öptüğümü çok da önemsiyor olmayabilirdi ama yine de ona doğruyu söylemem lazımdı.

“Camilla, Allison’la aramızdaki öyle bir şey değildi. Sadece geçici, delice bir hataydı. Ateşim çıkmıştı sanırım... Aklımı bile kaçırmış olabilirim. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama hiçbir anlamı yoktu. Kimsenin arasım bozmak istemiyorum. Yani, demek istediğim, bunun bir şeyleri değiştirmesini istemiyorum. Her şey olduğu gibi kalsın. Ya da geçmişte oldukları gibi. Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben sadece... Bir şeylerin değişmesini istemiyorum.”

“Hiçbir şeyin mi?”

Bana yaslanmıştı, kolları kaburgalarımın üzerindeydi. Elimi omuzunun üzerindeki yerinden birazcık da olsa hareket ettirsem gözyaşları ile ıslanmış yanağına dokunabilirdim. Boğazım tıkanı. “Evet,” diyebilirdim en sonunda. “Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum.”

Camilla, battaniyesini çekiştirerek tekrar etrafına sıkıca sardı. Başını salladı. Sonra da derin bir nefes aldı. “Sam, sizler benim şimdiye kadar edindiğim en iyi arkadaşlarınsınız. Ben de hiçbir şeyin bunu değiştirmesini istemiyorum. Etrafımdaki her şeyin sürekli değişmesinden çok sıkıldım.”

“Camilla, ben her şeyi düzelteceğim. Söz veriyorum. En azından deneyeceğim.”

Yüzünü hızla parçalanmakta olan selpağıyla tekrar sildi. “Ben şimdiye kadar hiç bu kadar sağlam arkadaşlıklar edinmedim Sam. Ve buna ne kadar ihtiyacım olduğu-

nu buraya taşınana kadar fark etmedim bile. Yaşadığım yerlerin hiçbirini bu kadar evim gibi hissetmedim. Bunu bilmeni isterim.”

Ona ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Bir daha ellerim ve ayaklarım titremeden onunla konuşmayı becerebilecek miydim acaba... Ona birkaç tane daha mendil verdim.

“İyi ki buraya taşındın.” Söyleyebileceğim tek mantıklı şey bu gibi gelmişti.

Yorgunlukla gülümsedi. “Böyle davrandığım için özür dilerim. Hasta olduğumda sürekli sızlanan beş yaşındaki bir çocuğa dönüşüyorum.”

Telefonunu sehpanın üzerinden aldım. “Bunu unutmayacağım.”

“Ne yapıyorsun?”

“Burada kalamazsın. Benimle bize geliyorsun. Annem hastayken yalnız olduğunu duyarsa çıldırır.”

“Ben... Emin misin?”

Ona dik dik baktım. Gözyaşlarının arasından bana gülümsedi. “O zaman üstümü değiştireyim.”

“Saçmalama. Pijamaların kalsın. Annem hemen yatmanı isteyecek zaten. İhtiyacın olan başka bir şeyler varsa onları alsan yeter.”

Ayağa kalktım ve onun da kalkmasına yardım ettim. Battaniyesinden kurtulup onu koltuğunun üzerine bıraktı ve bana doğru bir adım attı. Öne doğru eğildi. Sonra da tişörtümü kokladı.

“Sigara ve fajita kokuyorsun.”

“Evet. Garip bir gündü.”

“Gerçekten mi? Konuşmak ister misin?”

Güldüm. Sanırım sesim biraz boğuluyorum gibi çıkmıştı. “Camilla. Kesinlikle hayır.”

•

İğrenç depresyon kıyafetlerimi değiştirdim. Duş aldım ve dişlerimi fırçaladım. Temiz bir eşofman altı ve tişört giydim. Sonra da annem kapıyı çalıp boğuldum mu diye sorana kadar banyo aynasında kendi suratımı izledim.

Misafir odasının kapısını tıklattım ve kafamı içeri uzattım.

Camilla yastık yığınının içine gömülmüştü, açık saçık parlak bir şelale gibi yastıkların üzerine saçılmıştı. Gece lambasının ışığında yüzü parlıyordu. Beni eliyle içeri çağırırdı.

“Selam. Annen konusunda haklıymışsın. Bir önceki hayatında *M*A*S*H*’de hemşire filandı herhalde.” Sesi hâlâ hırıltılıydı ama yanakları çok daha az terliydi.

Kapıyı arkamdan kapattım. “Annem seni evlatlık edinmek istiyor bence. Şimdi nasılsın?”

Gülümsedi. “Evet. Ateşim biraz düştü sanırım. Bebek gibi davrandığım için biraz utanıyorum. Julie çok iyi biri.”

“Süper. Şey... Bunu sana getirdim.” Elimde dizüstü bilgisayarımı yatağa yanaştım. “Sen eşyalarını toplarken bunu DVD player’ından kurtardım. *The Karate Kid* ha?”

Utangaç bir gülümsemeyle DVD’yi elimden aldı. “Üzgün olduğumda 80’ler filmlerine sardığımı biliyorsun. Kü-

* 1972-1983 yılları arasında yayınlanmış, bir savaş hastanesi çalışanlarının hayatını işleyen televizyon dizisi.

çükken *The Karate Kid* benim her grip olduğumda mutlaka izlediğim bir film idi.”

“Sanırım izledim o filmi. Pek hatırlayamıyorum ama.”

“Sammy, kendinden utanmalısın!” Eliyle yatakta yanına oturmamı işaret etti. “Merak etme bir şey olmaz. Sanırım bulaştırma evresini geçtim.”

Mevcut Camilla durumum düşünüldüğünde, onunla aynı yatakta olmak çalışan bir ekmek kızartma makinesi ile yüzmek kadar güvenli olmalıydı.

Bu nedenle tabii ki battaniyelerin üzerine yerleştim. DVD’yi yerleştirdim ve dizüstü bilgisayarımı aramıza koydum. Filmin jeneriği akmaya başladı.

Camilla yastıklara yerleşti. “Bu film tartışma götürmez derecede iyi,” diye fısıldadı. “Sadece müzikleri görmezden gelmen lazım. Bir de garip 80’ler saç kesimlerini tabii.”

Onun yanına yerleştim ve sessizlik içinde dizüstü bilgisayara baktım. Ekranda olanların çoğunun farkında değildim. Hayatımda ilk kez bir filme kendimi kaptıramayacağımı hissediyordum. Bu sabah olduğum yerden binlerce ışık yılı uzakta gibiydim. Eğilmiş, bükülmüş ve kafamın içindeki kaostan bıkmıştım.

“Camilla?”

“Hı?”

“Okulu bitirdikten sonra burada kalacak mısınız?”

Battaniyeyi çenesine kadar çekti. “Babam o kadar dayanırsa mı yani? Bilmem. Londra’ya geri dönebilirim. Ya da belki de daha önce hiç gitmediğim bir yere giderim. Arjantin güzel bir yere benziyor.”

Elbette. Ya yakın ya da uzak bir tarihte buradan gitmesi kaçınılmazdı. Hayatının büyük bir kısmını ilgi çeki-

ci yerlerde geçirmişti. BLS sadece bir molaydı. Bu düşünce beni çok mutsuz etti.

“Bir yerlerde müzik okursun muhtemelen değil mi?”

“Yani, sahne korkumu yenmenin bir yolunu bulabilirim, tabii. Londra’da gerçekten harika bölümler var. Belki de New York’a geri dönerim. Berlin de güzel olabilir.”

“Berlin...” diye söylediğini yineledim.

“Belki. Belki oraya taşınıp hep istediğim gibi bir sosis köpeği alırım. Adını Ben koyarım. Boynuna evsizler gibi bandana takarım ve gitar kutumun içinde uyur.”

“Bütün planı yapmışsın bakıyorum.”

Kıkırdadı. “Belki de.” Uzunca bir süre sessiz kaldı. “Sidney Konservatuarı’nda mükemmel bir Müzik bölümü var,” dedi sonunda.

“Sidney mi?”

Bana uykulu gözlerle baktı. “Sidney’yi sevebilirim,” dedi sessizce. “Amsterdam’ı da sevebilirim. Henüz bilmiyorum. Niye Sam?”

Omuz silktim. Kendime bir şey söyleyebilecek kadar güvenmiyordum.

Gözlerini kapattı. Dizüstü bilgisayarımda, cılız çocuk sarışın ponpon kızı etkilemeye çalışırken sahilde dayak yiyordu. Filmin müzikleri gerçekten de korkunçtu. Gözlerimi ekrandan ayırmamaya kararlıydım. Kalp atışlarını hissedebiliyordum.

“Sam?” dedi en sonunda.

“Evet?”

“Senaryolarını okuyabilir miyim lütfen?”

“Tamam. Yarın okursun. Ama seni uyarıyorum, gerçekten, ciddi korkunçlar.”

“Sammy, gerçekten, ciddi olarak olmadıklarını düşünüyorum.”

Ona bakmadım. Bakmadım. Ama düzenli ve yavaş yavaş nefes almaya başladığını duydum.

O uyurken filmin kalanını izledim. Yaşlı Japon’un, zorba karate çetesinin hepsi ile dövüşüp kışkırtıcıları tekmelediği, inanması güç sahneyi izledim. Cılız çocuğun, ev boyayıp gün batımında antrenman yapmaktan başka bir şey yapmadan yavaş yavaş karate şampiyonuna dönüşmesini izledim. Birbirinin aynı kötü adamlarla dövüşüp, şeytani Cobra Kai eğitmeni arka planda somurturken şampiyonluğu ve sarışın kızı kazandığı son sahneyi seyrettim. Herhalde şeytani Cobra Kai eğitmeni daha önce hiç Hollywood filmi izlememişti. Siyah üniformalı kötü adamlar kaybetmeye mahkûmlardı.

Film sona erdi. Jenerik aktı. Ekrana bakakalmıştım.

Ben tam bir gerizekâlydım.

Göt suratlı beyinsizin tekiydim.

Bunu nasıl daha önce fark etmemiştim?

DVD’nin sahne seçimi bölümüne girdim ve son sahneyi tekrar izledim. Cobra Kai eğitmeni olan çocuğun gözleri bilgisayar ekranımdan çıkıp beynime kazanmıştı sanki.

Filmi kapattım. Bilgisayarımı bana doğru çekip bir chat penceresi açtım. Şu mesajı yazdım:

“Selam. Seninle konuşmam lazım. Yarın okuldan önce benimle parkta buluşur musun?”

Otuz dört saniye boyunca bekledim. Cevap beklediğimden çok daha ters oldu. Gerçi niye başka türlü bir cevap beklemiştim bilmiyordum.

“Tamam. Tabii. Görüşürüz.”

Önce chat penceresini, sonra da bilgisayarımı kapattım. Tüm bu karmaşanın arasında belki de bir konuyu temeline inip açıklığa kavuşturabilirdim. Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ve sanırım bildiğim bir şey daha vardı. Belki de kaderimde Camilla Carter'ın sadece bir anlığına hayatımın bir parçası olması vardı. Belki de o an şimdi sona eriyordu.

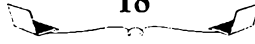
Ona karşı hissettiğim şeyin sadece hoşlanmadan ibaret olduğunu düşünerek kendimi kandırıyordum. Yine de duyduklarım, okuduklarım ya da filmlerde gördüklerim, beni aşk acısının ne kadar korkunç olabileceğine hazırlamamıştı.

Bir çare vardı yine de. Sanırım başından beri farkında olduğum bir çareydi bu üstelik.

Camilla'nın hayatımdan geçip gitmesine izin verecektim. Bu deliliği bir tarafa bırakacak, onun hatırasını bir gün bir senaryoda kullanabilme umuduyla hafızamın derinliklerine gömecektim. Belki de bir robotla ilgili bir senaryoda. Her şeyin kullanılabileceği bir yer vardır. Sanırım bunu bana biri söylemişti.

Burada yatıp onu uyurken izlemeyecektim. Biri ciğerlerimdeki havayı emiyormuş gibi göğsümün sıkışmasına sebep olan düşünceler düşünmeyecektim.

Yüzüne dalıp gitmeyecektim. En azından çok uzun süreliğine.

Bazen En İyi Çözüm İnsanları Tekmelemektir

Parka erken gittim ama vardığımda Adrian çoktan oradaydı. Beni gördüğünde salıncaktan indi ve kollarını kavuşturup somurtmaya başladı. Radley'nin sert görünme çabasıydı bu. Turuncu Süper Mario tişörtünün dar geldiği ve kargo pantolonunun üstünden fırlayan göbeği bu çabaya biraz ket vuruyordu. Tepesine kıvrıkcık saçlı bir kafa oturtulmuş bir mangoya benziyordu. Her zaman ki gibi, somurtuşuna somurtarak karşılık vermekle ona sarılmak istemek ve onu yeniden yumruklamak istemek arasında gidip geldim. Spor çantamı yere bıraktım.

“Selam,” dedim. Gözucuyla yumrukladığım gözüne baktım. *Avatar* maviliğinden *C-3PO* sarılığına geçiş yapmıştı. Suçluluk duygusu tekrar içimi kemirdi.

“Selam,” diye karşılık verdi. Bakışları yere çivilenmişti.

Boğazımı temizledim. “Adrian, bak dostum, senden özür dilemek istiyorum. Sana vurmak istemedim. Korkunç bir gün geçiriyordum. Gerçekten çok ama çok özür dilerim.”

Gözlerini yerden kaldırıp bana baktı. “Çok kızmıştın. Seni daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim.”

“Evet. Farkındayım. Dedğim gibi korkunç bir gündü.”

“Bana nedenini söyleyecek misin? Çünkü hâlâ ne yaptığımı bilmiyorum.”

“Söylemesem olur mu? Konuyu çözmeye çalıştığımı, bir daha böyle bir şey olmayacağını ve bana bir yumruk atma hakkının olduğunu söylesem yeterli olur mu? İstersen bunu anlamaya bile dönebiliriz. Surata bir yumruk senedi. Kendimi yere bile atarım istersen.”

Adrian sırtıttı. “Cidden Sam. Kaya gibi sert bir yumruğun var. Kız gibi vurursun diye düşünmüştüm ama dostum, sağ kroşen akıllara zarar!”

“Teşekkür ederim sanırım...”

“Ne demek.”

Gözüne tekrar bir bakış attım. “Çok acıdı mı?”

Omuz silkti. “Bir süreliğine. Ayrıca hatunlar bayılıyor. Bu hafta bana kaç kızın yüzüne ne olduğunu sorduğunu tahmin bile edemezsin. Onlara üç adamın üzerime atladığını söylemek zorunda kalsam da. Annie Curtis hukuk dersinde yanımda oturdu. Dostum, koluma dokundu ya! Efsaneydi.”

“Peki, o zaman yardımcı olabildiğime sevindim mi desem?”

“Evet. Beni epey kaygılandırdın ama. Ve şimdi Mike da bana kızgın gibi. Bana mankafamn teki olduğumu söy-

ledi ama nedenini açıklamadı. Mankafalığımın hangi kısmından bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Neyi kastettiğini ben de anlamadım. Ama seninle konuşmak istediğim tam da buydu. Mike. Onun meselesi. Sanırım bu yılın başında yanlış bir karar verdim. Onun çok uzun zamandır bir derdi var ve ben bu konunun peşini bırakmamalıyım. Umarım bir şey yapmak için çok geç kalmamışımdır.”

Adrian’ın yüzü aydınlandı. “Bir müdahale girişimi filan mı yapmak istiyorsun? Bir keresinde öyle bir şeyi *Law and Order*’da görmüştüm.”

“Aslına bakarsan öyle bir şey. Evet. Müdahaleden çok farklı sayılmaz.”

Planımı Adrian’a açıkladım. Hamster’a benzeyen yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirdi. “Sam, bu senin bütün sene boyunca aklına gelen en iyi fikir.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Çünkü yardımına ihtiyacım olacak.”

Kararlılıkla başını salladı. “Bana ne yapacağımı söyle yeter.”

“O zaman... Barıştık mı?”

Adrian kolumu yumrukladı. “Evet. Tabii ki. Her zaman. Beni öpmeye filan kalkışmayacağına söz verdiğin sürece. Hani tüm grubu elden geçirmeyi düşünüyorsan diye söylüyorum.”

Gözlerimi kapattım. “Radley, eğer seni bir gün öpmeye kalkarsam, yakınında keskin ne varsa onunla başımı vücudumdan ayırmana şimdiden izin veriyorum. Ya da beni

* 1990-2010 yılları arasında yayınlanmış, her bölümünde başka bir suçun çözülme hikâyesini işleyen bir televizyon dizisi. (ç.n.)

direkt ellerinle öldürebilirsin, çünkü belli ki beni kıyamet habercisi bir iblis ele geçirmiş.”

Adrian sırttı. “Elbette Sam. Hiç merak etme. Al hari-ka öpüşüğünü söylemişti ama... İtiraf etmeliyim ki biraz merak ettim.”

“Adrian, suratına bir tane daha mı indirmemi istiyorsun?”

“Yok ya. Böyle iyiyim.”

Bana yüzünde salakça bir gülümsemeyle baktı. Yüzüme yayılan sırıtışa engel olmaya çalıştım. Başarılı olamadım.

Yaklaşık on üç saniye boyunca sessiz kaldık. Ve yeterli süre geçtiğinde okula doğru birlikte yürümeye başladık.

•

Mike’ı ders başlamadan önce buldum. Adrian, Allison ve benim barıştığımız haberini homurtu ve bomboş bir suratla karşıladı. Hâlâ ikimize de kızgın gibiydi. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umursamamaya karar verdim. Amaçsızca yeni Rob Zombie* DVD setimden bahsedip durdum ve Mike’ın bana attığı gıcık ve boş bakışları görmezden geldim.

Telefonumu Camilla’yı aramak ya da ona mesaj atmak için yaklaşık on sekiz kez elime aldım, çünkü normal şartlar altında böyle bir durumda yapacağım şey buydu. Ancak numarasına dokunduğum her seferinde artık eski-si gibi olamayacağımızı hatırladım. Kendi akıl sağlığım :

* ABD’li heavy metal şarkıcısı, yönetmen, yapımcı, prodüktör ve senarist. Aynı zamanda White Zombie grubunun kurucusu. (ç.n.)

için kendimi ondan uzak tutmam gerektiğini hatırladım. Muhtemelen hâlâ üzerinde solmuş Nick Cave tişörtü ve eşofmanıyla koltuğumuzun üzerinde üstünde battaniyeyle uzanıyordu. Önündeki sehpanın üzerinde kırmızı defterleriminde oluşan bir yığın vardı. Tıpkı sabah evden çıkarken onu bıraktığım gibi. Onun yanına uzanıp kollarımı etrafına doladığım bir hayal yüzünden neredeyse yanlış yoldan yürüyor ve geç kalıyordum.

Öğlen arasında kısa bir mesaj atıp onu yokladım ve sonra da telefonumu kapattım. Yapılabilecek en sağlıklı şey bu gibi görünmüştü. Tüm zihinsel enerjimi Mike'a yönleltmeye karar verdim.

Bir yandan da Allison'ı bulup ona planımı açıkladım. Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Sam. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Hayır. Ama aklıma gelen en iyi plan bu."

"Evet ama ciddi misin? Yani, tamam, ben bir kızım ve biz oturup konuşmak gibi sıkıcı şeyleri tercih ediyoruz ama..."

"Allison, ben Mike'ı tanıyorum. Ciddi bir ittirme olmadan benimle konuşmayacak. Ben de ittireceğim o halde. Kendi güvenliğini umursamıyor olabilir ama benimkini umursadığına inanmam lazım. Onun dikkatini çekmenin tek yolu bu. İnan bana."

"Şey, sana inanıyorum. İnanma kısmı değil beni endişelendiren."

"Tanrım. Bana hiç güvenin yok senin."

Yüzünü ekşitti. "Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama sanırım sen çok fazla film izledin Sam."

Günün geri kalanını gittikçe artan bir kaygı, terleyen avuçlar ve felaket hissiyle geçirdim.

Son ders zili çaldı. Bağırsaklarım ve ben ani bir panik yaşadık. Sonunda şuna karar verdim: Her şeyin canı cehennemeydi. Kaderimle bir erkek gibi yüzleşecektim. Ya da bu kadar kısa sürede ona en yakın neyi yaratabilirim onun gibi.

•

Mike'ın bunları yapışını kaç kez izlediğimi unutmuştum. Mike bir şekilde, üzerinde beyaz pijamalarla Japonca küfürlerle benzer şeyler bağırıp tahta yumruklarken tam bir mal gibi görünmemeyi başarıyordu. Bence ben onun kadar şanslı değildim.

Yu Kan-do It'in ana salonu sıcak ve boğucuydu. Üstüne üstlük bir de turşusu kurulmuş koltuk altı gibi kokuyordu. Sınıf dolarken aynada kendime bakmamaya çalıştım. Ve de başıma neler geleceğini düşünmemeye.

Travis Azumi sert bir selamla içeri girdi. Herkes sıralanıp hazırola geçti. Travis, bir sekseni geçen boyu, kusursuz saç, siyah üniforması ve çene götüyle sınıfın karşısına dikildi. İki kısa saniyeliğine bana baktı. Yaklaşık on bir dakika önce yaptığımız konuşma bilincime tekrar doluştu:

“Bir deneme dersi istiyorsun?”

“Evet.”

“Bu dövüş dersi. Sıcak temas içeriyor.”

“Biliyorum.”

“Seni daha önce burada gördüm mü ben?”

“Hayır.”

Bu noktada küçümser bir duraklama oldu. “Gerçekten dövüş dersine dayanabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet. Bir deneme dersi istiyorum. Onun da bu olmasını istiyorum.”

Kapıya göz attım. Girişe şöyle bir göz attım. Salonun kenarında diz üstü oturmuş dersi izleyen birkaç beyaz kuşak haricinde kimse yoktu.

Ders başladı. Bir anlığına bu planın ne kadar akıllıca olduğunu sorguladım. Ve de bir sonraki an da planın ana parçası için Adrian’a güvenmenin ne kadar akıllıca olduğunu. Her şey göz önünde bulundurulduğunda planı değiştirmek için artık çok geçti.

Ben de bağırmağa başladım. Ellerimi havaya kaldırıp omuzumu çıkarmayayım diye dua ettim. At binişi duruşu denen bir şeyi yapmak için yere çömeldim ve Travis’in bağırışıyla birlikte at binişi duruşunun dövüşte nasıl işe yarayacağını anlamaya çalışarak dirseğimi öne doğru savurdum. Acaba dövüşürken yere çömelip karşısındakinin çenesine dirsek atmak daha önce birinin aklına gelmiş miydi? Travis’in bağırışlarını takip etmeye çalıştım, döner tekme olduğunu tahmin ettiğim hareketi yapmak için bacaklarımı savurdum. Aynada kendi yansımamla göz göze geldim. Biri taşaklarıma lazer şoku veriyor gibi görünüyordum. Yerlere kadar eğilerek selam vermenin arkasındaki mantığı anlamaya çalışmaktan vazgeçtim ve sadece rastgele aralıklarla belden eğilip doğru yaptığımı umdum. Vücudumun her parçası, diğer parçalarından ayrılp çığlık atarak uzaklaşmaya çalışıyor gibiydi.

Ve anlaşılan o ki o an ısınma turu sona erdi.

Travis bağırınca sınıf odanın çeperine dağıldı. Herkes dizleri üzerine çöktü ve yumrukları bellerinde salonun ortasına doğru döndü.

Ben de bir köşede dizlerim üzerine çöktüm. Ya oksijen yetmezliğinden sinek gibi görmeye başlamıştım ya da o an sınıfın ortasında birbirinin aynısı dört Travis Azumi duruyordu.

Travis gözlerini sınıfın üzerinde gezdirdi. En azından bir kişinin anladığı bir şey bağırması olmalıydı çünkü kafasının arkasında kocaman bir göz dövmesi olan bir kahverengi kuşak zıplayıp odanın ortasında hazırola geçti. Travis sonra yeniden sınıfa göz gezdirdi ve başka bir şey bağırdı. Bir anlığına, söylediklerinin anlaşılması güç Japonca bir emir olduğunu düşündüm.

Sonra fark ettim ki, aslında benim adımla sesleniyordu.

Titreyen bacaklarımın üzerinde durup minderin ortasına doğru topalladım. Kahverengi kuşakla karşı karşıya geldim, çünkü onunla Travis arasında bir seçim yapmam bekleniyorsa, dişleri telli ve ön dişleri kırılmış dövme kafa çok daha mantıklı bir seçim gibi görünüyordu.

“Sam!”

Sulanmış gözlerimi delirmiş çılgının yükseldiği tarafa çevirdim. Mike ve Adrian salonun kapısında duruyorlardı.

Adrian el salladı. “Selam dostum. Kusura bakma, geciktik. Şaka yapmadığıma onu ikna etmek biraz vaktimi aldı.”

Mike’in yüzü şaşkınlık içindeydi. “Sam, sen n’apıyorsun?”

Birkaç kişi dönüp gözlerini dikti. Bir-iki kişi Sam’e el salladı. Travis Azumi’nin yüzü betona dönmüştü. “Mısır sınıfının arka tarafında bekleyebilirler,” dedi soğuk soğuk. “Ve minderlere ayakkabı ile basmak yasaktır.”

Mike Travis'e baktı. Travis de Mike'a. Sonra Mike spor ayakkabılarını çıkardı, hızla eğilip selam verdi ve koşarak salonun kenarındaki bir sıraya katıldı. Onun ardından Adrian, odanın dört köşesine aşırı ağırbaşlı selamlar verdi.

Travis bir şeyler bağırınca kahverengi kuşak dövüş duruşuna geçti. Ben de yumruk yaparken başparmağımın üstte mi altta mı olması gerektiğini hatırlamaya çalışarak ellerimi havaya kaldırdım. Dövmeli kafa kaburgalarım bir den bir tekme indirdi ve kendimi olanları çok komik bulduğu belli olan kara kuşak bir hatunun kucağında buldum.

Görünüşe göre akciğerlerim bana haber vermeden eve gitmeye karar vermişti. Yerde cenin pozisyonuna geçtim ve dövmeli kafanın ben bayıldıktan sonra suratıma tekme atmaması için dua etmeye başladım.

"Bir puan," dedi Travis. Sesi neredeyse sıkıntıdan patlayacak gibiydi.

Biri yanımda belirdi. Kim olduğunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu.

"Mindere basma," diye kükredi Travis.

"Ne yapacaksın?" diye patladı Mike. "Bana sınav mı çektirteceksin?"

Mırıldanmalar odaya Meksika dalgası gibi doldu.

Mike kolumu tuttu. "Sam sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye kulağıma tısladı.

"Ben... Dövüşüyorum," diye nefes nefese cevapladım onu. "Yeterince açık... olduğunu sanmıştım."

Mike bana öfkeden deliye dönmüş gözlerle bakmaya başladı. "Ölmek mi istiyorsun? Bu çocukların ukala yeni-

lere neler yaptığını biliyorsun. Seni öldürürler! Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?”

Kendimi sürüyerek dizlerimin üstünde doğruldum. “Şimdi bana sana neler olduğunu anlatmaya hazır mısın?” diye sordum nefes nefese.

Tam altı saniye boyunca Mike şaşkın göründü. Sonrasında neyi kastettiğimi anladı. Yüzü buruştu. “Sam, bunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Tamam o zaman.” Üzerimdeki ellerini ittim ve tökezleyerek ayağa kalktım.

Dövme kafa ayaklarını açmış, salonun arka duvarına biri duraklatma düğmesine basmış gibi ifadesizce bakıyordu. Zihnimin koşmam için çığlıklarla beni uyaran kısmını duymazdan gelip gerizekâli kıcımı tekrar onun karşısına taşıdım.

Travis kükredi. Yumruklarımı kaldırdım. Mike’ın odanın diğer tarafına seğirttiğini görmekten çok hissettim. Adrian’ın tezahürat yaptığını duydum. Şimdiye kadar farkında olmadığım süper güçlerimin birden ortaya çıkması için dua ettim. Sonra kahverengi kuşak alnıma yapışan bir ters tekme attı ve gördüğüm bir sonraki şey tavandaki florasın ışıkları oldu. Beynim kulaklarımdan akıyormuş gibi hissediyordum.

Mike ve Adrian yanıma koştular.

“İki puan,” dedi Travis. Eliyle dövme kafayı işaret ediyordu. Puanı kimin aldığıyla ilgili yanlış anlama olmasın diye herhalde. Artık tek isteğim ölürlen altıma işememektir.

En yakın arkadaşımı radyoaktif bir örümcek mi ısır-mıştı acaba... Bildiğim tek şey, Mike’ın ellerini koltukalt-larıma sokup beni karate salonundan taşıyarak çıkarma-

şıydı. Benim bu sürece hiçbir katkım olmamıştı.

Mike beni koridorda yere bıraktı. İki büküm oldum ve nefes alıp vermek denen şeyin nasıl yapıldığını hatırlamaya çalıştım.

“Dik otur,” diye tısladı Mike.

“Peki, tamam,” dedim nefes nefese. “Bir saniye bekle de ciğerlerimi bağırsaklarımdan toplayabileyim.”

“Tanrım, sen tam bir beyinsizsin.” Önümde yere çömel-di ve ellerimi alıp sertçe başıma yerleştirerek omuzlarımı arkaya itti. “Akciğerlerini sıkıştırıyorsun da ondan. Nefes al. Yavaş yavaş.”

Gözlerimi kapattım ve iki derin nefes aldım.

“O gözlerini de aç. Başın dönecek.”

Gözlerimi zorla açtım. Çok geçmeden koridor, kaleys-deskoplardaki gibi çok da güzel olmayan bir şekilde dönmeye başladı. Ben yana doğru devrilirken Mike ve Adrian kollarımı tuttular. Görüşümün düzelmesini bekledikten sonra Mike’a bir bakış attım.

Mike’ın yüzü daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeye bürünmüştü. Üzgün, korkmuş ve pes etmiş görünüyor-du. “Sam, tamam. Mesajı aldım.”

“Neymiş o mesaj Mike?” diye hırıltıyla sordum.

“Korkak ve ezik olduğumu düşünüyorsun. Anladık! Sence ben bunları bilmiyor muyum?”

“Sana hiçbir zaman ezik filan demedim. Ve kesinlikle de... Korkak olduğumu düşünmüyorum. Sadece derdinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Adrian Mike’a en iyi anlayışlı rehber öğretmen bakışıyla bakıyordu. “Dostum, sadece endişeleniyoruz. Konuş bizimle.”

Mike'ın bakışı ping pong topu gibi ikimizin arasında gidip geldi. "Yani Sam ben sorunlarımla başa çıkamıyorum diye mi kendini dövdürtecekti? Sam, bunun işe yarayacağını düşündüğüne inanamıyorum."

"Tabii. Sen dayak yiyebilirsin ama ben yiyemem, öyle mi?"

"Evet! Oğlum, sen beden eğitimi dersini ne zaman aldığını bile hatırlamıyorsun! Futbol topunun üstünde ayağını burkmak beden eğitiminden sayılmıyor."

Adrian güldü. Mike ve ben ona kötü kötü baktık. Sura-tındaki ifadeyi tekrar düzeltti.

"Mike... Konuşacak mısın?"

Mike çatık kaşlarla koridor duvarına baktı.

"Tamam. O zaman bunun sorumlusu sensin." Bir şekilde ayaklandım ve sendeleyerek salona geri döndüm. Dizlerimin üzerine çökmeden önce selam vermeyi son anda hatırladım. Bir grup insan bana acıyıp küçümseyerek baktı.

Mike ve Adrian odaya tekrar daldı. Mike arkamdaki yere çömeldi. "Sam cidden. Bu kadarı yeter."

Travis Azumi başka bir emiri kükredi. Odanın ortasındaki iki ter içinde kalmış kara kuşak birbirlerine ters ters selam verip tekrar yerlerine döndüler.

Travis önce bana sonra Mike'a baktı. Ağzı, belli belirsiz zoraki bir gülümsemeyle büküldü. Beni parmağıyla işaret edip odanın ortasına çağırdı. Görünüşe göre artık Japonca bir emri bile hak etmiyordum.

"Sam, yapma..."

Mike'ı duymazdan geldim. Ayağa kalkıp odanın ortasına kadar topalladım. Belki de beynimin kendini ko-

rumakla ilgilenen kısmı benden tiksinererek devre dışı kalmayı tercih etmişti; ama gözlerimi Travis Azumi'den ayırmadım. Bana tek kaşını kaldırarak cevap verdi. Ben de gözlerimi kısıtım. Sanırım şaşırmıştı. Sonra bağırarak başka bir emir verdi ve küçük bir kamyon boyutlarındaki bir kara kuşak önüme atladı.

Neyse. En azından çabuk bitecekti.

Salam verme hareketlerini yaptım ve yumruğumu kaldırdım. Bundan sonra ne olacağını hatırladığımdan emin olamayarak bir anlığına öylece kalakaldım. Sonra kara kuşak karnıma bir yumruk attı ve yerdeki imzam haline gelen duruşuma kaldığım yerden devam ettim.

“Bir puan,” dedi Travis boş boş.

Mike ayağa kalktı ve sıra halindeki öğrencilerin arasından ittirerek çıktı. “Tamam, artık yeter. Dur.”

“Bana ne olduğunu anlatacak mısın?” dedim nefes nefese.

“Evet. Tamam. Sen kazandın. Sadece... Buradan çıkalm. Lütfen.”

Siyah kuşağa baktım. Bana öfke saçan gözlerle bakıyordu. Mike omuzlarını dikleştirip ona ters ters bakınca gözlerini aceleyle kaçırdı. Travis zoraki gülümsedi. Beynimin mantıklı kısmının devreye girmesini beklerken yaklaşık yedi saniye boyunca çenesine bakıp kaldım. Ne yazık ki, beynimin mantıklı kısmı sanırım akciğerlerimle birlikte eve gitmişti.

En sevdiğim beş en iyi film kahramanını düşündüm. Hiçbirinin benimkine benzer bir duruma düştüğünü sanmıyordum. Onların yanlarında en azından elektrikli testere ya da alev makinesi olurdu. Yine de sanırım hepsinin

böyle bir durumda nasıl davranacaklarını biliyordum.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. “Ben gidemem. Bunu bitirmem lazım. Sadece son bir tane.”

“Sam sen deli misin?”

“Mike, bitirmek zorundayım.”

Mike dik dik bana baktı. Yüzüne her zamanki boş ifadesini yerleştirdi. Ancak çok uzun zamandır ilk kez o boş ifadenin arkasında ne hissettiğini görebiliyordum. Başını salladı ve sonra da ellerimi tuttu. “Kolların kuş yavrusu gibi çırpınıp duruyor.” Dirseklerimi zorla aşağıya indirdi ve yumruklarımı öne çekti. “Dirseklerini kaburgalarını korumak için kullan. Ellerini yukarda tut. Ve tanrı aşkına en azından yumruklardan birini bloke etmeyi becer.”

“Bloke etmek mi?”

Mike gözlerini devirdi ve elleriyle ileri doğru bir hareket yaptı.

Ah, tabii ya. *The Karate Kid*'i daha dikkatli izlemem gerektiğini biliyordum.

Kara kuşağın önüne tekrar topallayarak gittim. Sanırım bir anlığına da olsa cesaretimden etkilenmişti.

Tüm bu olanların arkasında bir gün bir şekilde kavrayacağım bir mantık olmalıydı. Eğer çalışır, inceler ve her açıdan bakarsam, eğer boş vaktimi ve beyin gücümü buna adarsam, bu mantığın ne olduğunu çözebilirdim. Her şeyin her zaman bir mantığı ve düzeni vardı. Olmak zorundaydı.

Camilla'yı düşündüm.

Benim ciğerlerim ya da ses tellerim gibi gelmeyen bir yerden bir ses çıktı. Kendimi kara kuşağa doğru sahip olduğum tüm kas ve enerjiyle atarken yumruğumu geriye çektim.

Soyunma odasında kırımın üstünde ve yüzümde bir buz torbası ile uyandığımda, en iyi arkadaşlarım yüzlerinde endişe ve öfke karışımı bir ifadeyle bana bakıyorlardı.

Her şey göz önünde bulundurulduğunda, bugün için çok da şaşırtıcı olmayan bir sondu.

**(Aslında Gün Gibi Ortada Olan)
Sakar Açıklamalar**

Soyunma odasının zemini, salonun kendisinden birazcık daha iyi kokuyordu. Koltukaltı kokusu daha az; mantar kremi ve binlerce kutu jöle kokusu daha yoğundu. Oturmaya kalkıştım ama beceremedim.

“Buraya nasıl geldim?”

Mike yanımda yere çömelmişti. “Gavin seni taşımama yardımcı oldu.”

“Gavin mi?”

“Ayağının önüne yüzünü koyduğun kara kuşak.”

“Ha şu Gavin. Unutturma da ona çıkarken teşekkür edeyim.”

Adrian da diğer yanımda yere eğildi. “Dostum, olanları görecektin. Gandalfın Balrog’u* alt etmesini izlemek gi-

* J.R.R. Tolkien’in *Yüzüklerin Efendisi* romanında geçen, ateş ve gölgeden yaratılmış iblis. (ç.n.)

biydi. Bir an ayaktaydın, bir sonrakinde ise *güm!* Kışının üstünde. Çok...”

Mike kaşlarını çattı. “Radley, Sam’le bizi biraz yalnız bırakır mısın?”

“Ama ben...”

“Adrian, Sam’le yalnız konuşmam lazım.”

Adrian’ın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. En fazla dört saniye kırılmış gibi göründü, sonra da omuz silkip odadan kayboldu.

Mike yanımdaki soğuk zemine oturdu. “Ona sonra bir hamburger ısmarlar gönlünü alırım,” deyip iç çekti. “Şimdi. Ne kadar kötüsün?”

Ne durumda olduklarını anlamak için ayak parmaklarımı kımıldattım. Acı uzuvlarımdan kaşlarıma kadar hızla yayıldı. İşin iyi tarafına bakarsak, ayak parmaklarımı hâlâ hareket ettirebiliyordum; yani sinirlerim kalıcı bir zarar görmüş olamazdı. Buz torbasının altındaki çenem ise... Evet, devasa bir kara kuşaktan döner tekme yemiş gibi ağrıyordu.

“Harikayım. Aşırı iyiyim. Karatenin ne kadar eğlenceli olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Bir yıl boyunca bundan nasıl uzak durabildiğini bilmiyorum.”

“Sam, sen angutun tekisin. En iyi planın bu muydu yani? Cidden ahbap, uygulamadığın planlar tam olarak neydi?”

Güldüm. Her santimetrem ağrıyordu.

Mike buz torbasını kaldırıp yüzüme kaşlarını çatarak baktı. “Bu zekâ gösterisine hangi film ilham verdi?”

Suratımı asmaya çalıştım. “Hayatımdaki her şeye filmler ilham vermiyor Michael.”

Mike bana dik dik baktı.

“Karate Kid.”

“Tabii ki.” Boğazını temizledi. Gözlüğünü çıkarıp burun kemiğini ovuşturdu. “Benim için cidden... Endişelendin mi?”

Kafamı çevirmeyi başardım ama vücudumun geri kalanı kıpırdamamakta inat etti. Mike ayağımda bir yerlere odaklanmış gibiydi. “Evet, endişelendim. Hepimiz endişelendik. Bak, şu konuyu hiç doğru düzgün konuşmadığımızı biliyorum. Erkeklerden hoşlanma şeyini yani. Ama endişelenecek bir şey yok. Eğer sen ve bu Travis denen adam... Demek istediğim, seni yargılayacağımı filan düşünüyorsan...”

Mike’ın kaşları çatıldı. “Sam, İngilizce konuşur musun?”

“Şey, yani, senin için garip bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum. Birinden hoşlanmak... Bir erkekten yani... Özellikle de malın teki olan birinden. Ama...”

Mike ani bir hareketle ayağa kalktı. Nereye doğru hareket etmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. “Sen benim... Travis Azumi’den hoşlandığımı mı düşünüyorsun? Cidden ondan hoşlandığımı yani? Sen Travis ve benim...”

Gözlerini kapattı. Yaklaşık sekiz saniye boyunca sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda, sesi sıktağı dişlerinin arasından zor duyulan bir kükreme gibi çıkmıştı.

“Sam. Beni iyi dinle. Ben Travis Azumi’den hoşlanmıyorum. Cidden. Hiçbir şekilde. Travis Azumi, muhtemelen bu gezegendeki en büyük göt kafanın teki. Hatta tüm gezegenlerdeki. Travis Azumi tam bir mal.”

“Sen... Emin misin?”

Mike güldü. “Onun mallığından yüzde yüz eminim.”

“O zaman anlayamıyorum. Karateyi niye bıraktın?”

Mike dolaplara doğru yığıldı. Kendimi tüm vücudumun itirazlarına rağmen oturur pozisyona geçirmeyi başardım. Buz torbasını yerinde tutarak çenemi dikkatlice hareket ettirdim. Çenem, mucizevi bir şekilde hâlâ yüzümün bir parçasıydı.

“Mike hadi ama. Bana anlatabilirsin. Ben seni Peter Pan’i oynadığın günlerden beri tanıyorum, hatırladın mı? Yeşil tayt giydiğin zamanlardan beri. Bundan daha kötü olamaz. Söyle gitsin.”

Mike yorgunlukla güldü. “Sahnedeki Özgüven Kazanma. Dostum, o atölye cidden korkunçtu.”

“Konuyu değiştirme. Anlat hadi.”

Mike yanımda yere oturdu. Buz torbasını elimden alıp yüzüme tekrar baktı. “Burası moraracak. Dişlerini kırmadığı için şanslısın.”

“Ölmedim ya. Konuyu saptırma.”

Mike gözlerini kapattı. “Sam, bak... Bu benim iyi olduğum tek şey. Kabul et. Başka her şeyde çok kötüyüm. Fark etmemeni anlıyorum. Okul senin için kolay ve bir gün ünlü bir sinemacı olacaksın. Ama benim düzgün notların yakınından bile geçebilmek için kucumı yırtmam gerekiyor. Başka bir şey yapamıyorum. Başka bir şeyde iyi değilim. Hukuk okumak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum; kabul edilme şansım bile pek yok ya. Ne yapmak istediğim konusunda hiçbir fikrim yok. Kulağa aptalca geliyor biliyorum ama... Karate benim her zaman başarılı olduğum tek şey.”

“Yani?..”

Yüzünü ekşitti. Yüzü, biri onu süngüyle dürtüyormuş gibiydi.

“Mike?”

Başını salladı.

“Ne?”

Yüzünü ellerine gömdü. “İkinci dan sınavımdan kaldım,” diye fısıldadı.

Kafamda karate kuşağı bilgilerimi tarayıp neyden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. “Bir dakika, sen ikinci dan sınavına mı girdin? Ne zaman? Ve niye bize söylemedin? Gelip seni izlerdik.”

“Senenin başında. Ve size söyleyecektim ama Azumi burada çalışmaya başladı.”

“Ve?”

“Ve benden nefret etti. İlk günden itibaren. Niye bilmiyorum. Belki burada herkes erkeklerden hoşlandığını bildiği için. Belki de tanıştığımız ilk gün suratını tekmelediğim için. Kim bilir?”

Bu bilgiyi, hakettiği ciddiyetle değerlendirmeye çalıştım. Bu şeylerin en yakın arkadaşım için ne kadar önemli olduğunu kendime hatırlatmaya çalıştım. Bu şeylerin, Mike’ı neredeyse tam bir sene boyunca süren bir depresyona sürüklediğini. Ama sonra ne kadar endişe ettiğimi, aklımdan geçen tüm sebepleri, düşündüğüm tüm kötü senaryoları...

Ve kontrolümü kaybettim.

Gülmeye başladım. Kaburgam koca bir fındık kıracağı tarafından sıkıştırılıyor gibiydi. Çenem acıyordu. Karnım acıyordu. Tırnaklarımın etleri bile acıyordu.

O kadar çok güldüm ki. Sanırım yüzümden yaşlar akıyordu. Tam emin olamıyordum çünkü yüzüm buz torbasının altında donup kalmıştı. “Onun suratını mı tekmeledin?”

Mike şapşal şapşal sırttı. “Evet. Yüzü kanadı. Sanırım çok kızdı. Ama Sam, o benim üstüm. Bizden o sorumlu. O burada çalışmaya başladığı an içime bir kurt düştü. Bana taktığını düşündüm ve sonunda da haklı çıktım.”

Biraz çabalamam gerekti ama kahkalarımı dururdum. “Tamam, demek ki kendisi devasa bir mal. Ona tehdit oluşturacak tek kara kuşak sendin muhtemelen. Sen karatede harikası. Bunu biliyorsun. Anlamadığım şey, niye başka bir salona gitmedin? Çok uzun zamandır buraya geldiğini biliyorum; ancak sonuçta burası Melbourne’daki tek karate salonu değil ki.”

Mike iç çekti. “Evet. Bunu biliyorum. Ama Sam, ya o sadece homofobik malın teki değilse? Ya o haklıysa? Ya ben kalmayı hak ettiysem? Elimden geldiğince antrenman yaptım. Ya bu yeterli olmadıysa? Her zaman iyi olduğum tek şeyde başarısız olduysam, bunca yıldır sadece şans eseri kazanmadığımı nereden bilebilirim?”

“Mike. Sen ciddi misin? Bunu yapamazsın. Şans eseri filan kazanmadın. Kimse hiçbir şeyin farkında değil ayrıca.”

Miken on bir saniye boyunca sessiz kaldı. “Elinden gelenin en iyisi bu mu?”

Şapşalca sırttım. “Evet. Neredeyse hepsi.”

Dolaplara yaslandı ve gözlerini kapattı. Gülmeye başladı. “Dostum, bu şimdiye kadar duyduğum en kötü teselli konuşmasıydı.”

“İyi olanları senaryolarıma saklıyorum. Ama sonuçta... Durumun bir erkekle hiçbir ilgisi yok mu yani?”

Mike gözlerini devirdi. “İster inan ister inanma ama o konuda bir sorunum yok. Aslına bakarsan epey iyi durumdayım.” Yüzünde, daha önce hiç görmediğim şapşal ama yamuk bir gülümseme belirdi.

“Bu ne anlama geliyor?”

Omuz silkti ama yüzündeki şapşal gülümseme geçmedi.

“Mike sen... Hayatında biri mi var?”

“Belki. Çok yeni ama sanırım... Evet.”

Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştım ama başarısız olduğumdan neredeyse emindim. “Kim?”

Mike bana tekrar göz ucuyla baktı. “Noah?”

“Kim? Bir dakika. Gitarist mi? Camilla’nın konserindeki hani?”

Sırıttı. “Evet. O... iyi biri. Bu hafta iki kez takıldık. İyi biri. Cidden iyi biri. Biraz benim gibi ama bir yandan da hiç benim gibi değil. Biraz garip bir durum. Ama iyi anlamda.”

“Ama Mike... Nasıl?”

Mike omuz silkti. “Ondan hoşlandım, bu yüzden de çıkma teklif ettim. Hepimiz senin kadar beceriksiz değiliz.”

“Bu ne demek oluyor şimdi?”

Mike yüzüme bakabilmek için döndü. Gözlüğünü çıkardı ve yorgunlukla başını salladı. “Samuel. Sen muhtemelen benim tanıdığım en zeki insansın. Biliyorsun ki seni kesinlikle gay olmayan bir şekilde seviyorum. Ama sen aynı zamanda beyin özürünün tekisin.”

“Ne yaptım ki?”

“Demek istediğim de bu.” Kollarını kavuşturdu. “Diğerleri Teneke Adam’ rolünü yemiş olabilir ama ben yemiyorum. Aylardır ağzımı açmıyorum ama sen aklını kaçırmak üzeresin ve ben de beyin kanaması geçirme yolunda emin adımlarla ilerliyorum.”

“Senin neyden bahsettiğini...”

“Sen. Camilla. Ona her baktığında gözlerinden kalpler fışkırdığı gerçeği.”

Mike’a dik dik baktım. O da bana dik dik baktı. Tek kaşını havaya kaldırdığı anda, hemen onunla tartışmanın anlamsız olduğunu anladım.

“Sen... Biliyor musun?”

“Evet. Ve izlemesi gerçekten acı verici oldu.”

Tekrar sırt üstü yığıldım. Biraz teatral olmuştu ama o an aklıma gelen en uygun hareket buydu. “Sence o biliyor mu?” diye fısıldadım.

Mike güldü. “Sanmam. Bay Duygularını Belli Eden sayılmazsın sonuçta. Ancak unuttuğun bir şey var: Ben seni tanıyorum. Ve kendini perişan etmeni izlemeye daha fazla dayanamayacağım. Seni üzen beni de üzüyor, falan falan. İnan bana, şimdiye kadarki beceriksizliğin ve korkaklığın yüzünden seni yumruklamadıysam bunun tek nedeni bu. Ben elimden gelen her şeyi yaptım. Ama ah-bap, Allison’ı öpme hikâyesi benim için bardağı taşıran son damla oldu. Artık yokum.”

“Bir dakika, ne demek sen elinden geleni yaptın?”

Mike durduğu yerde inledi. “Sam hadi ama! Seni her ‘

* L. Frank Baum’un *Oz Büyücüsü* isimli eserindeki karakterlerden biri. Tüm vücudu tenekeden yapılma olduğu için kalbi olmadığına inanır ve Oz Büyücüsü’nden bir kalp istemek için Dorothy’ye Zümrüt Kent’e olan yolculuğunda eşlik eder. (ç.n.)

cuma onunla baş başa bıraktım. Adrian'ı sizin evden çıkarmak ne kadar zor oldu, biliyor musun? İkinizin yalnız kalabileceği yerlerden uzak durmak için elimden geleni yaptım. Senin bu kadar beceriksiz olman benim suçum değil.”

“İyi de Mike, peki bana niye bir şey söylemedin?”

Güldü. “Oğlum. Seni hayatımın yarısı kadar uzun bir süredir tanıyorum. Ne zaman alışık olduğunun dışında bir şey yapman gerekse yavru ceylan kadar ürkek oluyorsun. Kendi kendine farkına varmanı umuyordum. Yani, beynin patlamadan önce. Sanırım beklentilerimi fazla yüksek tutmuşum.”

“Yani sen bu yüzden mi benimle eskisi kadar sık vakit geçirmiyorsun?”

“E yani. Çok belli olduğunu sanıyordum. Tam bir moron olmasaydın olurdu da. Camilla meselesi ve işte bu konu ve okulda derslere ayak uydurma çabası... Üzerine bir de hayatımı yoluna koymaya çalışmak filan da derken garip bir yıl oldu.”

Bacaklarım jöle kıvamında olmasına rağmen zorla ayağa kalktım. Mike da ayağa kalktı ve beni kolumdan tutup odanın ortasında duran banklardan birine yönlendirdi. Buz torbasını morarmış yüzümden alıp ezilmiş kurgularına koyup oturdum.

“Peki. Onunla konuşmayı düşündün mü?” diye sordu.

“Yapamam! Mike, o Camilla. Niye umursasın ki benim ona...”

“Delicesine âşık olduğunu mu?” Omuz silktili. “Çünkü onun arkadaşısın. O da senin arkadaşın. Çünkü belki senin ona karşı hislerin olduğunu bilmek ister. Çünkü belki

de bu konuda ne yapmak isteyeceğine onun karar vermesine izin vermelisin.”

Bu konuşmayı Camilla ile yapma fikri, içimi dışarı çıplak çıktığımı gördüğüm rüyalardakine ya da anne-babamın seksle ilgili yaptıkları uyarı konuşmalarındakine benzer bir dehşetle doldurmuştu. Böyle bir konuşmaya nasıl başlanırdı ki? Ona ne diyebilirdim? O nasıl tepki verirdi? Camilla sert biri değildi. Böyle bir konuda tamı tamına nasıl davranacağını biliyordum: Önce iyi davranmaya çalışacak, sonra da elinden gelen hızda benden kaçacaktı. Aramız garip ve kötü olacak, ben de onu her gün görüp nasıl her şeyi mahvettiğimi tekrar tekrar hatırlamamak için Bolivya’ya filan taşınmak zorunda kalacaktım.

“Mike, yapamam. Durum öyle değil. Farklı.”

“Nasıl farklı?”

“Farklı çünkü... Camilla New York’a, Paris’e ya da Berlin’e taşınacak. O burada kalıcı değil.”

“Kime göre?”

“Evrenin bilinen tüm yasalarına göre. Ben bu filmi daha önce gördüm Mike. Sonunun nasıl bittiğini biliyorum. Camilla, buradan kaslı, bıyıklı ve kocaman bir silah olan bir polisin motosikletinin arkasında ayrılacak, ben de çöp konteynırının arkasında saklanırken yüzü testereyle kesilen, senaryoya seyircileri güldürsün diye yazılmış, markette çalışan çocuk olarak kalacağım.”

“Tanrı aşkına Sam...”

“Boşver Mike, önemli değil. Gerçekten. Ben başımın çaresine bakıyorum. Sadece bu garip hissin geçmesini beklemeliyim.”

“Ben... Emin misin?”

Gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım. “Evet. Eminim. Camilla benim arkadaşım. Ve bunu mahvedecek bir şey yapamam Mike. Burada olduğu sürece benim arkadaşım olarak kalmak zorunda. Diğer şeylerle baş edip yoluma bakmalıyım.”

Mike yanımda ayağa kalktı. Elini bana uzattı. Sonsuza kadar orada, soyunma odasında kalmayı düşündüm. Ama sonra elini tutup, beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

“Sam, neye karar vermiş olursan ol, kendine işkence etmekten vazgeç. Seninle daha fazla soyunma odalarında böyle konuşmalar yapmak istemiyorum. Fazla kız işi bunlar.”

Güldüm. Gülüşüm sanırım sıkkın ve yorgun çıkmıştı. “Tamam. Ama aynısı senin için de geçerli. Bana bir söz vermek lazım. Aslında iki söz vermek lazım.”

“Neymiş onlar?”

“Birincisi; seni geren dersler hangileriye onlarda sana yardım etmeme izin vereceksin. En iyi arkadaşının inek olmasından faydalanmalısın. İkincisi; buraya tekrar kaydolacaksın. Yeniden antrenman yapmaya başlayacaksın ve Travis Azumi’nin kıcını tekmeleyeceksin. Yoksa bunu ben yapmak zorunda kalacağım ama gördüğün gibi ben kimsenin kıcını tekmeleyebilecek kapasitede değilim. Tüm kaburgalarımın oldukları yerde kalmalarını istiyorum.”

Mike derin bir nefes aldı. Başını salladı ve bana yüzüne her zamanki Mike maskesini takarak baktı. Ancak bu boş ifadenin altında, aslında sırtıttığını biliyordum.

Filmlerde kahramanın zafer dolu geri dönüşü genel olarak kutlamalarla karşılanırdı. Şenlikler, eğlenceler yapılırdı. Bal likörleri ikram edilir ya da en azından fıçı olurdu. Genelde çeşitli yabancılardan, cücelerden ya da minnettar kasaba halkından oluşan bir müzik grubu sahne alırdı.

Film kahramalarımın birinin, benimkisi kadar küçük düşürücü bir duruma dayanmak zorunda kaldığını sanmıyordum. Hiçbiri, arkadaşları onu mutfak bezine sarılmış buzların, donmuş bezelye paketlerinin ve üzücü görünümlü donmuş bir tavuk göğsünün altına gömerken annesinin çiçek desenli koltuğuna atılmamıştı.

Camilla yerde, başımın yanında yere çömelmişti. Ve öfkeli gözlerle bana bakıyordu. “Cidden. Bu duruma da mı düşecektim? Evimin erkeklerinin savaştan dönmesini beklerken hasta yatağında mı yatacaktım? Neyse ki annen evde değil.”

Kaşlarım çatıp çeneme dokundu. Parmakları ateşten sıcacık ama tüy kadar hafifti. Dokunduğu yerler ağrıyordu.

“Sammy, bana en azından canavarı alt ettiğini söyle.”

Belki hâlâ geçirdiğim beyin sarsıntısının etkisindeydim, belki de beynimin kendini korumakla görevli olan kısmı bana hâlâ kızgındı, bilmiyorum ama elimi uzatıp sadece bir anlığına onun uzun saçının bir tutamını parmaklarıma doladım. Bana o kocaman, merhametli gözleriyle baktı ve göğsüm, yine biri yumruklamış gibi ağrıma başladı. Sanırım gözlerinin bunu nasıl yaptığını hiçbir zaman anlayamayacaktım.

Saçlarını parmaklarımın arasında dört saniye boyunca okşadım. Ve sonra da bıraktım.

“Evet, sanırım. Alt ettiğimden neredeyse eminim.”

Bana yıllar gibi gelen bir süre boyunca baktı. Sonra başını sallayıp yanımdan uzaklaştı.

Allison, koltuğun ucuna oturup alnıma bir buz torbası koydu. Yüzünü ekşitti ve “Bana beni bir daha bir konuşmada ‘Sam dövüşmeye gitti,’ demek zorunda bırakmaya-
cağına söz ver,” dedi.

“Evet. Bunu bir kere bile yüksek sesle söylemenin zaman mekân devamlılığında kırılmaya sebep olmamasına çok şaşırdım,” dedi Adrian ve kendi komikliğine gülmeye başladı.

Mike koltuğun arkasından uzanıp kaburgalarımı ne durumda olduklarını görmek için dürttü. İrkildim. “Şu konuda anlaşabilir miyiz? Herhangi birinizin benimle ilgili bir endişesi varsa, lütfen, tanrı aşkına, karate salonuma gelmeye kalkmayın. Ya da herhangi bir karate salonuna. Hiçbir yerdeki. Hiçbir zaman.”

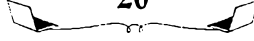
“Sam.” Camilla piyano koltuğunda otururken seslendi.

“İyi peki. Bundan sonra hiçbiriniz için suratıma tekme yemeyeceğim.”

Arkadaşlarım, morluklarımı dürtüp kıçımın nasıl tek-melendiğini süslü detaylarıyla anlatarak etrafımda dolanıp durdular. Dört tanıdık sesin cıvıltıları etrafımda dolanırken gözlerimi kapattım. Bu dördü, bir zombi ya da uzaylı istilasında ya da gezegen çarpması durumunda müttefik olarak seçeceğim ilk insanlardı.

Birini öpmüş, birine kafayı takmış, birinin yüzüne yumruk atmış ve biri için de defalarca yumruk yemiştım.

Bir gün bir şeyleri anlamayı başarabilecek miydim bilmiyordum. Tahminimce beceremeyecektim. Ama o an, orada, bunun hiç de umurumda olmadığına karar vermiştim.

Elli Milyar Marilyn Monroe ile Dans Sahnesi

Yüzünü kırdırmanın eşiğinden dönmek, büyümenin gerekliliklerinden miydi acaba? Korsanlar ya da Klingonlar için olabilirdi sanırım. Bildiğim tek bir şey vardı ki, o da morluklarım iyileşince her şeyin normale döndüğüydü.

Kendimi tamamıyla okula verdim. En azından öyle yapmaya çalıştım. Birden hayatımın her anı sorumluluklarla dolmuştu sanki: Çeşitli kötü barlarda The Anabel Lees ya da Noah ve James'in verdikleri konserlere sırf mekân kalabalık görünsün diye gidiyordum; Mike'a derslerinde yardım ediyordum; Allison'dan Japon korku filmleriyle ilgili ders alıyordum. Filmlerden bazıları gerçekten iyiydi ama senaryoları çevirileri yapılırken bazı özelliklerini yitirmişlerdi. Annemle babamı aynı anda idare etmek de epey zor bir iş olmuştu; çünkü ikisinin de sosyal hayatları aynı anda patlama yaşıyordu. Babamın şiir gösterisi bile olmuştu. Yıllardır şiir yazdığı ortaya çık-

mıştı. Mike'la birlikte onu dinlemek için Brunswick'teki bir kafeye gittik. Babamın yazdıkları o kadar korkunçtu ki, kulakzarlarımı ameliyatla aldırmağ istedim. Yine de sanırım onu yargılayacak insan ben değildim.

Biraz ısrarın ardından Camilla bana şarkılarını göstermeye razı oldu. Şarkılarının basit piyano besteleri olmadığını anlayacak kadar nota bilgim vardı; besteleri çok başarılı ve katmanlıydı. Şarkı sözleri harikaydı. Hiçbir zaman şiirden çok anlamasam da, anlaşılması zor sözleri bile bana çok anlamlı geliyordu.

Camilla da benim gibi çok meşguldü. Dans Komitesi hazırlıkları iyice hızlandırmıştı ve voleybol takımı sürpriz şekilde üçüncü lig yarı finallerine kalmıştı. Yine de Warcraft'ta biraz vakit geçiriyorduk. Ancak diğer herkesle birlikte vakit geçirdiğimiz zamanlar dışında, ikimiz git-tikçe daha az baş başa vakit geçirir olmuştuk. Mantıklı olanın da bu olduğunu biliyordum. Ancak arada sırada çığ bir acı ile sarsılıyordum; bir tür hüznün ya da nostalji gibi bir şeydi hissettiğim. Bazı bazı, zihnimin kontrolünü kaybedersem, kendimi onun yüzüne bakarken nefes almayı unutmuş halde buluyordum. Sanırım bu şeylerin tamamen ortadan kaybolması zaman alıyordu. Sanırım bu normaldi. Kendime bunun üzerinde düşünecek zamanı tanımadım.

Ben kendimi hazırlayamadan Ekim gelip çatmıştı ve yanında mevsim normallerinin üstünde bir hava, sınav paniği, son dakikada patlak veren Bahar Dansı entrikaları ve de benim on yedinci yaş günümü getirmişti.

Arkadaşlarım benim için Schwartmans'da sürpriz bir parti organize etmişlerdi. Adrian dahil olduğundan,

bu dünyanın en kötü sürprizlerinden biri olmuştu. Yine de, kafeden içeri girip kırmızı flamaları, balonları ve Allison'ın yaptığı kanlı balta şeklindeki pastayı görünce şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuşum gibi davrandım. Dans pistine yer açmak için masalar bile kenara çekilmişti. Benim için dans pistinin zerre anlamı yoktu ama geriye kalan herkes tadını çıkarıyordu.

Beni aşırı şaşırtan bir şey varsa o da partime gelen insanların sayısıydı. Jasper, Ethan ve onların birkaç ev arkadaşı gelmişti. Jasper'ın arkadaşlarını bar ortamlarından tanıyan James ve Noah da. Alessandro üzerinde onun için takım elbise sayılabilecek yepyeni bir Korn tişörtü ile oradaydı. Veronica, Annie ve okuldan birkaç kişi daha uğradılar; çılgın müzisyen tayfadan biraz çekinmişlerdi. Nedeni açıklanamaz bir şekilde, Schwartzmans'ın eski müdavimlerinden birkaç tanesi de oradaydı. Ama bu, çok büyük ihtimalle mekânın koltuklarına yapıştıkları ve yerlerinden ayrılmadıkları içindi.

Allison, bana geçen sene verdiği Freddy Krueger bebeğiyle uyumlu bir Michael Myers* bebeği ve de benim eskimiş kopyamın yerine yeni bir Robert McKee senaryo kitabı hediye etti. Adrian içi Kino** indirim kuponları ile dolu bir Batman doğumgünü kartı verdi. Mike ve Noah ise *Fangoria**** dergisine üyelik hediye ettiler. Aldığım en muhteşem hediyelerden biriydi.

Noah grubumuzun resmi olarak altıncı üyesi haline

* John Carpenter klasiği *Halloween* filmlerinin ana kahramanı olan karakter. (ç.n.)

** Tam adı Palace Kino Cinemas olan ve Melbourne'da bulunan bir sinemalar zinciri. (ç.n.)

*** 1979'dan beri yayımlanan, Amerika menşeli bir korku filmi dergisi. (ç.n.)

geldiğinden beri, onu ve Mike'ı birlikte gördüğümde hissettiğim garip duyguyu tanımlamaya çalışıyordum. Noah iyi biriydi ve insanın gözüne batmayan, sıkılgan bir hali vardı. Ayrıca ne zaman Mike'ın etrafında olsa yüzünde şapşal bir sırıtış belirliyordu. Camilla'yla daha önce kimsenin duymadığı gruplardan bahsederek saatlerini geçiriyor, yine de Mike'ın bildiği tek grup Foals olsa da onunla her zaman konuşacak bir şeyler bulmayı başarıyordu. Sam'ım en yakın arkadaşımın birinin erkek arkadaşı olmasına hiçbir zaman alışamayacaktım. Ancak bana birlikte aldıkları hediye açınca o garip hissin ne olduğunu anladım: Onlara imreniyordum.

Camilla geceyi üzerinde partimin balonlarıyla uyumlu, kırmızı vintage bir elbiseyle bir oraya bir buraya koşturarak geçirdi. İnsanların içeceklerini tazeledi, iPod'undaki şarkı listesinden beğenmediği şarkıları atladı, herkesi birbiriyle tanıştırdı. Noah'yı okuldan çocuklara, fazla açıklamaya kalkışmaksızın Mike'ın erkek arkadaşı olarak tanıttı. Veronica ve diğerleri buna şaşırdılarsa da belli etmediler.

Belki lisenin son senesine yaklaştığımızdan, belki de beş sene sonunda artık ellerinde malzeme kalmadığından, A grubu bile son zamanlarda kimsenin canını sıkırmaya kalkışmamıştı. Bowen Lakes Lisesi, tuhaf bir şekilde sakindi.

Sonunda, Camilla beni yarım dakikalığına hediyesini vermek için yakaladı. "Sam, mükemmel hediye bulmak için dünyanın altını üstüne getirdim; ancak çalışan bir ışın kılıcı bulamayacağıma göre en iyi ikinci opsiyonum buydu. Umarım beğenirsin."

Bana siyah, düz bir kutu uzattı. İçinde Star Wars'un resmi illüstrasyonlu senaryolarından biri vardı. "Açsana," dedi heyecanla.

Açtım. İlk sayfada siyah bir leke vardı. Bunun birinin imzası olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Kimin imzası olduğunu anlamam da bir sekiz saniye daha.

"Bu... Sen bana... George Lucas"ın imzası mı bu?"

"Hıhı... Ebay'de neleri bulabileceğine inanamazsın."

"Camilla! Bu harika! Bu cidden inanılmaz. İnanamıyorum... Ama tanrım, bu sana bir servete mal olmuş olmalı."

"Yok ya. Ayrıca, senin yüzündeki o ifadeye değerd. Bana hatırlat da bir ara senin imzanı alaym. Bir gün George'unkinden çok daha değerli olabilir."

Güldüm. "Hiç sanmam."

"Sam ben ciddiyim. Sen çok iyi bir yazarsın. Bazı fikirlerini basitleştirmen gerekiyorsa ne olmuş yani, sen bunu zaten biliyorsun. Ve neyin üzerinde çalışman gerektiğini biliyor olman yazdıklarının harika olacağı anlamına geliyor."

"Peki, teşekkürler Yoda."

Omuzumu dürttü. "Kapa çeneni. Bu arada, hâlâ yeni-sini okumak için bekliyorum."

"Hâlâ sayborgumla yabalı katilimin karşılaştığı yerde kalmış durumdayım. Biraz klişe gelmeye başladı. Neyi kastettiğimi okuyunca anlarsın. Sen diyalog konusunda yeteneklisin bence. Diğer senaryolarımla ilgili notların harikaydı."

Omuz silkti. "Müzikle ilgili olduğum içindir. Ama el-

* *Star Wars* serisinin yaratıcısı Amerikalı yapımcı, yazar ve yönetmen. (ç.n.)

bette. Bana mail atsana. Bu hafta sonu babamla şehir dışında olacağız.”

“Tabii, mail’le gönderirim.”

Bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Yüzümde biraz eğreti durmuştu.

Göz ucuyla Allison’ın bana işaret ettiğini gördüm. Ethan ve Kel, çakmak bulmak için restoranın altını üstüne getiriyordu. Sanırım pastamı kesme zamanım gelmişti. Ben de ona el salladım.

“Birileri mumları tost makinesiyle yakmaya çalışmadan gitsem iyi olacak. Tekrar teşekkür ederim Camilla. Harika hediyem için. Ve parti için. Ve... Her şey için.”

Adrian ve Alessandro arasındaki bir tartışmayı bölmek için koşmadan önce bana her zamanki selamından verdi.

•

Doğum günümünden sonrası, sınavlara hazırlanma ve her zamanki sene sonu kaosuyla geçti. Yine de konuşmaların insanların yaz tatili planlarına kaymasına hazırlıksız yakalanmıştım.

Camilla Noel’i Singapur’da annesi ile geçirecekti. Onun buralarda olmaması garip olacaktı ama sanırım kafamı meşgul edecek yeterince işim vardı. Allison’la birlikte bir hafta boyunca Botanik Bahçeleri’ndeki Moonlight Sineması’na gitmeyi deneyecektik. Ethan’dan bana bas dersleri vermesini istedim, çünkü basın bana daha uygun olduğunu düşünmeye başlamıştım. Noah ve James birkaç tane konser ayarlamışlardı ve ben elbette bunlara gitmekle yükümlüydüm.

Tabii bir de senaryom vardı. Bu seferkinin dolabımın derinliklerinde unutulmaya yüz tutmayacağını umuyordum. Sayborgum bence epey havalıydı. Ancak, eksik bir şeylerin olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Bunun ne olduğunu belki yazın bulabilirdim.

Elbette tüm bunlar zamanla unutulup gitti. Okul ve sınavlar önemini yitirdi. Çünkü Kasım ayı gelmişti ve de Bahar Dansı'nın olduğu cumayı da beraberinde getirmişti.

Öğretmenlerin hepsi tüm gün boyunca ders yapmaya çalışmanın boşuna olduğunu kavramış, o yüzden de öğlen serbest bırakılmıştık. Allison, Veronica ve Annie ile kuaföre gitti; James, Mike baloya Noah'larda hazırlanacağı için paslı Datsun'ı ile gelip onu okulun önünden aldı. Adrian'ın istasyonun yakınındaki yaşlı adamların gittiği berberde randevusu vardı. Dışçıye ne kadar hevesli gidiyorsa berbere de öyle gitmişti.

Ben ise, Dans Komitesi tarafından spor salonunun yakınındaki koridorlara küçük süsleme ışıkları asmakla görevlendirilmiştim. Herhalde tavana ulaşabilen benden başka kimse yoktu.

“Uzun ve centilmen olanların kaderi bu Sam,” diye seslendi Camilla kolları krepon kâğıtlarıyla dolu halde koşarak üzerinde durduğum merdivenin yanından geçerken. Üzerinde yazlık sarı bir elbise vardı ve atkuyruğu yaptığı saç arkasında çılğıncasına sallanıyordu.

Arkasından “Centilmen mi?” diye seslendim.

“Ah pardon, sadece uzun diyecektim,” dedikten sonra bana göz kırparak spor salonuna girdi.

Centilmen uzunluğuma olan ihtiyaç biter bitmez okul-

dan koşarak çıktım. Dans dekorasyonları ASIO'nun* dışında çok nadir görülen bir gizlilikle korunuyordu. Bowen Lakes Lisesi'ni adam edebilmek için ne kadar krepon kâğıdı ve süsleme ışığı gerekeceğini tahmin edemiyordum. Ancak bu noktada Dans Komitesi'ni sorgulamamanın sağlığım için iyi olacağına karar verdim.

Eve gittim ve senaryom üzerinde çalışmaya çalıştım. Ders çalışmaya çalıştım. Altıncı kez *Simple Men*'i izlemeyi denedim. Hafta sonunu Jenny Teyze ve arkadaşlarıyla spa-da geçirmek için evden çıkmak üzere olan annemle konuşmaya çalıştım. Yukarıdakilerin hepsinde başarısız oldum.

Bu çılgınlığın ne zaman ve ne şekilde beni de ele geçirdiğini bilmiyordum. Ancak sanırım yarı heyecana benzer bir şey hissetmeye başlamıştım.

Ve saat birden 18:24 oldu ve ben kendimi Bowen Lakes Lisesi'nin kapısında üzerimde gerçek bir Stormtrooper kostümü ile buldum. Çok sıcak tutuyordu ve beklenmedik yerlerde pişik yapacağa benziyordu. Kendimi biraz soytarı gibi hissetmeye başlamıştım.

Ama aynı zamanda biraz da olsa havalı göründüğümü düşünüyordum.

Allison solumda, Mike ve Noah sağımda duruyordu. Adrian sekseninci kez limuzin şoförüne bizi nereden alacağını açıkladı ve sonra da kapıyı kapatıp Allison'ın diğer tarafına geçti.

İki Marilyn Monroe ve bir King Kong bizim tarafa doğru heyecanla el sallayarak okula koşuşturdular. Bir şekilde, beşimiz de bu anın kısa bir sessizlik gerektirdiğine kanaat getirmiştik. Görüntümüz biraz komikti ve

* Açılımı Avustralya İstihbarat Örgütü olan, merkezi istihbarat bürosu. (ç.n.)

tamamıyla filmlerden esinlenmişti ama yine de eğreti durmuyordu. Allison'a göz attım, bana sırtıttı. Ona aldığım korsaj bileğine biraz büyük gelmişti; ancak çiçekçideki kadının tavsiyesine uyduğum için mutluydum. Pembe orkide onun kostümü için yaratılmış gibiydi.

Dizlerinin altına kadar uzanan dar siyah bir pantolon ve onunla uyumlu siyah bir kazak giymişti. Kısa kesim saçları artık kızıl değildi, çikolata kahveye boyanmış ve dalga dalga yapılmıştı. Annem orijinal *Sabrina* filmini bana şimdiye dek üç kez izletmişti ve mavi-yeşil gözlerini saymazsak Allison Audrey Hepburn'e gerçekten benziyordu. Bunu o ana dek fark etmemiş olmama çok şaşırmıştım.

Mike ve Noah, birbirinin aynı takım elbiseleri ve fedora şapkalarıyla yan yana duruyorlardı. Mike peluş at kafasını bir kolunun altına aldı ve gözlüğünü düzelterip Noah'nın elini tuttu. İkisinin de *Godfather* gangsterleriyle uzaktan yakından alakası yoktu. Yine de birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Adrian ayaklarını sürüyerek öne çıktı ve yüzünü bize döndü. Kaskımın içinden yine elimde olmadan kahkalar duyuldu. Kendime engel olamamıştım.

Adrian sonunda uzun zamandır beklediği saç modelini kestirmişti. Trollere benzemesine sebep olan tüyümsü sakalını kazıtmıştı ve on iki yaşındaki kadar bebek yüzlü görünüyordu. Tabii bunu sadece teoride biliyordum çünkü Adrian o an sahici bir Ewok kostümünün içinde görünmez durumdaydı.

Aylardır kostüm fikirleri arasında gidip geliyordu. Ancak evinin kapısını açtığında (ve ben sonunda kahkaha atmayı kestiğimde) tek açıklaması şuydu:

“Hıh. James Dean ya da onun gibi birinin kılığında gi-deyim dedim ama dostum, beni öyle hayal edebiliyor mu-sun cidden?”

Ewok-Adrian okula doğru geri geri birkaç adım attı. “Hadi ama çocuklar, bütün geceyi burada ezikler gibi ge-çirmek istemiyorum ben!”

Stormtrooper kaskımı çıkarıp bir kolumun altına sı-kıştırdım. Allison kolunu diğer koluma attı. Ve bir şekilde ayaklarımız topluca Adrian’inkileri takip etti.

Müzik binanın içinden dışarı süzülürken edebiyat sı-nıfımızı, eski püskü dolaplarımızı ve simlerle süslenmiş panolarımızı geçip tanıdık koridorlarda yürüdük.

Spor salonuna giden hole kalın bir kırmızı halı seril-miştı. Resim odasından getirilmiş ressam sehpa-larına yerleştirilmiş film posterleri, koridoru iki taraftan çevre-leyen iplerin arkasında duruyordu. Bunlar, üçüncü sınıf öğrencilerini aş sırasına sokmak için kullanılan iplerin ta kendileriydi ama neyse artık. Sabahtan astığım küçük ışıklar, karanlık tavanda bir örtü halinde yanıp sönüyor-du. Kırmızı halının sonundaki spor salonu kapılarına iki adet devasa Oscar dikilmişti; önlerinde de ellerinde basın kartları ve fotoğraf makineleri olan Dans Komitesi üyele-ri vardı. Çok eski moda bir görüntüydü ama gözlerimi kı-sar ve biraz bulanıklaştırırsam buradan başka bir yerde olduğumuzu hayal edebilirdim. Çok zor da olsa, bu sıkıcı okul koridorunda az da olsa ihtişam görebilirdim.

Üç Marilyn Monroe yanımızdan yürüyerek geçti. Ken-dilerini Oscar’ların etrafına sarıp fotoğraf çektirmeden önce kostümlerimizi sevimli bulduklarını gösteren sesler çıkardılar.

“Tanrım,” diye mırıldandı Mike. “Eski Hollywood’da sadece bir tane mi aktris vardı?”

Allison sırtıttı. “İç çamaşırını gösterdiği elbisesi yüzünden olabilir. Bu gece kesin ‘yanlışlıkla iç çamaşırını gösterme’ vakaları yaşanır artık.”

Adrian kıkırdadı. “Gelmiş geçmiş en iyi kostüm partisi teması bu!”

Ona cevap verme şansım olmadı çünkü hızından doğru düzgün göremediğim biri çığlık çığlığa kolumu yakalayıp beni duvara fırlattı. Hayatımın son beş senesi gözlerimin önünden geçerken Stormtrooper kaskımı ve silahımı düşürdüm.

“Sammy! Dostum! Bunun sen olduğunu biliyordum! Biliyordum!”

Justin Zigoni’nin bira kokan nefesi yüzümde gezindi. Giydiği kostüm sanırım *Planet of the Apes** filminden bir maymun kostümüydü ancak maymununun bir kulağı yoktu ve peruğunu da ters takmış gibi görünüyordu.

“Yüzümü görebildiğin için olabilir mi acaba?”

Justin hıçkırıklarla karışık kahkahalara boğuldu. “Dostum aşırı zekisin! Çok ciddiylim, sen kesin doktor ya da nükleer fizik doktoru ya da muhasebeci gibi bir şey olacaksın. Kesin!”

Arkaya doğru adım atarken tökezleyip kendi ayağına takıldı. Mike ve Noah’ya bakınca dikkati dağıldı. Bakışları Allison’a kayınca da irkildi. “Vay selam Angela,” diye fısıldadı. “Pantolonun... Çok güzelmiş. Bu arada, dans etmek ister misin?”

Allison yüzünü ekşitti. “Dans kuyruğumda sarhoş bir

* 2001 yapımı Tim Burton tarafından yönetilmiş bir bilimkurgu filmi. (ç.n.)

gerizekâliya yer var mıdır bilmiyorum ama olursa sana haber veririm.”

“Süper,” dedi Justin el sallayarak.

Koridorun sonunda bir yerlerden sağır edici bağırışlar duyuldu. Justin ellerini havaya kaldırıp kırmızı haliya doğru atıldı ve Charlie Chaplin kostümü giymiş birini vücuduyla çarparak yere devirdi.

“Hayatımızı zehir eden çocuk da bu işte,” diye kendi kendine söylendi Mike.

Kostümümü düzelttim ve yere düşen şeylerimi topladım. “Bana mı öyle geliyor, yoksa en büyük düşmanın geceyi çalılarda sızmadan önce kendi ayakkabılarına kuşarak sonlandıracağını bilmek tam bir hayal kırıklığı mı?”

Noah hâlâ Justin’in arkasından bakıyordu. “Ahbab biraz... gergin görünüyor değil mi?”

Mike ona sırtarak karşılık verdi.

Etrafa kocaman gülücükler saçan Michelle Argus, bir Oscar’ın önünde fotoğrafımızı çekti. Önümüzden bir grup gangster, iki vampir, bir üstü başı dağılmış kurt adam ve bir sürü Marilyn geçti. İnsanlar birbirlerine el sallıyor, durup fotoğraf çektiyor, herkes herkesi daha birkaç saat önce görmesine rağmen birbirlerini çığlıklarla karşılıyordu. Tam bir kaos ortamıydı. Başka bir şey de olması gerekmiyordu zaten.

Allison kolunu tekrar koluma attı. Dört saniye daha dirseklerimizin birbirine dokunmasına izin verdikten sonra elimi aşağıya indirdim ve parmaklarımı onunkilere kenetledim. Yapmam gereken buymuş gibi gelmişti. Allison cevaben elimi sıktı. Sonra da birlikte içeriye adım attık.

Hollywood’a gitmeyi başarıp başaramayacağımı bil-

miyordum. Belki de başarırdım. Ya da belki de kaderimde boktan pembe dizilerin senaryolarını yazmak vardı. Ancak spor salonunun kapılarından içeri girip gözlerim zeminine tepeler, palmiye ağaçları ve ışıklar çizilmiş pankartın üzerine yazılmış Hollywood yazısıyla buluşunca, bir anlığına nerede olduğumu unuttum. Çok kısa bir anlığına da olsa kendimi, kendi filmimin galasına giriş yaparken görmüştüm. Tartışmasız harika bir histi.

“Vay canına,” diye fısıldadı Adrian.

“Vay be. Dekorasyon komitesi bu sene hiç ödev yapabildi mi acaba?” dedi Allison.

Tavandaki ışınlandırmadan zemine yıldız şeklinde ışınlar düşüyordu. Yuvarlak masaların üzerlerine kırmızı ve gümüş rengi örtüler serilmiş, örtülerin üstlerine de mumlar ve kartondan film rulolarıyla çekim tahtaları yerleştirilmişti. Salonun bir ucuna eski atıştırma barlarından biri kurulmuştu. Sharni Vane, üzerinde hantal bir Scarlett O’Hara kostümüyle, Astor’da da satılanlar gibi çizgili kutuların içinde patlamış mısırlar dağıtıyordu. Spor salonunun ekranlarına siyah-beyaz bir film yansıtılmıştı. Filmin 1940’larda çekilmiş *King of the Zombies* olduğunu anlamam üç saniyemi aldı. Kötü bir filmi ama yine de ekranda havalı duruyordu.

Noah kısık bir ıslık çaldı. “Bizim okulda genelde flama ve sühailerde likör oluyor. Danslara pek gitmiyorum. Bu... çok abartılı.”

Adrian Ewok kafasını çevirdi. Saçları özenle kesilmişti. Yüzü pürüzsüzdü. Yine de her zamanki Adrian gibi görünüyordu. Bunu görmek beni tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı.

“Ve içerdeki ter kokusundan kurtulmayı başarmışlar,” dedi Adrian. “Süper değil mi?”

Dans pistinin kenarı boyunca ilerledik. Eski Hollywood’la uzaktan yakından ilgisi olmayan bir müzik bacaklarımın etrafında titreşiyordu.

Basketbol sahasının merkezi, bir düzene göre yerleştirilmemiş PVC yıldızlarla kaplıydı. En yakınımıdaki yıldıza yürüdüm. Victor Cho’nun ismi en üste kalın altından harflerle kazınmıştı.

“Herkesin bir tane var. Üç kez kontrol ettik,” dedi Annie Curtis kalabalığı yarıp yanımıza gelirken. Vücudu plastiğe sarılmış, koyu renk saçları kısa ve sarı bir peruğun altına gizlenmişti. Kanlı bir bıçak, ön tarafındaki plastiğin üzerine yapıştırılmıştı.

Adrian “*Psycho!*” diye bağırdı.

Annie kıkırdadı. “Aynen öyle. O filmi ilk gördüğümde Janet Leigh olmayı o kadar çok istedim ki. Seri katil tarafından öldürölene kadar tabii.” Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Adrian’ı süzdü. “ok tatlı görünüyorsun! Bu arada, bilet için tekrar teşekkür ederim. Komite üyelerinin de bilet alması gerektiğini unuttuğuma inanamıyorum.”

Adrian Ewok kafasını tekrar yerine oturttu ve 1970’lerden kalma bir disko dansı yaptı. Annie gülüp onu patisinden çekerek dans pistine sürükledi.

İnsanların Adrian Radley’yi çekilir bulmasının beni şaşırtmayacağı bir gün hiçbir zaman gelmeyecekti. Allison elimi çekiştirdi. Parmaklarımın hâlâ onunkilere kenetli olduğunu fark ettim. “Dans etmek ister misin Sam?” Bu soruyu sorarken bana sırtıyordu.

* 1960 yapımı Alfred Hitchcock filmi. (.n.)

Gözlerimi devirdim. “Belki sonra Allison. Cyclon’lar yönetimi ele geçirdiğinde filan. Ama sen git. Ben birazdan seni bulurum.”

Allison Audrey Hepburn’ünkilere benzeyen topuklu ayakkabılarıyla hızlıca döndü ve *Oz Büyücüsü*’nden Dorothy kılığına girmiş Veronica Singh’e katılmak üzere yanımdan uzaklaştı.

Onun gidişini izledikten sonra gözlerimi gürültülü salonda amaçsızca dolaştırdım.

“Bak bakalım senden onay alabilecek miyim? Bir numaralı filmseverin fikri her zaman diğerlerinininkinden önemlidir ne de olsa.”

Arkamı döndüm. Loş ve dönen yıldızlı ışığın altında, gördüğüm şeyin gördüğümü sandığım şey olduğundan pek emin değildim.

Ses, ilk bakışta devasa bir solucan ya da tırtıl leşi olduğunu zannettiğim bir şeyin içinden geliyordu. Kim ya da daha doğrusu ne olduğunu anlamam tamı tamına beş saniyemi aldı.

“Tanrım. Jabba the Hutt* kostümü giymişsin!”

Camilla kıkırdayarak Jabba kafasını çıkarıp arkasına attı. “Hıhı. Aklımdan binlerce şaşalı kostüm fikri geçti ama sonra ThinkGeek’te” bunu bulunca dayanamadım.”

Jabba kuyruğunu arkasında sürükleyerek sakarca etrafında döndü. Dalgalı saçları ensesinde toplanmıştı. Kostümünün altında biraz sıcaklamış gibi duruyordu. Kahkahalara boğuldum.

* *Star Wars* filmlerinin ilki olan *A New Hope*’ta ortaya çıkmış, sümüklü böceğe benzeyen bir karakter. (ç.n.)

** Sinema, müzik, gaming ve internet kültürü alanlarında çeşitli ürün satışları yapan, geeklere hitap eden bir internet sitesi. (ç.n.)

Sırıttı. “Sam asıl sen harika görünüyorsun! İmparatorluğun uşağı olmak nasıl bir duygu?”

“Mükemmel. Tüm ayaklanmaları akılsız sadakatim ve şaşırtıcı derece kötü nişan alma becerimle bastırmaya hazırım.”

Güldü. “Peki...” Kolunu etrafında gezdirdi. “Ne düşünüyorsun?”

“Özel güçlerinin sınırsız olduğunu düşünüyorum. Harika olmuş. Salonun çok küçük bir kısmının bile cinayete meyilli telepatlar tarafından basılmasını istemiyorum.”

“Ve ortada bir adet bile sim yok. Senin için bir şey yapmadım deme.”

“Asla öyle bir şey söylemem Camilla. Benim için neler yaptığını çok iyi biliyorum.”

Bana merakla baktı. Onu Jabba kolundan dürttüm. “Demek istediğim... Gerçekten ilginç bir seneydi. Çoğu açıdan. Biraz da tuhaftı. Ama çok da harikaydı. Ve bunu sana borçlu olduğumu biliyorum.” Sessizce güldüm. Sanırım biraz klişe konuşmaya başlamıştım. Kolunu bir kez daha dürttüm. “O yüzden, teşekkür ederim Camilla.”

Bana gülümsedi. “Sam, her ne yaptıysam, rica ederim.”

Alistair McIlroy, Elvis Presley’nin *Blue Hawaii** gömleğine benzer gömleği pembe ukulelesinin altında sallanarak yanımıza geldi. Bana utangaçlıkla el sallayıp telaşla Camilla’nın kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Of. Gitmem lazım Sam. Görünüşe göre Müzik Komitesi’nden birileri ‘ABBA çalınmayacak’ direktifini görmezden gelmeye çalışıyor. *Dancing Queen*”’i şimdiden

* Elvis Presley, Joan Blackman ve Angela Lansbury’nin başrollerde olduğu 1961 yapımı bir film. (ç.n.)

** ABBA’nın en bilinen şarkılarından biri. (ç.n.)

on iki kez dinledim. Eğer DJ'le konuşmazsam, dans sahnesinde cinayete tanık olma fantezin gerçek olabilir.”

“Tamam, sonra görüşürüz.”

Bana el sallayıp uzaklaştı. Ben de dans pistini terk edip arkadaşlarımı buldum.

Bahar Dansı sonu gelmek bilmeyen, çılgın bir geceydi. Ama kötü anlamda değil. Camilla, organizasyonel entrikalara koşturup durdu ama bizi fotoğraf çektirmek için periyodik olarak bir araya getirmeyi de ihmal etmedi. Ben, Mike ve Noah'nın çoğunda balmumundan heykeller gibi çıktığımızdan emindim ama Allison, Adrian ve Camilla'nın sayısız absürd pozu ve altı kafayı tek fotoğrafa sığdırmak için alternatif çözümü vardı. Diğer insanlar da, birbirlerini içmek ya da ayakta durmak gibi büyüleyici şeyler yaparken fotoğraflamak için dayanılmaz bir arzu içindeydi. İnsanların hafızalarına neden kazınmam gerektiğini bilmiyordum. Yine de ekranda gecenin başlarında Oscar'ların önünde çekilmiş fotoğraflar akmaya başladığında arkadaşlarımla olan fotoğrafımı görünce mutlu oldum. Sanırım, zamanın bazı parçalarını saklamak istemenin arkasındaki mantığı anlamaya başlamıştım.

Sahnede konuşmalar yapılırken ve kostüm ödülleri dağıtılırken Adrian ile etrafta dolandım. Sonra Bay Nicholas Bayan Chow'u ve başka birkaç öğretmeni daha dans pistine sürükledi. Bayan Chow'un evde Sudoku oynuyor olmayı buna tercih edeceğinden neredeyse emindim. Varislerinin zaman mekân algısını kırmaya teşebbüs ettiğini hayatım boyunca bir daha görmek istemiyordum.

Mike ve Noah, Veronica ve Brie tarafından Hollywood temalı parti hediye poşetlerini dağıtmak için seçildiler. Onlar

bu görevi her zamanki boş ifadeleriyle kabul ettiler ama ben telaşla bir bahane uydurup oradan sıvışmayı başardım.

Adrian dans pistine geri dönmüş Annie ile spazm geçiriyor gibi dans ediyor, dans ederken de Ewok kafası arkasında sallanıyordu. Annie bıçağını kaybetse de coşkusundan bir şey yitirmemişti. Adrian onlara baktığımı görünce bana el salladı, ben de o kılı ayakları üzerinde dönüp Annie'yi şaşırtıcı derecede koordine bir şekilde arkaya doğru yatırırken ona el salladım.

Dans pistinin kenarı boyunca yürürken kalabalığın içine doğru bakındım. Justin Zigoni, Michelle Argus'la Latin dansına benzeyen bir dans yapmaya çalışıyordu. Ancak gerçekte, onu boyunduruğa almaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Michelle bu durumdan çok da memnun durmuyordu. Elimde olmadan güldüm. Her şeye rağmen Justin gerçek bir gerizekâlıydı ve sanırım her zaman da öyle kalacaktı. Fakat bir şekilde bunun artık benim problemim olmaktan çıktığını biliyordum.

Bir köşede boş bir masa bulup bir sandalyeye iliştim. Tavanda dönen ışıkları ve yüz çift ayağın altında kirlenen PVC yıldızları izlemeye başladım. Geçtiğimiz yılın ne kadar tuhaf olduğunu ve gelecek yılın da muhtemel garip olacağını düşünmeye başladım. Her ne olarsa hepsine hazırlıklı olacağımdan emindim. En kötü ihtimalle, senaryolarım için bol bol malzemem olacaktı.

Her şeyin kullanılabileceği bir yer vardı. Buna artık gerçekten inanıyordum.

Masama bir gölge düştü. "İşte burdasın. Niye saklanıyorsun? Ne zamandır seni arıyorum."

Kaskımı çıkardım. "Gerçekten mi?"

“Sam bak, dans etmekle ilgili görüşlerini biliyorum. Ama sene sonundayız ve seni benimle en azından bir kez dans edene kadar rahat bırakmayacağım.”

Camilla karşımda elleri Jabba belinde duruyordu. Bana o bakışıyla bakıyordu; şu gözlerini kocaman açtığı masum bakışıyla. Yemin ederim o bakış bir tür Jedi akıl oyunu gibiydi. Bana elini uzattı.

Ben dans etmezdim. Bunu yeterince açık bir şekilde belli ettiğimi sanıyordum.

Ancak her şeyi göz önünde bulundurarak belki sadece bu seferliğine bir istisnada bulunabilirdim. Nedendir bilmem, ilk ve son dans teşebbüsümün Camilla Carter’la tökezleyerek gerçekleşmesi bana çok yerinde geliyordu.

Uzanıp bana uzattığı elini tuttum. Parmakları benim kilerin etrafında kenetlendi. Kalabalık dans pistine baktım. Bacaklarımı hareket ettirebileceğimden emin değildim. “Camilla...”

Müzik fazla yüksekti. Sesim gürültüde kaybolmuştu.

Masanın üzerinden eğildi. “Dinle Sammy, eğer ayağa kalkmazsan ne yapmak zorunda kalacağımı biliyorsun değil mi?”

“Ne?”

“Sen. Burada. Yalnız başına bir köşede oturuyorsun. Beni iğrençleşmeye zorluyorsun. Ne söylemek zorunda kalacağımı biliyorsun.”

“Camilla...”

Biraz daha yaklaştı. “Kimse. Bebek’i. Bir...”

“Camilla, ben sana...”

“Sam, bu cümleyi bitirmeme gerçekten izin verecek misin?”

“...deliler gibi âşığım.”

Mantıken dünyanın dönmeye devam ettiğini biliyordum. Müzik durmamıştı. İnsanlar oldukları yerde donup kalmamışlardı. Her şeyin değiştiğine işaret eden bir şey yoktu.

Eğer yüzüne bakmasaydım. Yüzü bembeyaz olmuştu.

“Ne dedin sen?” diye fısıldadı.

Elini bırakıp ayağa kalktım. Ayağa kalkmam gerekiyor gibi gelmişti. Ama yüzüne bakamıyordum. Yüzünde göreceğimi bildiğim dehşetle yüzleşmeye hazır değildim. O yüzden mum ışığının yakınındaki bir yere odaklandım.

“Sana âşığım dedim. Böyle hissetmemek için çabaladım, gerçekten çabaladım ama hiçbir işe yaramadı. Senin bana karşı böyle hissetmediğini biliyorum ama sana bunu söylemem lazımdı çünkü... Ve artık benimle vakit geçirmek istemeyeceğini biliyorum ama Camilla... Sen benim şimdiye kadar edindiğim en iyi arkadaşlardan birisin. Zekisin, mükemmelsin, çok garipsin ve çok büyük ihtimalle gördüğüm en güzel kızsın. Senin tanışmadan önce tek istediğim her şeyi ileri sararak yaşamaktı. Ancak gerçekte hayatım donup kalmış bir sahneden ibaretti. Sen bana oynat düğmesine bastırdın. Sen her şeyin yeniden akmasını sağladın. Ve nereye gidersen git, bana karşı ne hissedersen hisset, seni bu yüzden hep seveceğim. Söylemek istediğim tek şey buydu. Seni yalnız bırakayım.”

Arkamı dönüp ondan uzaklaştım.

Peşimden gelmedi.

Adımı seslenip yağmurda arkamdan koşmadı. Yağmur da yağmıyordu zaten. Gökyüzü bana bir sinema klişesini yaşatma nezaketini bile çok görmüştü.

Eve yürüdüm. Superman tişörtümü ve pijama altımı giyip yatağa girdim. Uzaylıların istilasına kadar burada güvende olduğuma karar verdim ya da dünya bir solucan deliğinin içinde kaybolana kadar, ya da sonunda bunayana ve Camilla Carter hafızamdan silinene kadar. Hangisi daha önce olursa artık. Battaniyemi başıma çekip yatağın içinde büzüştüm.

Zaman durmuştu.

Ölüyormuşum gibi hissediyordum. Bilincimin vücudumdan uzaklaşmasına izin verdim.

Ölmüyordum. Mantıken bunun farkındaydım. Ancak bu hissettiğim şey fiziksel ve somut bir şeydi.

Daha önce bu duygudan bahsedildiğini duymuştum. Hissettiğim şey aşk acısıydı.

•

Kafamın içindeki zonklamayla uyandım ve dokuz saniye sonra bunun kapıya vurulma sesi olduğunu anladım. Kafamı battaniyenin altından yarım çıkarıp komidinin üzerinden sessizdeki telefonumu aldım.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Mike'tan on iki cevapsız aramam vardı.

Mike'la konuşmak istemiyordum. Zamanı geri çevir-medikleri sürece bir daha kimseyle konuşmak istemiyordum.

Battaniyemi tekrar kafamın üzerine çektim. Kapıya vurulma sesleri kesilmedi. Kesilmek bir tarafa, damlayan bir musluk kadar ısrarcı ve sinir bozucu bir ritim kazandı.

Yataktan fırlayıp bir hışım merdivenlerden aşağıya

indim. Birden, bunun kimi suçu olduğundan emin olduğuma karar vermiştim: Aptal karın kasları ve muhteşem erkek arkadaşıyla Mike. Belki de Mike'ın suratını yumruklamak tüm sıkıntılarımı çözecekti.

Kapıyı ardına kadar açtım.

Gelen elbette o değildi.

Kostümünü çıkarmıştı. Üzerinde yine sarı elbisesi vardı. Saçları açıktı ve mükemmel görünüyordu.

Aslına bakılırsa kızgın görünüyordu. Hem de çok ama çok kızgın.

“Selam,” demeyi başardım.

“Sam!” diye bağırdı.

“Sen bana kızgınsın.”

“Evet sana kızgınım seni gerizekâlı.”

Başımı salladım. Vücudumu ve de ağzımı bir şey yapmaya ya da söylemeye ikna edemiyordum. İçim bomboştu, yorgundum ve ihtiyacım olan tek şeyi onun gitmesi ve yüzünü de yanında götürmesiydi.

“Özür dilerim,” diye geveledim.

“Neden kızgın olduğumu sormayacak mısın?”

“Bir göt kafanın sana karşı ne hissettiğini bilmek isteyebileceğini düşündüğü için mi?”

Kapı aralığındaki ışığa doğru bir adım attı. Bakışları delirmiş gibiydi. “Offf hayır tabii ki! Bana o şeyleri söyleyip sonra ortadan kaybolduğun için! Bana beni sevdiğini söylüyorsun ve sonra da beni spor salonunun ortasında üzerimde saçma ‘sapan bir Jabba the Hut kostümüyle öylece bırakıp gidiyorsun! Üstelik meyve kokteyli ve elli milyon Marilyn Monroe ile çevrelenmiş halde!”

“Ne yapacağımı bilemedim,” diye fısıldadım.

“Tabii, bu senin hayat hikâyen zaten, değil mi?”

Gözlerimi kapattım. Bunu hakediyordum. Gerizekâlı ve korkağın teki olduğum için, bir anlığına bile olsa onun beni isteyebileceğini düşündüğüm için kalbimin paramparça olup Yunan taklidi kolonlara saçılmasını hakediyordum. “Özür dilerim. Sana o şeyleri söylememem gerekirdi.”

“Sam! Lütfen, bir anlığına da olsa, kafanı o koca götünden dışarı çıkarır mısın?”

Gözlerim hâlâ kapalı, onun derin bir nefes aldığını duydum. “Sam, seninle tanıştığım andan itibaren senden hoşlandım. Kendimi birlikte ders çalışalım diye sana zorla evine davet ettirdim, kendi başıma da gayet iyi çalışabilmeme rağmen! Tatile çıktığımda konuşmak istediğim tek kişi sendin! Döndüğümde de ilk görmek istediğim kişi! Senin karşında şarkı söyledim; daha önce kendimi kimseye bu kadar açmamıştım! Dünyanın yarısını seni bulmak için gezmişim gibi hissediyorum. Sana olan hislerimin yeterince açık olduğunu sanıyordum. Elimde üzerinde *Ben de sana âşığım Samuel* yazan kocaman bir pankartla kendimi çırılçıplak üzerine atmak dışında daha başka ne yapabilirim bilmiyorum!”

Gözlerim kaynakla birbirlerine yapıştırılmış gibiydi. Kendimi tekrar dünyayla yüzleşmeye ikna edemiyor ve söylediğini sandığım şeyi duyduğuma inanamıyordum.

Gözlerimi açtım. Ela gözleri benimkilere bakıyordu. Kocaman ve parıl parıldılar. Objektif olmak gerekirse çok güzellerdi. Subjektif olarak da bence dünyadaki en güzel gözlerdi.

“Camilla. Aşırı vurgulu konuşuyorsun.”

“Evet, çok da umurumda!” diye kükredi.

“Ama niye ben?”

“Çünkü gerizekâlı, sen... Komiksin, zekisin ve saklamaya bile çalışmadığın kocaman bir kalbin var. Ve arkadaşlarını ve anneni seviyorsun. Ben korkudan ölecek haldeyken elimi tutup beni şarkı söylemeye ikna ettin. En başından beri hayallerini gerçekleştirmen gerektiğini anladığını biliyordum. Bunu anlıyorsun.” Bana doğru bir adım attı ve sonra da göğsümü dürttü. Sesi titriyordu. “Ve ironik olmadan salak Superman pijamaları giyiyorsun. Sevdğin filmlerden bahsederken yüzün aydınlanıyor.”

Yanaklarından iki koca gözyaşı süzüldü. Onları hissedildiğimi fark ettim, çünkü bir şekilde ona yaklaşmıştım ve ellerim yüzüne dokunuyordu. Benden uzaklaşmamıştı.

“Ve... Dwarfımın koruyucususun. Onu hiç yalnız bırakmadın. Gülümsediğinde çıkan bir gamzen var ve o kadar sevimli ki ilk gördüğümde öleceğim sandım. Allie ile aranızda geçenleri duyduğumda iki günümü yerde yatıp sürekli *Songbird*’ü* dinleyerek geçirdim çünkü başka bir şey yapacak durumda değildim. Seninle ilk tanıştığımda biraz Luke Skywalker’a benzediğini düşündüm. İlk filmi kastediyorum, yüzü garipleşmeden önce yani...”

Artık konuşmadığının farkındaydım.

Başka hiçbir şeyin farkında değildim.

Çünkü onu öpüyordum. Ve o da beni öpüyordu.

Öpüşmeyi hâlâ çözememiştim. Yani sadece dudakların dudaklara değdirilmesi idi. Ancak bir şekilde etkisini karnımda, ciğerlerimde, ayaklarımda, cildimde, ayak tır-

* Amerikalı caz vokalisti Eva Cassidy’nin en bilinen şarkısı. (ç.n.)

naklarımda ve kan hücrelerimin arasındaki adını hatırlayamadığım şeylerde hissediyordum. Bastığım yeri hissedemiyordum. Ondandır, dudaklarımdan, ellerimin altındaki yüzünden ve benimkine sıkıca sarılmış bedeninden başka hiçbir şeyi hissedemiyordum. Bana o kadar sıkıca sarılmıştı ki kalp atışlarını kaburgalarımda hissediyordum.

Bu his için filmlerden bile vazgeçebilirdim.

Camilla'nın dudakları benimkilerin altında hareketlendi. Sanırım gülümsüyordu. Biraz geriye çekildi ama kolları hâlâ sıkıca bana dolanmıştı. Bir zombi sürüsü verandamı istila etmediği sürece benim de onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Sammy," dedi nefes nefese. Alnı kıvrılmış, kaşları çatılmıştı.

"Camilla... Yoksa bana hâlâ kızgın mısın?"

Sorumu birkaç saniye boyunca düşündü. En sonunda kararlılıkla "Evet," dedi.

"Ama niye?"

Sırıttı. "Çünkü, sen elini biraz çabuk tutsaydın bunu çok daha uzun zaman önce yapıyor olabilirdik. Ama sanırım durumu kabullenmem gerekecek."

Ellerim belinin çukuruna doğru ilerlerken söylediklerini düşündüm. Belinin kıvrımı ellerim orada buluşsun diye yaratılmıştı sanki. Dudaklarım alnına, burnuna ve yanağındaki hep öpmek istediğim o noktaya dokundu. Kafamın içi bir sisle doluydu ve tenim titreyordu ama dudaklarım ne yapmaları gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Sen de bir şey yapabiliirdin ama," diye mırıldandım.

"Ne yapacaktım, senin bana ilgin sıfırken kendimi üzerine mi atacaktım? Benim de bir gururum var Sam.

Ayrıca, ne hissettiğimi bilseydin korkup benden uzaklaşacağından emindim. Sanırım bunu riske edecek kadar cesur değildim.” Kollarını belime daha da sıkıca sardı. “Belki ben de en az senin kadar büyük bir ödleğimdir.”

“Millie, benim işe yaramazın teki olduğumu çok uzun zaman önce kabullenmiştik sanıyordum. Sana olan hislerimi fark etmemiş olmana inanamıyorum. Senin için her şeyin âşikar olmadığına...”

“Ne?” dedi. Gülümsemesi kaybolmuştu ve bana ciddi Camilla bakışıyla bakıyordu.

Saçını yüzünün önünden çektim. Parmaklarım teninin, dudaklarının mükemmel ve yumuşacık kıvrımlarının üzerinde gezindi. Kalbim göğsümden fırlamak istiyor gibi çarpıyordu, adını unuttuğum şu çizgifilm karakteri kokarca gibi.

“Sana deliler gibi âşık olduğumu fark etmediğine inanamıyorum.”

Camilla gözlerini kapattı. O büyüleyici gülümsemesi geri dönmüştü. “Bir daha söyle,” dedi. “Bütün sene boyunca duyduğum en mükemmel şey bu.”

Yüzüme gitardan nasır tutmuş parmaklarıyla dokundu ve sonra da alnını alnıma yasladı.

Söyleyecek sözcük bulamıyordum. Ve sanırım artık sözcüklere de ihtiyacım yoktu.

Dudaklarım onunkilere dokundu. Ya da belki onunkiler benimkilere dokundu. Gerçekten ayırt etmesi imkânsızdı artık.

Tüm zamanların en iyi beş öpüşme sahnesini düşündüm. Böyle bir listem olmadığına inanamıyordum.

Ve de yazmak istediğim senaryoyu.

Belki bu yazdığım ilk iyi film olacaktı.

Bir kız hakkında olacaktı bu film.

Nasıl olmuştu da hikâyemi onsuz yazmaya kalkışmış-
tım?

TEŞEKKÜRLER

Bu roman, arkadaşım ve yazı partnerim Sophie Splatt'ın ödül ve ceza sistemi olmasaydı bir taslaktan öteye geçemezdi. Desteğin, hevesin, sonu gelmez içecek takviyelerin ve şüphelerimi azarlarıyla savuşturduğun için teşekkür ederim Sophie.

Her zaman düşünceli yorumları ve şaşırtıcı derecede lezzetli vegan atıştırmalıkları için yazı grubumun üyeleri Ilka Tampke, Jacinda Woodhead, Benjamin Laird, Simon Mitchell, Jo Horsburgh ve Sally Rippi'ye teşekkür ederim. Sally, "çöpçatanlık yeteneklerini" asla unutmayacağım!

İlk okurum Phoebe Norris'e hep doğru yerlerde güldüğü için teşekkür ederim. Yayınevimdeki patronlarım Maryann Ballantyne ve Andrew Kelly'ye bana planlı çalışmayı öğrettikleri için; Yollette Franklin'e hızlandırılmış World of Warcraft dersleri için teşekkürler. Benim Dwarfum on ikinci level'ı asla aşamadı, o yüzden metindeki olası WoW hatalarımın sorumlusu sadece benim.

Hardie Grant Egmont'taki perilerim Kerri Hedge'e beni dosya başvuruları arasından seçtiği, mükemmel

editör ve benim gibi inek Marissa Pintado'ya Sam ve Camilla'ya olan sonsuz inancı için çok teşekkürler. Metnim senin masana düştüğü için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Thousand Pound Bend Restoran'a astıkları posterleriyle Sam'in sesine ilham veren Melbourne Korku Filmleri Topluluğu'na çok teşekkür ederim. Önemli bir iş yapıyorsunuz.

Ve son olarak, Astor Sineması çalışanlarına, salonlarının halısının ve duvarlarının fotoğraflarını çeken garip kızı güvenliğe şikâyet etmedikleri için çok teşekkür ederim. Daha uzun yıllar, sinemanızda *The Evil Dead*'i izlemeyi umuyorum.